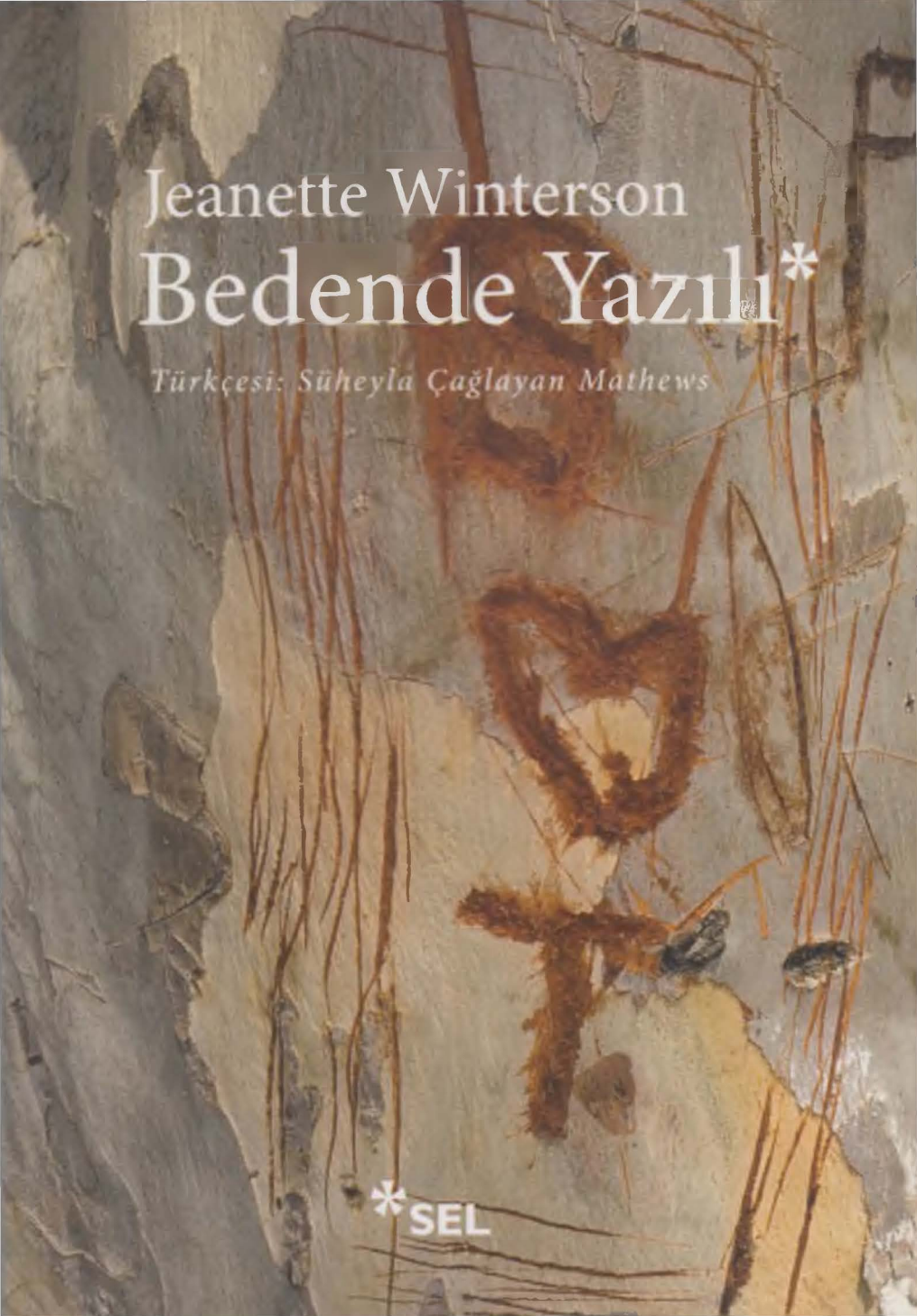

Jeanette Winterson
Bedende Yazılı*
Türkçesi: Süheyla Çağlayan Mathews
*SEL

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

Satış - Dağıtım: Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat,
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 592
ISBN 978-975-570-612-2

BEDENDE YAZILI
JEANETTE WINTERSON
Türkçesi: Süheyla Çağlayan Mathews

Özgün Adı:
Written on the Body

© Jeanette Winterson, 1993
© Anatoliailt Telif Hakları Ajansı Aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2011

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: M. Onur Doğan
Kapak Tasarımı: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Ulaş Kantemir

Birinci Baskı: Şubat 2013

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Jeanette Winterson

Bedende Yazılı

Türkçesi: Süheyla Çağlayan Mathews

Roman

Peggy Reynolds için, sevgiyle

Aşkın ölçüsü neden kayıptır?

Üç aydır yağmur yağmadı. Ağaçlar, suya doymuş bütün kanallara ulaşmak için zulalarında saklı jilet gibi keskin köklerini kuru toprağa salıp yeraltını yokluyorlar.

Üzümler dalında çürüdü. Dolgun, sert ve kendini ağızda teslim etmek üzere parmakların dokunuşuna direnmesi gereken, şimdi şekilsiz ve sünger gibi. Siyah üzümleri parmaklarının arasında yuvarlayarak avucumu keskin kokulu sularıyla yıkamanın zevki yok bu yıl. Yaban arıları bile o açık kahverengi sızıntıya yanaşmıyor. Bu yıl yaban arıları bile. Her zaman böyle değildi.

O Eylül geliyor aklıma: Üveyik Atalanta Kelebeği Sarı Hasat Turuncu Gece. 'Seni seviyorum' dedin. Neden birbirimize söyleyebileceğimiz en sıradan şeyi duymayı bu kadar çok isteriz hâlâ? 'Seni seviyorum' her zaman bir alıntıdır. Onu ilk söyleyen ne sensin ne de benim, yine de sen söylediğinde ve ben söylediğimde, keşfettikleri iki kelimeye tapınan barbarlar gibi oluyoruz. Ben taptım onlara ama şimdi, kendi bedenimden sökülüp alınmış bir kayanın üzerinde yapayalnızım.

CALIBAN: Bana konuşmayı öğrettin ve benim bundan tek kazancım beddua etmeyi öğrenmek oldu. Kızıl veba alsın seni bana dilini öğrettiğin için.

Aşk ifade edilmek ister. Sakin, sessiz durmaz, iyi ve alçakgönüllü olmaz, görülüp de duyulmamazlık edemez, hayır. Benzeri olmayan hayranlık sözlerinde, bardağı kırıp sıvıyı döken o tiz notada açığa çıkıverir. Çevresini koruyup gözetmez, aşk. O, bir av oyunu ve sen de avsındır. Lanet olsun bu oyuna. Kuralları sü-

rekli değişen bir oyuna nasıl devam edebilirsin ki? İsmimi Alice koyup flamingolarla kroket oynayacağım. Harikalar Diyarı'nda herkes hile yapıyor ve aşk da bir Harikalar Diyarıdır, öyle değil mi? Dünyayı aşk döndürür. Aşkın gözü kördür. İhtiyacın olan tek şey aşk. Kimse kırık bir kalp yüzünden ölmedi. Bu da geçer. Evlendiğimizde farklı olacak. Çocukları düşün. Zaman her şeyin ilacıdır. Hâlâ Bay Doğru'yu mu bekliyorsun? Bayan Doğru'yu? Ve belki bütün o minik Doğru'ları?

Asıl sorun yaratan klişeler. Kesin bir duygu, kesin olarak ifade edilmek ister. Hissettiğim şey kesin değilse ona aşk demeli miyim? O kadar korkutucu ki, aşk yani, tek yapabileceğim onu yumuşak oyuncaklarla dolu bir sepetin altına itip kendime 'İlginizden Dolayı Tebrikler' diyen bir kart yollamak. Ama ilgi değil benimkisi, gerçek bir telaş içindeyim. Aşk beni görmesin diye kafamı çaresizce başka yöne çeviriyorum. Aşkın su katılmış halini istiyorum ben; özensiz sözlerini, o anlamsız jestlerini. O eski püskü klişeler koltuğunu. Milyonlarca kız benden önce yerleşmiş bu koltuğa, olsun. Yayları iyice gevşemiş, döşeme leş gibi kokmuş ve çok alışılageldik bir koltuk bu. Korkmama gerek yok; bak, ninemle dedem de yapmış aynı şeyi, dedem kolalı yakası ve işlemeli kravatıyla, ninem, altındaki hayata biraz dar gelen beyaz tülbentleri içinde. Onlar yapmış, annemle babam yapmış ve şimdi sıra bende, öyle değil mi; kollarımı iki yana açmış sana sarılmak için değil de yalnızca dengemi sağlamak için o koltuğa doğru yürüyorum uykumda. Ne kadar mutlu olacağız. Herkes ne kadar mutlu olacak. Ve sonsuza dek hep mutlu yaşadılar.

Sıcak bir Ağustos günüydü. Küçük balıkların karınlarını güneşe verdikleri sığ nehir sularında ağır ağır kulaç attım. Çimenlerin pür yeşili sayesinde iki yakada da dayanılmaz çirkinlikteki likra bisikletçi şortları ve Tayvan yapımı Hawaii gömleklerinden, sıçratma tekniği ile yapılmış gibi görünen saykodelik bir tablo oluşmuştu. Ailelerin hep dizildiği şekilde dizilmişlerdi; baba gazeteyi göbeğine yaslamış, anne termosun üstüne eğilmiş. Çocuklar plajda satılan çubuk şekerler ve karanfil çiçekleri gibi incecik. Anne, senin yaklaştığını gördü ve oturduğu çizgili pik-

nik sandalyesinden ayağa fırladı. 'Kendinden utan. Aileler var burada.'

Sense gülümsedin ve el salladın, vücudun berrak yeşil suyun altında parıldıyor, su vücudunla uyum içinde, seni sarıyor ve taşıyor, sana sadık. Sırtüstü döndün ve meme uçların suyun yüzünü yaladı ve nehir saçlarını boncuklarla süsledi. İki tarafından seni kuşatan saçlarının, kızıl saçlarının dışında bembeyazsın.

'Kocamı çağıracağım o uğraşsın seninle. George buraya gel. George buraya gel.'

'Görmüyor musun televizyon seyrediyorum,' dedi George kafasını bile çevirmeden.

Ayağa kalktın ve su gümüş yataklar oluşturup aktı vücudundan. Bir an bile düşünmedim, suya daldım ve öptüm seni. Kollarını, güneşin yaktığı sırtıma doladın. 'Bizden başka kimse yok burada' dedin. Kafamı kaldırıp baktım ve kıyı bomboştu.

Kısa süre sonra yalnızca ikimize ait bir sunağa dönüşecek olan o sözleri söylememeye özen gösteriyordun. Daha önce kaç kere söylemiştim o sözleri, bir dilek kuyusuna para atar gibi, sözlerimin beni haklı çıkarmasını dileyerek. Daha önce kaç kere söylemiştim o sözleri, ama sana değil. Bu sözleri birer Unutmabeni çiçeği gibi anı olarak sunmuştum aşk konusunda tecrübesiz kızlara. Hem mermi hem takas aracı olarak kullanmıştım. İkiyüzlü bir insan olduğumu düşünmek istemiyorum ama eğer sana seni seviyorum diyor ve aslında öyle hissetmiyorsam ikiyüzlü değil de neyim ben? Senin üzerine titreyecek, sana hayranlık duyacak, senin yanında duracak, senin için daha iyi bir insan olacak, sana bakacak ve seni her zaman gözetecek, sana hep doğruyu söyleyecek miyim? Ve aşk eğer bütün bunlar değilse, neler o zaman?

Ağustos. Tartışıyorduk. Sen aşkın her gün böyle olmasını istiyorsun değil mi? Gölgede bile 33 derece. Bu yoğunluk, bu ateş, vücudunu yarıp geçen yuvarlak bir testere gibi bir güneş. Avustralyalı olduğun için mi böyle bu?

Cevap vermedin, yalnızca sıcak elimi serin parmaklarının arasına alıp keten ve ipek giysilerinin içinde rahat adımlar-

la yürüdün. Tuhaf hissettim kendimi. Üzerimde bir bacağında 'RECYCLE' yazılı bir şort vardı. Anıtların önünde şort giymenin kabalık olduğunu düşünen eski bir kız arkadaşımı hatırladım hayal meyal. Her randevumuzda, Nelson Anıtı'nın önünde onunla buluşmadan önce bisikletimi Charing Cross'ta bırakıp tuvaletlerde giysilerimi değiştirirdim.

'Ne gerek var buna?' derdim. 'Zaten Nelson'ın sadece tek bir gözü vardı.'

O da, 'Ama benim iki gözüm var,' deyip öperdi beni. Saçmalığı bir öpücükle örtmeye çalışmak doğru değil, ama bu benim de hep yaptığım bir şey.

Cevap vermedin. Zaten neden cevaba ihtiyaç duyar ki insan? Bence bunun bir nedeni sorunun bir cevabı, yani herhangi bir cevabı yoksa, sorunun kendisinin de anında kulağa saçma gelmesi. Sınıfın önünde dikilip Kanada'nın başkentinin neresi olduğunu sormayı denesene bir kere. İlgisiz, düşmanca gözler seni süzer, kimi başka tarafa çevirir kafasını. Tekrar edersin. 'Kanada'nın başkenti neresi?' Sessizce, tartışmasız bir mağdur konumunda beklerken, kendi bilginden şüphe etmeye başlarsın. Kanada'nın başkenti *neresiydi*? Neden Montreal değil de Ottawa ki? Montreal çok daha güzel, espressoyu oradakiler daha iyi yapıyorlar, orada yaşayan bir arkadaşın da var hem. Her neyse, kimin umurunda ki başkentin neresi olduğu, zaten seneye değiştirirler. Belki Gloria bu akşam yüzme havuzunda olur. Ve buna benzer şeyler.

Daha büyük sorularla, birden fazla cevabı olan sorularla ve hiç cevabı olmayan sorularla sessizlikte baş etmek daha da zordur. Bir soruldular mı, havaya karışmak, zihni daha dingin düşüncelere bırakmak nedir bilmezler. Bir soruldular mı, bir şekle şemale ve karaktere bürünüp merdivende ayağını kaydırır, gece seni uykundan ederler. Kara bir delik etrafındakileri yutar ve ışık bile asla kaçıp kurtulamaz onun. O halde hiç soru sormamak daha mı iyi? O halde halinden şikayet etmeyen bir domuz olmak, mutsuz bir Sokrates olmaktan daha mı iyi? Fabrika çiftliklerinde domuzlara filozoflardan daha kötü muamele edildiğine göre ben şansımı deneyeceğim.

Kiraladığımız odaya geri döndük ve tek kişilik yataklardan

birine uzandık. Brighton'dan Bangkok'a kadar hiçbir yerde yatak örtüsü ile halının uyumlu olduğu bir kiralık oda bulmak imkansızdır ve havlular her zaman çok incedir. Bir tanesini senin altına koydum çarşafı kurtarmak için. Kanıyordun.

Bu odayı kiraladık, senin fikrindi;, bir akşam yemeğinden, bir geceden veya kütüphanenin arka tarafındaki çay molalarından daha uzun bir süre birlikte olmayı deneyelim istemiştik. Sen hâlâ evliydin ve fazla şüpheci bir insan olmasam da bu kutsal birliktelikten şüphe etmem gerektiğini öğrenmiştim artık. Tuğlası eksik, ince camdan bir vitrin gibi düşünürdüm evliliği. Kendini sergileme, kendini tatmin, yağcılık, gerginlik, mızmızlık. Evli çiftlerin pandomim atları gibi dörtlü gruplar halinde çıktıkları gezmeler, erkeklerin önden yürüyüp kadınların hemen arkalarından onları takip etmeleri. Erkekler barda cin-tonik söylerken kadınların el çantalarıyla tuvaletin yolunu tutmaları. Her zaman böyle olmak zorunda değil ama çoğunlukla böyle. Bir sürü evlilik gördüm geçirdim. Fakat o masaya hiç oturmadım, ben hep seyirciydim. Ve her seferinde aynı hikayeyi duyduğumu fark ettim. Hikaye şöyleydi.

İç. Öğleden sonra.

Bir yatak odası. Perdeler yarı kapalı. Yatak örtüleri geriye doğru çekilmiş. Belli bir yaşta çıplak bir kadın yatağa uzanmış tavana bakar. Bir şey söylemek ister. Bunu yapmakta zorlanır. Kasetçalarda, Ella Fitzgerlad'ın 'Lady Sings the Blues' parçası çalmaktadır.

ÇIPLAK KADIN Bunu normalde yapmadığımı söylemek istedim sana. Galiba zina yapmak deniyor buna. (*Güler.*) Daha önce hiç yapmadım. Tekrar yapabileceğimi de düşünmüyorum. Başka birisiyle yani. Ah, seninle tekrar yapmak isterim ama. Defalarca. (*Yavaşça dönüp karnının üzerine uzanır.*) Kocamı seviyorum tabii. Diğer erkekler gibi değil o. Evlenemezdim onunla öyle olsaydı. Farklı bir insan; bir sürü de ortak noktamız var. Sohbet ederiz hep.

Sevgilisi parmağını çıplak kadının dudaklarında gezdirir. Üzerine uzanır, ona bakar. Bir şey söylemez.

ÇIPLAK KADIN Sana rastlamasaydım bir arayış içinde olurdum herhalde. Açık Üniversite'ye giderdim belki. Aklımın ucundan bile geçmezdi bu. Kocamı bir an bile üzmek istemem. Bu yüzden söyleyemem ona. Bu yüzden dikkatli olmamız gerek. Kalpsiz ve bencilce davranmak istemiyorum. Anlıyorsun, değil mi?

Sevgilisi kalkıp tuvalete gider. Çıplak kadın dirseklerinin üstünde doğrulup, odaya açılan banyoya yönelttiği monoloğuna devam eder.

ÇIPLAK KADIN Çok bekletme canım. (*Susar.*) Seni aklımdan silip atmayı denedim ama bedenimden silip atamıyorum. Gece gündüz senin vücudunu düşünüyorum. Okumaya çalıştığımda seni okuyorum. Yemeğe oturduğumda yediğim sensin. O bana dokunduğunda seni düşünüyorum. Orta yaşlı, mutlu bir evliliği olan bir kadınım ve gözümün tek gördüğü şey senin yüzün. Ne yaptın sen bana?

Kesmeyle geçiş. Odaya açılan banyo. Sevgili ağlamaktadır. Sahne sonu.

Bunu senin, harika bir aşık olan senin başarmış olabileceğini düşünmek onur verici. Sen olmasaydın evlilik, her ne kadar eksiklerle dolu, acınası bir halde de olsa, kendi yavan diyetiyle daha iyiye gider, iyiye gitmese de en azından yıpranmazdı. Oysa şimdi yıpranmış, kırılgan ve kullanılmaz bir halde; içindeki iki insanın da terk ettiği bir evlilik kabuğu yalnızca. Gerçi kabuk koleksiyonu yapıyor insanlar, değil mi? Parayla alıp pencerelerinin önünde sergiliyorlar. Diğerleri de o kabuklara hayranlık duyu-

yor. Oldukça ünlü bir sürü kabuk gördüm ve ama ondan da fazla kabuğun ortasındaki o boşluğa savruldum. Arkamda onarılması imkansız bir çatlak bıraktığımda, kabuğun sahipleri çatlak kısmı zahmetsizce gölgeye doğru çevirmekle yetindiler.

Gördün mü? Bu ayrıcalıklı pozisyonda bile mantık zincirim aldatmanın pençesine düştü. Ben değildim ilk adımı atan, demirle kilidi kıran, kendisine ait olmayan şeyleri alıp sıvışan. Kapı açıktı. Doğru, kapıyı açan kendisi de değildi tam olarak. Uşağı açtı onun için. İsmi Sıkıntı'ydı. Uşağına, "Sıkıntı, bana oynayacak bir şey getir," dedi. O da, "Tabii hanımefendi," deyip, kalbimin kapısını çaldığında parmak izi bırakmamak için beyaz eldivenlerini geçirdi ve sanırım bana isminin Aşk olduğunu söyledi.

Sorumluluktan sıyrılmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Hayır, o zamana kadar yaptıklarımın ve o sırada ne yapıyor olduğumun farkındaydım. Ancak, o masaya oturmadım, Evlendirme Dairesi'nde sıra beklemedim ve ölünceye kadar sadık kalma yemini etmedim. Buna cesaret edemezdim. 'Bu yüzükle sana bağlanıyorum' demedim, 'Bedenimi sana adıyorum' demedim. Bunu bir insana söyleyip sonra nasıl gönül rahatlığıyla bir diğeriyle sikişir ki insan? Önce verdiğin sözleri, evlenirken verdiğin gibi onca insanın içinde bozman gerekmez mi?

Tuhaf olan şu ki evlilik, o herkesle paylaşılan ücretsiz şov, ilişkilerin en gizli kapaklısının, evlilik dışı ilişkinin kapısını açıyor.

Bir zamanlar bir sevgilim vardı, Batsheba'ydı ismi. Mutlu bir evliliği olan bir kadındı. Onunla bir denizaltını idare ediyormuşuz gibi hissetmeye başlamıştım. Arkadaşlarımıza söyleyemiyorduk, en azından o söyleyemiyordu, çünkü onlar kocasının da arkadaşlarıydı. Ben de benimkilere söyleyemiyordum, çünkü benden söylemememi istemişti. Aşk ve kurşun kaplı tabutumuzda gittikçe derine gömülüyorduk. Doğruyu söylemek bizim için göze alınamaz bir lüks demişti ve böylece yalan bir erdeme, benimsemek zorunda olduğumuz bir rejime dönüşmüştü. Bir gün 'Kocana ben kendim söyleyeceğim,' dedim. Bu, iki senenin sonunda oluyordu, onu er geç terk edecek, er geç, er geç diye dü-

şünüp durduğum iki senenin. Kullandığı kelime 'canavarca' idi. Kocasına bunu söylemem canavarca. Canavarca. Girintili çıkıntılı o kayaya zincirlenmiş Caliban geldi aklıma. 'Kızıl veba alsın götürsün seni bana dilini öğrettiğin için.'

Daha sonra, onun o ikircikli anlamlarla ve masonik simgelerle dolu dünyasından kurtulduğumda bir hırsıza dönüşmüştüm. Ondan hiçbir şey çalmamıştım daha önce; o bütün mallarını bir battaniyenin üstüne serip benden seçimimi yapmamı istemişti. (Bir bedeli vardı, ama parantez içinde.) Yolun sonuna geldiğimizde mektuplarımı geri istedim. Ona kalırsa eser benim, mülkiyet onundu. Vücudum için de aynını söylemişti. Belki de sandık odasına gizlice dalıp benden kalan son şeyi de almamalıydım. Mektupları yumuşak bir çantanın içinde, üzerlerinde onun ölümü halinde bana iade edilmelerini istediğini söyleyen Oxfam etiketli bir mesajla bulmak kolay oldu. İnce bir hamle; öyle bir durumda şüphesiz kocası da okuyacaktı bu mektupları; fakat kendisi bunun sonuçlarına katlanmak için orada olmayacaktı. Ben de okur muydum? Muhtemelen. İnce bir hamle.

Onları bahçeye götürüp birer birer yaktım ve geçmişi kül etmenin ne kadar kolay, unutmanın ne kadar zor olduğunu düşündüm.

Bunun tekrar tekrar başıma geldiğini söylemiş miydim? Durmadan evli kadınların sandık odalarına girip çıktığımı düşüneceksin. Yükseklerden korkmadığım bir gerçek, ama derini midem kaldırmaz. Durum böyleyken o kadar insanın derinlerine dalmış olmam tuhaf.

Kiralık odadaki yatağımıza uzandık ve sana rengi bir yarayı andıran eriklerden yedirdim. Doğa bereketli ama dengesiz. Bir yıl aç bırakıp, ertesi yıl sevgiden öldürüyor insanı. O yıl ağırlıktan kopacak duruma gelmiş dallar, bu yıl rüzgarda şarkı söylüyorlar. Ağustos ayında olgun erik yok. Bu kararsız döngüyü yanlış mı anladım yoksa? Belki de Emma Bovary'nin gözleri veya Jane Eyre'in elbisesi koymalı bunun adını. Bilemiyorum. Şimdi başka bir kiralık odada, bir şeylerin nerede yanlış gittiğini bulup

geri dönmeye çalışıyorum. Yanlış yaptığım yeri. Sen direksiyonun başındaydın, bense kendi seyrime dalıp gitmiştim.

Her şeye rağmen devam edeceğim. Erikler vardı ve ben onları bedeninde elimle parçalara ayırdım.

'Neden seni korkutuyorum?' dedin.

Beni korkutmak mı? Evet korkutuyorsun. Sonsuza kadar birlikte olacakmışız gibi davranıyorsun. Haz tükenmez ve zamanın sonu gelmezmiş gibi davranıyorsun. Bunu nasıl bilebilirim? Benim deneyimim zamanın hep sonunun geldiğini gösterdi. Teoride sen haklısın, kuantum fizikçileri haklı, romantikler ve dindarlar haklı. Zamanın sonu yok. Pratikteyse ikimiz de saat kullanıyoruz. Bu ilişkide aceleci davranıyorsam eğer, nedeni onunla ilgili korkularımın olması. Benim göremediğim, sana ait bir kapı var ve bir anda bu kapı açılacak ve sen gideceksin diye korkuyorum. Sonra? Sonra bir azizin peşine düşmüş Engizisyon gibi duvarları dövsem ne fayda? Nerede bulacağım o gizli geçidi? Bana yine o aynı dört duvar kalacak.

'Terk edeceğim,' dedin.

Evet, tabii ki, kabuğuna geri dönüyorsun, diye düşündüm. Beyinsizin biriyim ben. Yine aynı şeyi yaptım ve üstelik bir daha asla yapmayacağımı söylemiştim.

'O'na buraya gelmeden önce söyledim. Sen fikrini değiştirsen de fikrimi değiştirmeyeceğimi söyledim,' dedin.

Bu yanlış metin. Burada benim burnu havada ve sinirli olmam gerekiyor. Burada senin gözyaşlarına boğulup, bunları söylemenin ne kadar zor olduğunu, yapacak bir şeyin olmadığını ve senden nefret edip etmeyeceğimi ve evet senden nefret edeceğimi bildiğini ve bu konuşmada soru işaretlerine yer olmadığını çünkü gerçeğin bu olduğunu söylemen gerekiyor.

Oysa sen bana Tanrı'nın Adem'e baktığı gibi bakıyorsun ve bu aşk, sahiplenme ve gurur dolu bakışlar beni utandırıyor. Şimdi gidip kendimi incir yapraklarıyla örtmek istiyorum. Bu hazır olmama, bu gönülsüz olma durumu bir günah.

Bana, 'Seni seviyorum ve sana olan aşkım olası başka herhangi bir hayatı yalana çeviriyor,' dedin.

Doğru olabilir mi bu basit ve apaçık mesaj, yoksa ben bir gemi enkazından çıkmış, boş bir şişeye sarılarak heves içinde var olmayan yazıları okuyan gemiciler gibi miyim şimdi? Gel gör ki sen varsın, normal ölçülerinin on katına erişmiş, beni altına alıp kollarıyla dağ yamaçları gibi saran bir cin gibi, buradasın. Kızıl saçların ışıl ışıl ve 'üç dilek tut, hepsi gerçek olacak. Üç yüz dilek tut, her birini yerine getireceğim,' dedin.

Ne yaptık o gece? Birbirimize sarılıp, eskiden kilise olan bir kafeye yürümüş ve bize düğün yemeği gibi gelen bir Yunan salatası yemiş olmalıyız. Sağdıcımız olmaya razı olan bir kedi bulduk ve buketimiz de kanalın yanından topladığımız yaban karanfilleri oldu. Yaklaşık iki bin misafirimiz vardı, çoğunlukla tatarcıklar. Artık kendimizi birbirimizin ellerine teslim edebilecek yaşta olduğumuzu hissettik. Orada uzanıp ayın altında sevişmek güzel olurdu, ama gerçek şu ki filmlerde, kır ve kovboy şarkılarında değil ama gerçek hayatta, o işi dışarda yapmak kaşındırıyor insanı.

Bir zamanlar, yıldızlı gecelere tutkun bir kız arkadaşım vardı. Yatakların hastaneler için olduğunu düşünürdü. O işi yapabileceği, altında yaylar olmayan her yer çekiciydi. Yorgan gördüğünde televizyonu açardı. Bu durumla kamp alanlarında ve kayıklarda, İngiliz Demiryolları ve Aeroflot'ta yüzleştim. Katlanabilir bir şilte, sonra da bir spor minderi aldım. Yerleri ekstra kalın halıyla kaplamak zorunda kaldım. İskoç Milliyetçi Parti'nin uzaktan bir destekleyicisi gibi, nereye gidersem gideyim yanımda ekoseli, yünlü bir örtü taşımayı adet edindim. Sonunda, beşinci defa bir devedikeni çıkarttırmak için doktora gittiğimde doktor bana, 'biliyorsun, aşk muhteşem bir şey fakat senin gibiler için klinikler mevcut,' dedi. Doğrusu Sosyal Sağlık Hizmetleri dosyasındaki isminin yanında 'SAPIK' yazılması ciddi bir sorun ve bu tür onur kırıcı durumlar da romansın biraz aşırıya kaçtığının işareti. Birbirimize veda etmek zorunda kaldık ve her ne kadar onunla ilgili özlediğim şeyler olduysa da gördüğüm her çalının ve çalılığın potansiyel birer saldırgan olduğunu düşünmeden kırlarda yürümek zevk vericiydi.

Louise, bu tek kişilik yatakta, bu zevksiz çarşafların arasında, bir hazine avının haritası kadar güvenilir bir harita bulacağım. Keşfe çıkıp hazinelerini arayacağım ve sen beni kendi isteğine göre yeni baştan yaratacaksın. Birbirimizin sınırlarını aşıp, ikimizden bir ülke kuracağız. Beni avuçlarına al çünkü ben cömert toprağım. Benden beslen, izin ver maşukun olayım.

Haziran. Kayıtlara geçmiş en yağmurlu Haziran. Her gün seviştik. Taylar gibi neşeli, tavşanlar gibi arsız, zevk peşinde kumrular kadar masumduk. İkimiz de durumumuz hakkında düşünmüyorduk ve bunu konuşacak vaktimiz de yoktu. Ne kadar vaktimiz varsa kullandık. O kısacık günler ve daha da kısa saatler ateşli bedenlerin doyuramadığı bir tanrıya yapılan küçük ikramlardı. Birbirimizi tüketiyor ve tekrar acıkıyorduk. Rahatladığımız zamanlar, yapay bir göl kadar sakin olduğumuz anlar vardı ama kükreyen dalgalar hep arkamızdaydı.

Bir ilişkide seks önemli değildir der bazıları. İlişkide seni senelerce taşıyan arkadaşlık ve iyi geçinmektir derler. Şüphesiz sadakati içinde barındıran bir düşünce bu ama doğru mu aynı zamanda? Ben kendi başıma keşfetmiştim bu gerçeği. Senelerce Lothario'yu oynayıp, geriye boş bir banka hesabı ve adi senetlere benzeyen bir yığın sararmış aşk notundan başka hiçbir şey kalmayınca ulaşılan bir duygu bu. Artık bıkana kadar denedim mum ışığını ve şampanyayı, gülleri, şafakta kahvaltıyı, okyanus ötesi telefon görüşmelerini ve ani kararlarla çıkılan uçak yolculuklarını. Bütün bunları kakao ve sıcak su torbalarından kaçmak için yaptım. Ve bütün bunları yaptım çünkü alev alev yanan bir şöminenin bir kaloriferden çok daha güzel olduğunu düşünüyordum. Tahminen, kendimin de annemle babamın kapılarının etrafını çevreleyen o güller kadar abartılı başka bir klişenin içine sıkışıp kaldığını itiraf edemiyordum. Mükemmel birleşmeyi, o hiç uykusuz aralıksız muazzam orgazmı arıyordum. Sonu olmayan zevki. Romantizmin kirli kovasına dibine kadar batmıştım. Gerçi benim pis kovam çoğununkinden daha çekiciydi, her zaman bir spor arabam oldu, gel gör ki gerçek hayattan tamamen uzaklaşamıyorsun. Eninde sonunda o ev kızı gelip seni buluyor. Olaylar şöyle gelişti.

Hollandalı, Inge diye bir kızla ilişkimin son demleriydi. Kendini adamış bir romantik ve aynı zamanda bir anarko-feministti. Bu onun için zor bir durumdu çünkü güzel binaları havaya uçuramaması anlamına geliyordu. Eyfel Kulesi'nin eril iktidarın gudubet bir simgesi olduğunu biliyordu, fakat liderleri, kimse farkında olmadan bir ereksiyona tırmanmamalıdır deyip kulenin asansörünü bombalamasını emrettiğinde, Paris'i tepeden seyreden genç romantikler ve gökyüzüne 'Je t'aime' yazan uçaklar üşüşürdü beynine.

Bir gün Louvre'a bir Renoir sergisi görmeye gitmiştik. Inge bizi turist sanmasınlar diye gerilla şapkasını takmış ve botlarını giyinmişti. Bilet parasının gerekçesi 'politik araştırma' idi. 'Şu nülere bak,' dedi, teşvike hiç de ihtiyacım olmadığı halde. 'Her yerde vücutlar, çıplak, taciz edilmiş, korumasızca sergilenmiş. Bu modellere ne kadar ücret ödendiğini biliyor musun? Ancak bir ekmek parası. Kanvasları çerçevelerinden söküp, hapishaneye "Yaşasın direniş" diye haykırarak gitmek lazım.'

Renoir'ın nü'leri kesinlikle dünyanın en iyi nü'leri değil, böyle olmasına rağmen La Boulangere tablosunun önüne geldiğimizde Inge ağlamaya başladı. 'Bundan nefret ediyorum çünkü içime dokunuyor,' dedi. Ben de, işte despotlar da böyle belli ediyorlar kendilerini demedim, 'Ressam değil, resim. Renoir'ı unut, resme odaklan,' dedim.

'Renoir penisiyle resim yaptığını iddia etmiş, bilmiyor musun?' dedi

'Telaşlanma,' dedim. 'Etmiş. Öldüğünde, hayalarının arasında eski bir fırçadan başka bir şey bulamamışlar.'

'Uyduruyorsun.'

Uyduruyor muyum?

Sonunda Inge'nin Semtex'ini, özenle seçtiğimiz bir dizi erkek tuvaletine yerleştirerek estetikle ilgili krizini çözdük. Hepsi askeri barakalar şeklinde inşa edilmiş, beton, son derece çirkin ve bariz penis hizmeti veren pisuarlardı. Inge, yeni bir anaerkil düzen hedefleyen bu kavgada beni asistanlık etmeye uygun bulmadığını çünkü TEREDDÜTLERim olduğunu söylemişti. Bu son derece ciddi bir suçlamaydı. Yine de, bizi birbirimizden koparan terörizm değil, güvercinler oldu...

Benim görevim Inge'nin çoraplarından birini başıma geçirip tuvaletlere girmekti. Erkek tuvaletlerinin oldukça serbest mekanlar olduğu düşünülürse, bu tek başına çok da dikkat çekmeyebilirdi, fakat içeri girdikten sonra, tek sıra halinde dikilen adamları tuvaleti anında terketmezlerse hayalarının havaya uçacağı konusunda uyarmak zorundaydım. Tipik bir durumda içerde penisleri ellerinde, kahverengi damarlı porselene Kutsal Kase'ye bakar gibi bakan beş erkek olurdu. Neden erkekler her şeyi birlikte yapmaktan hoşlanırlar? (Inge'den bir alıntı yapıp) 'Bu pisuar ataerkil düzenin bir simgesi ve yok edilmeli,' dedim. Sonra (bu sefer kendi sözlerim), 'Kız arkadaşım Semtex'i az önce buraya yerleştirdi, sakıncası yoksa işinizi bitirir misiniz?'

Böyle bir durumda ne yapardın? Her an gerçekleşme ihtimali olan hadım edilme ve onu takip etmesi kaçınılmaz ölüm tehdidi normal bir adamın aletini silip aceleyle kaçmasına neden olmaz mı? Kaçmadılar. Tekrar tekrar kaçmadılar, umursamaz bir tavırla son damlalarından da kurtulup birbirlerine yarışlarla ilgili tüyolar verdiler. Yumuşak huylu tiplerdenim ama kabalığı sevmem. Görev başındayken silah taşımanın işe yaradığını keşfettim.

'RECYCLE' yazan şortumun (evet, çok uzun zamandır var bu şortum) belinden silahı çekip çıkardım ve ucunu en yakınımdaki sallantıya yönelttim. Bu bir parça telaş yarattı ve içlerinden bir tanesi, 'Kaçık mısın sen nesin?' dedi. Bunu söyledi ama bir yandan da fermuarını çekip sıvıştı. 'Eller yukarı delikanlılar,' dedim. 'Hayır, ellemek yok, mecburen rüzgarda kuruyacak.'

Tam o anda Strangers in the Night'ın giriş müziğini duydum. Bu Inge'nin bana hazır olsak da olmasak da beş dakikamız var deme sinyaliydi. Telaş halindeki John Thomasları[1] kapıya yönlendirdim ve koşmaya başladım. Saklanmak için Inge'nin kullandığı gezici burger barına ulaşmak zorundaydım. Kendimi içeriye, onun yanına attım ve geriye dönüp sandviç ekmekleri arasından dışarı baktım. Harika bir patlamaydı. Muhteşemdi, hatta bir avuç damacana için fazlaca iyiydi. Daha iyi bir toplum uğruna kutsal

[1] İngilizce argosunde penis. (ç.n.)

bir savaş veren dünyanın ucundaki yalnız teröristlerdik. Onu sevdiğimi düşündüm ve sonra güvercinler girdi işin içine.

Onu telefonla aramamı yasaklamıştı. Telefonlar Resepsiyonistler, yani statüsü olmayan kadınlar içindi. Ben de, peki yazarım o zaman, dedim. Yanlış, dedi. Posta Servisi'ni idare edenler sendikalaşmamış iş gücünü sömüren despotlardı. Ne yapacaktık o zaman? Hollanda'da yaşamak istemiyordum. O da Londra'da yaşamak istemiyordu. Nasıl haberleşecektik?

Güvercinler, dedi.

Pimlico Kadın Enstitüsü'nün çatı katını kiralamamın nedeni budur. Enstitü hakkında negatif veya pozitif pek bir düşüncem yok, içinde klorofllorokarbon olan ayresollara karşı ilk kampanyayı başlatan onlardı ve yaptıkları Victoria dönemi kekler de şahane, fakat bu da umurumda değil. O sıralar benim için önemli olan enstitünün çatı katının pencerelerinin tahminen Amsterdam'a doğru yönelmiş olmasıydı.

Bu noktada, bir hikaye anlatıcısı olarak güvenilirliğimden artık şüphe duyduğunuzu hissediyorum. Inge'yi terk edip neden bir Bekarlar Barına kapağı atmadım. Bu sorunun cevabı: göğüsleri.

Ne mevki belirtmek için takılan apoletler misali mükemmel bir biçimde dik, ne de ergen delikanlı fantezisiydiler. Zamanın dikte ettiği rollerini oynamış, yavaş yavaş yerçekiminin ısrarına boyun eğmeye başlamışlardı. Tenin rengi kahverengi, uca doğru olan haleler daha da koyu kahverengi, meme uçları boncuk siyahıydı. Çingene kız kardeşlerim derdim onlara, Inge'ye söylemeden. Onları doğrudan ve hiç düşünmeden idolleştirmiştim, anne yedeği olarak ya da doğum öncesi travması sonucu filan değil, yalnızca kendileri oldukları için. Freud'un bütün bulguları doğru değil. Bazen meme yalnızca memedir.

Defalarca telefona sarıldım. Her seferinde vazgeçip geri koydum ahizeyi. Tahminen cevap vermezdi zaten. Kapattırmamasının tek nedeni Rotterdam'daki annesiydi. Arayanın bir Resepsiyonist değil de annesi olduğunu nasıl anlayacağını açıklamamıştı hiç. Arayanın ben değil bir Resepsiyonist olduğunu nasıl anlayacaktı. Konuşmak istedim onunla.

Güvercinler, Adam, Eve ve Kissmequick, Hollanda'ya varmayı beceremediler. Eve Folksone'a kadar gidebildi. Adam, beni terkedip Trafalgar Meydanı'nda yaşamaya gitti, Nelson için bir zafer daha. Kissmequick'in yükseklik korkusu vardı, bir kuş için dezavantaj bu, fakat Kadın Enstitüsü onu maskot olarak alıp ismini de Boadicea olarak değiştirdi. Şimdiye kadar ölmemişse hâlâ hayattadır. Inge'nin kuşlarına ne oldu bilmiyorum. Bana gelmediler hiç.

Sonra Jacqueline'e rastladım.

Yeni daireme halı döşemem gerekiyordu, onun için de iki arkadaşım yardıma gelmişlerdi. Jacquelin'i de getirdiler. Birinin metresi ve ikisinin de sırdaşıydı. Bir çeşit ev hayvanı. Hafta sonları işini görecek £50 ve Pazar günleri güzel bir yemek karşılığında, seks ve şefkat sunuyordu. Acımasız da olsa uygarca bir anlaşmaydı.

Beni hasta eden fırtınalı bir ilişkiden sonra sıfırdan başlamak için yeni bir daire almıştım. İç organlarımda değildi sorun, duygusal bir hastalıktı bu. Başka birine de hastalık bulaştırma ihtimaline karşı kalbimi kendime saklamalıydım. Ev geniş ve kırık döküktü. Evle birlikte kendimi de onarıp yenilemeyi umuyordum. Hastalık-kaynağı hâlâ kocası ile birlikte zevkle döşenmiş evindeydi ama daireyi almama yardım etmek için 10,000 Sterlin sıkıştırmıştı elime. Onun açısından bir Verme/Borç Verme durumu, benim içinse kan parasıydı bu. Vicdanından geriye ne kaldıysa onu satın alıyordu. Niyetim onu bir daha hiç görmemekti. Ama maalesef dişçimdi.

Jacqueline Hayvanat Bahçesi'nde çalışıyordu. Ziyaretçilere hoş davranmayan küçük, tüylü şeylerleydi işi. Girişte 5 Sterlin ödeyen insanların, korkup saklanmak isteyen küçük tüylü şeylere karşı sabırları pek yoktu. Ortamda tekrar günlük güneşlik bir hava estirmek Jacqueline'in işiydi. Anne-babalarla iyiydi arası, çocuklarla iyi, hayvanlarla iyi, örselenmiş her şeyle iyi. Benimle iyiydi.

Şık fakat modaya aldırmayan tarzı, belli belirsiz makyajı, tekdüze ses tonu, palyaço gibi gözlükleri ile eve girdiğinde, be-

nim bu kadınla konuşacak hiçbir şeyim olamaz diye düşündüm. Inge'den ve dişçi Bathseba'ya sırf alışkanlık yüzünden kısa bir süreliğine geri döndükten sonra başka hiçbir kadından, özellikle de kuaförünün kurbanı olmuş birinden zevk alamam diye düşünüyordum. Sen çayla ilgilenirsin ben de arkadaşlarımla kırılmış bir kalbin zaaflarıyla ilgili şakalaşırım ve sonra da ben bir kutu konserve mercimek açıp kablosuzda 'Modern Bilim' i dinlerken siz hep beraber, yaptığınız iyiliğin huzuru içinde evinize gidersiniz.

Zavallı kendim. Durmadan kendi dertlerinden yakınıp insanları kendinden uzaklaştırmak kadar hoş bir şey yok değil mi? Yakınmak depresifler için seks. Ninemin, acı çekenlerin ruhlarını sağaltmak için söylediği sözü aklımda tutmam gerekir. İnsanı usandıran ikilemler, acı çekerek yapılan seçimler ona göre değildi, 'ya sıç, ya kalk oturaktan.' Doğru. En azından, ben iki sıçma arasındaydım.

Jacqueline benim için bir sandviç hazırladı ve yıkanmasını istediğim çamaşırım var mı diye sordu. Ertesi gün ve ondan sonraki gün tekrar geldi. Hayvanat Bahçesi'ndeki lemurların problemlerini anlattı. Kendi paspasını getirdi. Pazartesiden Cumaya dokuz-beş çalışıyor, bir Mini kullanıyor ve kitaplarını bir kitap kulübünden alıyordu. Gözle görülür bir fetişi, zayıf bir yönü, çılgınlığı ya da beceriksizliği yoktu. Hepsinden önemlisi bekardı ve her zaman bekar olmuştu. Çocuksuz ve kocasız.

Düşündüm. Onu sevmiyordum ve onu sevmek de istemiyordum. Onu arzulamıyordum ve onu arzuladığımı hayal edemiyordum. Bütün bunlar onun yararınaydı. Son dönemde, AŞIK OLMAK ve İP ÜSTÜNDE GÖZÜ BAĞLI YÜRÜMEK ifadelerinin aynı anlama geldiğini fark etmiştim. İncecik bir ipin üstünde gözlerim bağlı denge sağlamaktan bıkmıştım, ayağın kaymaya görsün, uçsuz bucaksız bir boşluktasın. Klişeleri istiyordum, o koltuğu. Geniş bir yoldaki kusursuz görüş kabiliyetini. Nesi var? Büyümek deniyor buna. Belki de insanların çoğu rahatlıklarını ince bir aşk tabakası ile parlatıyor ve bunun etkisi de çabucak yok olup gidiyor. Oysa anlaşmaları uzun vadeli; büyüyen bel ölçüleri ve şehrin eteklerinde yarı-müstakil bir ev. Nesi var? TV'de

gece kuşağı ve yan yana horlayarak milenyuma yolculuk. Ölüm ayırana kadar. Yıldönümümüz müydü sevgilim? Nesi var?

Düşündüm. Pahalı zevkleri yoktu, şaraplarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir zaman operaya davet istemezdi ve bana aşık olmuştu. Ne param vardı ne de duygusal gücüm. Cennetten çıkma bir beraberlikti bu.

Birbirimiz için uygun olduğumuz konusunda anlaşmaya vardığımızda onun Mini'sinde oturmuş, Çin yemeği yiyorduk. Bulutlu bir gece olduğundan yıldızları seyredemiyorduk ve dahası sabah yedi buçukta kalkıp işe gitmesi gerekiyordu. O gece birlikte uyuduğumuzu bile zannetmiyorum. Bir sonraki geceydi, Kasım ayında dondurucu bir akşam ve şömineyi yakmıştım. Küçük de bir çiçek buketi yapmıştım çünkü hoşlandığım bir şeydi, ama sıra masa örtüsünü çıkarıp özel-günler için olan bardakları bulmaya gelince üşendim. 'Biz bu değiliz,' dedim kendi kendime. 'Bizimkisi basit ve sıradan bir şey. Bu yüzden hoşuma gidiyor. Sadeliği yalanlarına değer. Hayatı gelişigüzel yaşamak yok artık. Saksı bahçeciliği bu.'

Takip eden aylarda ruhum iyileşti ve kayıp aşk ve yapılan umutsuz seçimlerin ardından üzülüp ah etmeyi bıraktım. Bir gemi kazası atlatmıştım ve içinde sıcak ve soğuk suyu olan, sütçünün her gün ayağıma geldiği bana ait bu yeni adayı seviyordum. Sıradanlığı savunur olmuştum. Arkadaşlarıma tekdüze bir hayatın iyi yanlarıyla ilgili konferanslar veriyor, varlığımı nazikçe kuşatan bağlara övgüler düzüyor ve şimdiye kadar herkesin zaten bildiğimi söylediği şeyi ilk kez bildiğimi hissediyordum; tutku tatiller içindi, eve dönmek için değil.

Arkadaşlarım benden daha tedbirli davranıyorlardı. Jacqueline'i mesafeli bir biçimde kabul edip, bana da davranışlarında birkaç ay içinde gelişme görülen bir akıl hastası gibi yaklaştılar. Birkaç ay mı? Bir sene demek daha doğru olur. Son derece titiz, çok çalışkan ve... ve ... neydi o S harfiyle başlayan kelime?

'Sıkılmışsın sen,' dedi bir arkadaşım.

Ağzına içki koymayan birinin şişeyi süzüşündeki tutkuyla karşı çıktım. Halimden memnundum ben. Düzenli bir hayatım vardı.

'Hâlâ seks yapıyor musunuz?'

'Pek değil. İnan bir şey fark etmiyor. Arada bir yapıyoruz. İkimiz de istediğimiz zamanlarda. Çok çalışıyoruz. Fazla zamanımız olmuyor.'

'Ona baktığında arzu duyuyor musun? Onu görüyor musun?'

Öfkelendim. Neden mutlulukla kurulmuş, hep mutlu Heidi evim, şimdiye kadar bir kere bile sitem etmeden bütün kalp kırıklıklarıma katlanmış bir arkadaşımın saldırısına uğruyordu? Kafamda bin çeşit savunmayla boğuştum. İncinmeli miydim? Ya da şaşırmalı? Gülüp geçmeli miydim yoksa? Acımasız laflar edip öfkemden kurtulmak ve kendimi haklı çıkarmak istedim. Ama yıllanmış arkadaşlarla bunu yapmak zor; zor çünkü çok kolay. Birbirinizi âşıklar kadar iyi tanırsınız ve aranızda yapmacıklığın yeri yoktur pek. Kendime bir içki aldım ve omuz silktim.

'Hiçbir şey mükemmel değil.'

Goncaya dadanmış kurtçuk. Ne olmuş yani? Goncaların çoğunda var kurtçuk. İlaçlarsın, titizlenirsin, deliğin çok da büyük olmamasını umarsın ve güneş çıksın diye dua edersin. Bırak çiçek açsın, gör bak kimse tırtıklı kenarlarını fark etmeyecek bile. Jacqueline'le ilişkim hakkında böyle düşünüyordum. Bize göz kulak olmak konusunda kararlıydım. Pek de asil olmayan nedenlerle, ilişkinin devam etmesini istiyordum. Yarışmak yoktu artık. O da beni seviyordu, evet seviyordu, ona özgü basit ve insanı zorlamayan yollarla. 'Beni rahatsız etme,' dediğimde rahatsız etmedi, ona bağırdığımda ağlamadı. Hatta o da bana bağırdı. Hayvanat Bahçesi'ndeki büyük kedilerden biri gibi davrandı bana. Benimle gerçekten gurur duyuyordu.

Arkadaşım, 'Git kendi dengin biriyle uğraş,' dedi.

Ve sonra Louise'e rastladım.

Louise'in resmini yapıyor olsaydım saçları bir kelebek sürüsü olurdu. Bir hareket ve ışık halesine dönüşmüş milyonlarca Atalanta Kelebeği. Kadınların ağaçlara dönüştüğünü anlatan bir sürü efsane var, acaba ağaçların kadınlara dönüştüğünü anlatan efsaneler de var mı? Aşığının sana bir ağacı düşündürdüğünü söylemek tuhaf mı? Saçları rüzgarla dolup başının etrafında

uçuştuğunda, Louise bir ağacı düşündürüyor bana. Çoğu zaman bir hışırtı bekliyorum rüzgarın ardından. Hışırdamıyor, ama teni üstüne ay ışığının gölgesi düşmüş huş ağacı renginde. Böyle çıplak ve yalın bir tazelik beni kuşatır mıydı bir gün?

Başlangıçta çok önemli değildi. Üçümüz iyi anlaşıyorduk. Lousie, Jacquline'e hoş davranıyordu ve bir arkadaş olarak bile aramıza girmeye çalışmadı. Hem niye girsindi. Mutlu bir evliliği vardı ve bu on yıldır böyleydi. Kocasıyla tanışmıştım, tam da iyi bir doktor gibi davranıyordu, sıradan bir insandı, ama tabii bu bir erdem değil.

'Çok güzel değil mi?' dedi Jacqueline.

'Kim?'

'Louise.'

'Evet, evet, öyle tahminen, eğer öyle şeylerden hoşlanıyorsan.'

'Sen hoşlanıyor musun öyle şeylerden?'

'Louise'den hoşlanıyorum, evet. Hoşlandığımı biliyorsun. Sen de hoşlanıyorsun.'

'Evet.'

O tekrar *Dünyada Yaban Hayat* dergisine döndü, ben de yürüyüşe çıktım.

Yalnızca yürüyüşe çıkmıştım, herhangi bir yürüyüş, belli bir hedefi olmayan, fakat kendimi Louise'in kapısının önünde buldum. İnanılır gibi değil. Ne işim var burada? Aksi yöne gidiyordum oysa.

Zili çaldım. Louise açtı kapıyı. Kocası Elgin çalışma odasında HASTANE diye bir bilgisayar oyunu oynuyordu. Oyunda, her hata yaptığında sana bağıran bir hastayı ameliyat ediyorsun.

'Merhaba Louise. Geçiyordum, şöyle bir uğrayayım diye düşündüm.'

Şöyle bir uğramak. Ne kadar aptalca bir ifade. Neyim ben, guguklu saat mi?

Koridorun diğer ucuna yürüdük. Elgin çalışma odasından kafasını uzatıp, 'Merhaba. Merhaba, merhaba, ne güzel. Birazdan oradayım, karaciğerle ilgili küçük bir problem var, duruma bakılırsa kayboldu, bulamıyorum.'

Louise mutfakta bana bir içki ikram edip yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. Dudaklarını hemen uzaklaştırmış olsaydı hafif olurdu, oysa aceleyle öptükten sonra dudağını aynı noktada belli belirsiz gezdirdi. Normalde olması gerekenin iki katı bir zamana yayıldı, fakat yine de kısacıktı. Bunu, öpülen senin yanağınsa anlayabilirdin yalnızca. Eğer sen zaten o şekilde düşünüyor ve acaba başka biri de o şekilde mi düşünüyor diye merak ediyorsan. Hiçbir imada bulunmadı. Hiçbir imada bulunmadım. Oturup konuştuk ve müzik dinledik ve ben ne kararan havanın, ne iyice ilerlemiş zamanın, ne artık boşalmış şişenin, ne de boş midemin farkındaydım. Korkunç yüksek bir sesle telefon çaldı, ikimiz de sıçradık. Louise özenli bir tavırla cevapladı, bir an dinleyip bana uzattı. Jacqueline'di arayan. Üzüntülü, çok üzüntülü, sitemsiz ama üzüntülü, 'Merak ettim nerede olduğunu. Gece yarısı oldu neredeyse. Merak ettim nerede olduğunu,' dedi.

'Özür dilerim. Hemen bir taksi çağıracağım. Birazdan orada olurum.'

Ayağa kalkıp gülümsedim. 'Bir taksi çağırır mısın benin için?'

'Ben seni bırakırım,' dedi. 'Jacquelin'i görmek de hoş olur.'

Yolda konuşmadık. Sokaklar sakindi ve yol bomboştu. Evin önünde durduk ve teşekkür ettim ona, bir sonraki hafta buluşup çay içmeye karar verdik. 'Yarın akşam opera için biletim var. Elgin gelemiyor. Gelir misin?' dedi.

'Yarın akşamı evde geçirelim diye konuşmuştuk.'

Kafasını salladı, ben de arabadan indim. Öpmedik.

Ne yapmalı? Jacqulin'le evde oturup ve bu durumdan nefret edip Jacquelin'den de nefret etmenin motorunu mu çalıştırmalıydım? Yoksa bir bahane bulup çıkmalı mıyım evden? Doğruyu söyleyip mi çıkmalıyım yoksa? Her şey benim istediğim gibi olamaz, ilişkiler uzlaşmayla yürür. Alma/Verme. Belki de evde olmak istemiyorum ama o benim evde olmamı istiyor. Bunu seve seve yapmalıyım. Bu bizi güçlendirip daha da ahenkli kılar. O yanımda uyurken geçiyordu bütün bunlar aklımdan ve kafasında korkular varsa da gece belli etmedi hiçbir şey. Kaç gecedir yattığı o aynı noktada güven içinde yatışını seyrettim. Bu yatak ihanet edebilir miydi?

Sabah olduğunda sinirli ve aşırı yorgundum. Jacqueline, her zamanki neşeli haliyle, Mini'sine binip annesine gitti. Öğle evi aradı. Annesi iyi değildi ve gece onunla kalmak istiyordu.

'Jacqueline,' dedim. 'Gece kal. Yarın görüşürüz.'

O anda kendimi rahatlamış ve erdemli hissettim. Bu evimde yalnız kalmak için bir fırsat olabilirdi. Bazen insana en iyi eşlik eden kendisidir.

Figaro'nun Düğünü'nde verilen ara boyunca diğer insanların Louise'e ne kadar sık baktıklarını fark ettim. Her yer pullarla doluydu ve altından serseme dönmüştük. Kadınlar mücevherlerini kendilerine madalya takar gibi takmışlardı. Orada bir koca, şurada bir dul, aşk ilişkilerinin parşömeniydi bu insanlar. Boyunluklar, broşlar, yüzükler, taçlar, taşlarla süslenmiş ve çıplak gözle bakıldığında zamanı göstermesi imkansız olan saatler. Bilezikler, ayaklarda bileklikler, küçük incilerle tutturulmuş duvaklar ve salondaki kulak sayısını aşan sayıda küpe. Bütün bu mücevherlere eşlik eden, cömertçe kesilmiş kumaşlardan yapılmış gri takım elbiseler ve rengarenk puantiyeli kravatlardı. Louise yanlarından geçtiğinde kravatlar huzursuzca kıpırdandı ve takım elbiselerin karın kısımları hafifçe içeri çekildi. Mücevherler Lousie'in çıplak boynuna kendi parıltılarıyla uyarı sinyalleri gönderdiler. Yosun yeşili sade bir elbise, yeşim taşandan küpeler ve bir evlilik yüzüğü vardı üzerinde. 'Gözlerini bu yüzükten ayırma,' dedim kendi kendime. 'Aşka düşmeye başladığında şunu hatırla: Bu yüzük eritici sıcaklığıyla seni yakıp yok eder.'

'Neye bakıyorsun?' dedi Lousie.

'Sersemin birisin sen' dedi arkadaşım. 'Bir evli kadın daha.'

Elgin hakkında konuşuyordum Louise'le.

'Koyu bir Yahudi olarak gelmiş dünyaya,' dedi. 'Kullanıldığını hissediyor ama aynı zamanda da üstün olduğunu.'

Elgin'in annesi ve babası Stamford Hill'de 1930'lardan kalma bir yarı-müstakilde yaşıyorlardı. Savaş yıllarında evi işgal etmiş ve savaş sonunda evlerine dönüp de kilitlerin değiştiğini

ve salon kapısında da SEBAT. GİRMEYİN. yazısını fark eden Cockney[2] aileyle bir anlaşma yapmışlardı. Bu 1946'da bir Cuma gecesiydi. 1946, Cumartesi gecesi Arnold ve Betty Small, Esau ve Sarah Rosenthal'la yüz yüze geldiler. Para, daha doğrusu bir miktar altın, el değiştirdi ve Small'lar daha parlak bir geleceğe çevirdiler yüzlerini. Rosenthal'lar bir eczane açtılar ve Liberal veya Reformcu hiçbir Yahudi'ye hizmet vermeme kararı aldılar.

'Biz Tanrı'nin seçilmiş kullarıyız,' dediler, kendilerini kastederek.

Doğduğunda Elgin'i bekleyen işte böyle aciz ve kibirli bir başlangıçtı. İsmini Samuel koymak istemişlerdi, fakat Sarah hamileyken Britanya Müzesi'ni ziyaret etmiş, mumyaları hiç aldırmadan geçip, en sonunda ihtişamlı Yunan bölümüne ulaşmıştı. Aslında bunun oğlunun kaderini etkilemesi gerekmezdi fakat on dört saatlik doğum boyunca Sarah ciddi komplikasyonlar geçirmiş ve ölümün eşiğine gelmişti. Terler içinde sayıklayıp başını iki yana savururken ağzından tekrar tekrar çıkan tek kelime ELGIN'di. Siyah paltosunun altında kıvrılmış talliti ile bitkin ve perişan Esau'nun batıl inançları vardı. Bunlar karısının son sözleri ise bunun kesin bir anlamı olmalıydı, bir şeyde vücut bulmalıydı. Ve söz insan oldu. Samuel, Elgin oldu ve Sarah ölmedi. Binlerce litre tavuk çorbası pişirmek için yaşadı ve kaseye her çorba boşalttığında "Elgin, Yehova beni sana hizmet edeyim diye bağışladı,' derdi.

Ve böylece Elgin bütün dünyanın kendisine hizmet etmesi gerektiğini düşünerek ve babasının dükkanındaki kara tezgahtan ve diğer çocuklardan ayrı olmaktan nefret ederek ve fakat bunu her şeyden çok isteyerek büyüdü.

'Sen bir hiçsin, sen tozsun,' derdi Esau. 'Kendini yetiştir ve adam ol.'

Elgin özel bir okul için burs kazandı. Ufak tefek, dar göğüslü ve miyoptu ve keskin bir zekaya sahipti. Ne yazık ki dini onu Cumartesi oyunlarına katılmaktan alıkoymuştu ve böylece oyunlarda ceza almaktan yakayı sıyırmış ama bir yandan da yalnızlığa

---

[2] Londra'nın doğu bölgesinde yaşayan ve genelde işçi kesiminden olan insanlara ve onların kendilerine özgü aksanına verilen isim.

mahkum olmuştu. Yakışıklılıkları ve rahat tavırlarıyla diğerlerinde saygı ve şefkat uyandıran o köşeli omuzlu nezih görünüşlü güzellerden çok daha üstün olduğunu biliyordu. Üstelik hepsi de nonoştu, Elgin onları ağızları açık, aletleri sertleşmiş, birbirlerini avuçlarken görmüştü. Hiç kimse ona dokunmaya yeltenmemişti.

Müzakere Kulübü finallerinin birebir karşılaşmalarında Louise ona karşı üstünlük sağlayınca âşık olmuştu Elgin ona. Louise'in okuluyla kendi okulu arasında bir buçuk kilometreden biraz fazla bir mesafe vardı ve eve giderken de yolunun üzerindeydi. Louise'e karşı yumuşaktı, çok çaba harcadı, gösterişsiz davrandı ve alaycı olmadı. Louise bir senedir İngiltere'deydi ve burası onun için soğuk bir yerdi. İkisi de sığınmacıydı ve birbirlerinde teselli buluyorlardı. Sonra Elgin, Cambridge'in spor alanındaki başarılarıyla tanınmış bir kolejini seçip oraya gitti. Bir sene sonra yanına giden Louise onun bir mazoşist olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Bu şüphesi Elgin tek kişilik yatağa bacaklarını açarak yatıp ondan penisine geniş metal mandallar tutturmasını istediğinde doğrulanmıştı.

'Buna katlanabilirim,' dedi. 'Doktor olacağım.'

Bu sırada Stamford Hill'deki evde Sebat'ın yirmi dört saatini dua ederek geçirmiş Esau ve Sarah, ateş-saçlı, baştan çıkarıcı bir kadının pençesine düşmüş oğullarına ne olacak diye kaygılanıyorlardı.

'Onu mahvedecek,' dedi Esau, 'kaderi böyle yazılmış. Hepimizinki böyle yazılmış.'

'Oğlum, oğlum,' dedi Sarah. 'Boyu da yalnızca bir yetmiş.'

Cambridge'te Evlendirme Dairesi'nde yapılan nikahta yoktular. Nasıl gidebilirlerdi Elgin'in Cumartesi gününe ayarladığı bir nikaha? İpek, fildişi renkli, 1920'ler tarzı bir elbise ve gümüş renkli saç bandıyla Louise oradaydı. En yakın arkadaşı Janet elinde bir kamera ve yüzüklerle. Bir de Elgin'in ismini hatırlayamadığı en yakın arkadaşı. Elgin de üstüne bir beden küçük gelen kiralık takım elbisesiyle.

'İşte böyle,' dedi Louise, 'güvenilir olduğunu biliyordum, onu kontrol edebileceğimi, iplerin elimde olacağını.'

'Peki ya o, o ne düşünüyordu?'

'Güzelliğimin ve onun için bir ödül olduğumun farkındaydı. Gösterişli fakat sıradan olmayan bir şeydi istediği. Dünyaya dönüp, "Bakın neyim var benim," demek istiyordu.'

Elgin'i düşündüm. Seçkin, sıkıcı ve oldukça zengindi. Louise herkesi cezbediyordu. Onu kendisiyle birlikte ilginin odağına çekip bağlantılar kurmasına yardım ediyor, yemek pişiriyor, dekorasyonla ilgileniyordu; akıllı ve güzeldi. Elgin tuhaf davranıyordu ve Louise'e ayak uyduramadı. Diğerlerinin ona yaklaşımında az çok bir ırkçılık vardı. Çalışma arkadaşlarının çoğu birlikte eğitim gördüğü ve içten içe küçümsediği genç adamlardı. Tanıdığı başka Yahudiler de vardı tabii, ama onun mesleğindekilerin hepsi rahat, kültürlü, açık fikirli insanlardı. Stamford Hill'den gelmiş, gaz çemberiyle aralarında işgal edilmiş bir yarı-müstakilden başka hiçbir şey olmayan Ortodokslar değillerdi. Elgin geçmişiyle ilgili hiç konuşmazdı ve zamanla, Lousie'in varlığının da etkisiyle, bunun bir önemi de kalmamıştı. O da rahat ve görgülü ve açık fikirli birine dönüştü. Operaya gidiyor, antikalar satın alıyordu. Koyu Yahudilerle ve matsa ekmeğiyle ilgili şakalar yapıyordu ve hatta aksanını bile kaybetmişti. Louise, onu annesiyle babasını arasın diye ikna etmek istediğinde onlara bir Noel kartı yolluyordu.

'Bu onun işi,' derdi Esau kara tezgahın arkasından. 'Lanet olsun Havva'nın günahından bu yana gelmiş geçmiş bütün kadınlara.'

Ve Sarah, bir yandan temizleyip, toparlayıp, göz kulak olup hizmet ederken, bu laneti üzerinde hissedip kendini biraz daha kaybolmuş buluyordu.

'Merhaba Elgin,' dedim, lacivert kadife pantolonu (orta beden) ve ev kıyafeti Viyella gömleğiyle (küçük beden) mutfağa girdiğinde. Ocağın üstüne eğilip birbiri ardına sorular yağdırdı üzerime. Bu tercih ettiği sohbet etme yöntemiydi; böylece kendini konu etmek zorunda kalmıyordu.

Louise bir yandan sebze doğruyordu. 'Elgin seyahate gidiyor haftaya,' dedi keyifli bir biçimde. 'Washington'da bir konuşması var. Gittin mi hiç Washington'a?'

On iki Mayıs Salı, saat 10.40. Washington'a gidecek İngiliz Havayolları uçağı kalkışa hazır. Elgin bir bardak şampanyası, Wagner dinlemek için taktığı kulaklıkları ile Club Class koltuğunda yerini almış. Hoşçakal Elgin.

On iki Mayıs Salı, saat 1. Tak tak.
'Kim o?'
'Merhaba Louise.'
Gülümsedi. 'Tam öğle yemeğine yetiştin.'

Yemek seksi olabilir mi? *Playboy*'da sürekli kuşkonmaz ve muz ve pırasa ve kabakla veya bal ve çikolata parçacıklı dondurmayla kaplanmış vücutlarla ilgili hikayeler yayınlarlar. Bir defasında alıp vücuduma boca ettiğim otantik Pina Coladalı erotik vücut yağı, aşığımın dilinde kıpkırmızı lekeler bırakmıştı.

Ayrıca mum ışığında yenen yemekler ve ellerinde aşırı büyük biberliklerle insana pis pis bakan garsonlar var. Tabii bir de, kumlu bri peynirine başka hiçbir koşulda katlanmak mümkün olmayacağından, yalnızca âşıksan bir anlamı olan kumsaldaki basit piknikler. İçerik her şey, ya da ben öyle düşünürdüm Louise'le yemek yemeye başlayana kadar.

Çorba kaşığını ağzına götürdüğünde nasıl da istedim o masum paslanmaz çelik parçası olmayı. Vücudumdaki kanı seve seve yarım litre sebze stoğuyla değiş tokuş etmeye hazırdım. İzin ver, doğranmış havuç, şehriye olayım sırf beni ağzına al diye. Fransız ekmeğini kıskandım. Her bir parçayı koparıp tereyağı sürüşünü, yavaşça kasesine daldırıp, yüzeyde şişip ağırlaşan parçaların o derin kırmızı ağırlığın altına gömülmelerini bekleyişini, sonra o parçaların dişlerinin arasında muhteşem bir zevke dönüşüp tekrar hayat bulmalarını izledim.

Patatesler, kereviz, domatesler, hepsi onun elinden geçmişti. Kendi çorbamı içerken onun tenini tatmaya çalışıyordum. Oradan geçmişti, ardında bıraktığı bir şey olmalıydı. Onu yağda ve soğanda bulabilir, sarımsakta varlığını hissedebilirdim. Yağın hazır olup olmadığına karar vermek için tavaya tükürdüğünü biliyordum. Eski bir yöntem, bütün aşçılar kullanır ya da kullan-

mışlardır. Bu yüzden, ona çorbada neler olduğunu sorduğumda en önemli malzemeyi atladığını biliyordum. Yalnızca pişirdiğin yemeklerde de olsa tadacağım seni.

Bir armudu böldü; kendi bahçesindeki armutlardan. Yaşadığı yer, içinde iki yüz yirmi yıllık bir ağacın da olduğu bir meyve bahçesiymiş. Fransız Devrimi'nden daha eski. Wordsworth'u ve Napolyon'u beslemiş olabilecek kadar eski. Kimler girip dermiştir meyvelerini bu bahçenin? Onların kalbi de çarpmış mıdır benimki gibi? Böldüğü armudun yarısıyla bir parça parmesan peyniri uzattı. Ve işte bunun benzeri armutlar dünya yüzü görmüş, daha doğrusu onlar kıpırtısız dururken dünya onları görmüştü. Her bir lokmasından tutku ve mücadele fışkırıyordu. Tarih, çekirdeklerde ve o kurbağa yeşili kabukta yankılanıyordu.

Çenesine meyvenin ağdalı sularını akıtıp benim yardımıma fırsat kalmadan sildi. Peçeteye bir bakış fırlattım; yürütebilir miydim? Elim masa örtüsünün üzerinde bir Poe hikayesinden fırlamışçasına ağır ağır ilerliyordu. Bana dokundu ve kesik bir çığlık attım.

'Çizdim mi elini?' dedi, son derece kaygılı ve pişman olmuş görünerek.

'Hayır, elektrik verdin bana.'

Kalkıp kahveyi ocağa koydu. İngilizler bu tür jestleri çok iyi bilirler.

'Bir ilişki mi yaşayacağız?' dedi.

O bir İngiliz değil, Avustralyalı.

'Hayır, hayır,' dedim. "Sen evlisin ve ben Jacqueline'leyim. Arkadaş olacağız.'

'Zaten arkadaşız,' dedi.

Evet arkadaşız ve ben günümü seninle ciddi ve de anlamsız konularda sohbetler ederek geçirmek istiyorum. Seninle bulaşık yıkamanın, toz almanın, sen gazetenin ilk sayfasını okurken arka kapağını okumanın hiç de fena bir fikir olmadığını düşünüyorum. Arkadaşız ve özlerim seni, özlüyorum seni ve çok sık düşünüyorum. Zeki, rahat ve buluşmalarımıza karar vermek için günlüğüne bakmak zorunda olmayan birine rastladığım mutluluk veren bu zamanın yitip gitmesini istemiyorum. Eve gidene kadar

bunları söyledim kendime ve bu düşünceler ayağımın altındaki kaldırım ve düzgünce kırpılmış çalılıklar ve köşedeki dükkan ve Jacqueline'in arabası oldu. Her şey yerli yerinde; sevgili, arkadaş, hayat, tam set. Evde kahvaltı fincanları aynen bıraktığımız yerde ve biliyorum ki gözlerimi kapatarak bile Jacqueline'in pijamalarının tam yerini söyleyebilirim. O bunu henüz bilmiyor. Bugün haritada değişiklik yapıldığından da habersiz. Kendisine ait olduğunu düşündüğü alanın elinden alındığının farkında değil. Kalbini tam olarak elden çıkartmazsın hiçbir zaman; arada ödünç verirsin. Öyle olmasaydı sormadan nasıl geri alabilirdik?

Akşamüstünün sakinliği hoşuma gitti. Beni rahatsız edecek kimse yoktu, kendime demleme çay yapıp her zamanki yerimde otururak, nesnelere sinmiş bilgeliğin bende değişiklik yaratmasını ümid edebilirdim. Burada, masalarım ve sandalyelerim ve kitaplarımla kuşatıldığım bu ortamda, aynı yerde kalma ihtiyacını kesinlikle görebiliyordum. Duygusal göçebeliğim çok uzun sürmüştü. Buraya güçsüz ve incinmiş bir şekilde, şimdi Louise'in tehdit ettiği alanı duvarlarla çevirmek için gelmemiş miydim?

Ah Louise, doğru değil söylediklerim. Sen beni tehdit etmiyorsun, ben kendi kendimi tehdit ediyorum. Bu ölçülü, hak edilmiş hayatım hiçbir şey ifade etmiyor. Saatin tik taklarını duyuyordum. 'Yaygaranın kopmasına ne kadar kaldı?' diye düşündüm. Gözyaşları, suçlamalar ve acıya ne kadar? Bir şeyi, değerini henüz anlayamadan kaybettiğinde karnında o ağır taşın acısını hissetmeye ne kadar? Neden aşkın ölçüsü yitip gidendir?

Bu girizgahın ve yürütülen bu tahminlerin orijinal bir tarafı yok, ama bunları itiraf etmek bizim için çıkışa giden tek yolun açılması demek; tutkunun o çok bilindik mazereti bu. Başka seçeneğin yoktu, rüzgara kapıldın. Bilinmedik güçler ruhunu ele geçirip hükmettiler sana ve yaptın, ama şimdi hepsi geçmişte kaldı, anlam veremiyorsun vs. vs. Baştan başlamak istiyorsun vs. vs. Affet beni. Yirminci yüzyılın sonunda hâlâ ilkel ruhlara dönüyoruz yüzümüzü, en sıradan davranışlarımızı açıklamak için. Aldatmak çok yaygın. Nadir bir durum da değil fakat yine de, kendi hayatlarıysa söz konusu olan, hep bir UFO gibi bahseder insanlar ondan. Ben artık kendime öyle yalanlar söyleyemem.

Daha önce hep yaptım ama bu sefer değil. Ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bu uçaktan özgür irademle atladığımın da farkındayım. Hayır, paraşütüm yok, ama daha da kötüsü Jacqueline'in de yok. Ayrılırken sen yanına al bir tane.

Meyveli ekmek kestim bir dilim. Şüphen varsa ye. Bazı insanlar için buzdolabının neden en iyi sosyal hizmet görevlisi olduğunu anlayabiliyorum. Ben günah çıkarma işini genelde bir sek Macallan'la yaparım ama saat 5'ten önce değil. Belki de bu yüzden bunalımlarımı akşam saatlerine denk getirmeye çalışıyorum. Saatin dört buçuğunda meyveli ekmek ve bir fincan çayla oturmuşum ve aklımdaki tek şey kendimi kontrol etmek değil, Louise'i ele geçirmek. Bunu bana yapan yediklerim. Aslında bu kadar romantiklikten uzak bir durum düşünülemez, fakat mayayla karışık üzüm ve çavdar kokusu beni bütün Playboy muzlarından daha çok heyecanlandırıyor. Her şey yalnızca zaman meselesi. Kapıyı açıp uçmak için bir hafta beklemek mi daha asilce yoksa hemen gidip diş fırçamı almalı mıyım? Bir kaçınılmazın içinde boğuluyorum.

Bir denizci gibi her limanda bir sevgili bırakmak gerekir diyen bir arkadaşımı aradım. Jacqueline'e söylersem her şeyi mahvedecektim ve bu ne uğrunaydı? Jacqueline'e söylersem onu onarılamaz bir biçimde incitirdim ve bunu yapmaya hakkım var mıydı? Tahminen benimkisi iki haftalık köpek bayıltan sıcaklar gibi bir şeydi ve bunu sistemimden atıp kulübeme geri dönebilirdim.

İyi fikir. Sağduyu. Akıllı köpek.

Çay falında ne diyor peki? Tek görünen büyük harf L.

Jacqueline eve gelince onu öptüm ve 'Keşke Hayvanat Bahçesi gibi kokmasaydın,' dedim.

Şaşırmış göründü. 'Yapabileceğim bir şey yok. Hayvanat bahçeleri pis kokan yerler.'

Hemen banyoyu hazırlamaya gitti. Bir yandan giysilerinden ve eve gelir gelmez radyoyu açmasından nasıl da hoşlanmadığımı düşünerek bir içki verdim ona.

Canım sıkkın yemek hazırlamaya koyuldum. Ne yapacaktık bu akşam? Ağzında silah saklı bir haydut gibi hissettim kendimi. Konuşursam her şey açığa çıkacaktı. En iyisi konuşmamak diye düşündüm. Ye, gülümse, Jacqueline'e yer aç hayatında. Şüphesiz doğru olan buydu?

Telefon çaldı. Süzülerek yetişip açtım ve yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Louise'di arayan.

'Yarın buraya gel,' dedi. "Sana söylemek istediğim bir şey var.'

'Louise, eğer bugünle ilgiliyse, yapamam... anlıyor musun, yapamayacağıma karar verdim. Yapamam çünkü, ya şey olursa, biliyorsun...'

Telefon çıt edip kapandı. Bir süre, Lauren Bacall'ın Humphery Bogart'la oynadığı filmlerdeki bakışlarla süzdüm aleti. Şimdi bana o basamaklı ve sis lambaları da olan klasik arabalardan biri lazımdı. On dakikada yanında olurdum Louise. Maalesef elimdeki tek şey kız arkadaşıma ait bir Miniydi.

Spagetti yiyorduk. İsmini anmadığım sürece iyiyim, diye düşündüm. Kendi kendime bir oyun başlattım, alay eder gibi gecen saatleri sayacaktım bunu ne kadar becerebildiğimi görmek için. Neyim ben? Sınav salonunda önüne bitirmesi imkansız bir sınav konmuş bir çocuk gibi hissediyorum kendimi. Çıkmalıyım buradan. Saat 9'da Jacquelin'e çok yorgun olduğumu söyledim. Uzanıp elimi tuttu. Hiçbir şey hissetmedim. Ve yan yanaydık, pijamalarımızı giymiş ve benim dudaklarım mühürlenmiş ve yanaklarım bir çöl faresi gibi şişmiş olmalıydı çünkü ağzım Louise'le doluydu.

Ertesi gün nereye gittiğimi söylememe gerek yok.

Gece kağıt-hamuru işlerine yoğun ilgisi olan eski bir kız arkadaşımla ilgili korkunç bir rüya gördüm. Bir hobi olarak başlamıştı; hem birkaç kova un, su ve bir rulo kümes teline kim itiraz ederdi? Ben açık fikirli bir insanım ve ifade özgürlüğünden yanayım. Bir gün evine gittiğimde kapıdaki posta deliğinin tam da

kasık mesafesinde sarı ve yeşil renkli bir yılan başı vardı. Gerçek yılan değildi ama kıpkırmızı dili ve gümüş rengi folyo dişleriyle yeterince kızgın görünüyordu. Zili çalmaya tereddüt ettim. Tereddüt ettim çünkü zile uzanmak edep yerlerimi yılanın başına doğru itelemek demekti. Kendimle kısa bir konuşma yaptım.

KENDİM: Aptal olma. Bu bir şaka.
BEN: Ne demek bu bir şaka? Öldürür bu insanı.
KENDİM: O dişler gerçek değil.
BEN: Canını acıtmak için gerçek olmak zorunda değiller.
KENDİM: Ne düşünür hakkında bütün gece burada dikilirsen?
BEN: Zaten ne düşünüyor ki hakkımda? Ne çeşit bir kız senin jenitallerini bir yılana hedef yapar?
KENDİM: Eğlence seven.
BEN: Ha Ha.

Kapı hızla açıldı ve Amy paspasın üstünde durdu. Üzerinde bir kaftan ve boncuklu uzun bir kolye vardı. 'Sana bir şey yapmaz,' dedi. 'Postacı için o. Bir süredir rahatsız ediyor beni.'

'Onu korkutacağını zannetmiyorum,' dedim. 'Oyuncak bir yılan yalnızca. Beni korkutmadı.'

'Senin korkacak bir şeyin yok,' dedi. 'Sıçan kapanı ağzındaki onun.' Ben orada elimde bir sise Beaujolais Nouveau ile öylece dikilirken birden gözden kayboldu. Elinde bir sap pırasa ile döndü ve pırasayı yılanın ağzına soktu. Pırasanın alt yarısı korkunç bir gürültüyle paspasın üzerine düştü. 'İçeri getiriver gelirken, olur mu?' dedi. 'Yiyeceğiz birazdan.'

Terler içinde üşüyerek uyandım. Jacqueline yanımda huzurlu bir uykudaydı, ışık eski perdelerin arasından sızıyordu. Sabahlığıma sarınıp bahçeye çıktım, ayağımın altında aniden hissettiğim ıslaklık hoşuma gitti. Sıcağı da çağıran temiz bir hava vardı ve gökyüzü pembe pençe izleriyle kaplıydı. Havayı o anda yalnızca benim soluyor olduğumu bilmekten şehirli insana özgü bir keyif alıyordum. Milyonlarca ciğerin o sonu gelmeyen al-ver-al-veri içime sıkıntı verir hep. Sayımız aşırı fazla bu gezegende ve

bu kendini belli etmeye başladı. Komşunun perdeleri kapalıydı. Onların rüyaları ve kabusları neydi? Tuhaf olurdu onları görmek şimdi, çeneler gevşek, vücutlar rahat. Birbirimize gerçek bir şeyler söyleyebilirdik belki de, o biriktirilmiş alelade Günaydınların yerine.

Yavaş yavaş büyüyen ayçiçeklerimin yanına gittim, günesin onlar için hep orada olduğundan emin, doğru zamanda doğru yöntemlerle kendilerini besliyorlardı. Doğanın zahmetsizce ve genelde başarısızlığa da uğramadan yaptığı şeyi çok az insan yapabiliyor. Kim olduğumuzu, nasıl hareket etmemiz gerektiğini bilmiyoruz, nasıl olgunlaşırız hiçbir fikrimiz yok. Kör doğa. Bilge insan. Kim kimi kandırıyor?

Peki ne yapacağım? Duvardaki Bülbüle sordum. Bülbüller senelerce tek bir eş edinen sadık yaratıklar. Göğüslerindeki o kırmızı kalkana ve kurtçuk peşinde kararlı bir biçimde küreği takip edişlerine hayranım. Bütün belleme işini ben yapıyorum, küçük Bülbül kurtçuğu götürüyor. Bilge insan. Kör Doğa.

Bilge filan hissetmiyorum kendimi. İnsanların doğru ahlaki kararlar almaları için gereken donanımları olmadan büyümelerine neden izin verilir?

Benim durumumda sıradışı bir şey yok:

1 Evli bir kadına âşık oldum.

2 Kadın bana âşık oldu.

3 Başka biriyle ilişki halindeyim.

4 Louise'i havada kapmam mı, yoksa ondan kaçmam mı gerektiğini nasıl bileceğim?

Kilise cevap olabilirdi bana, arkadaşlarım yardım etmeye çalışmışlardı, stoacı yöntemi benimseyip cazibeden kaçabilir ya da yelken açıp kendimi bu şiddeti gittikçe artan rüzgara bırakabilirdim.

Hayatımda ilk kez, doğru olanı yapmayı, kendi istediğim şeyi yapmaktan daha çok istiyorum. Herhalde bunu Bathsheba'ya borçluyum.

Altı haftalık Güney Afrika seyahatinden döndükten hemen sonra bana geldiğini hatırlıyorum. Gitmeden önce ona ültimatom vermiştim: Ya o, ya ben. Çok sık kendine acıyan yaşlarla dolu gözleriyle

beni bir aşk tuşuna daha getirmek için sitemli bir bakış fırlatmıştı. Onu buna ben zorlamıştım ve tabii ki seçimini kocasından yana kullanmıştı. Peki tamam. Altı hafta. Külkedisi hikayesinde önüne ertesi sabaha kadar örüp altına çevirmesi gereken bir kiler dolusu saman konan kız gibi hissettim kendimi. Bathsheba'nin bana tek verdiği balyalarla samandı ama o yanımdayken bunun değerli taşlara kazınarak verilmiş sözler olduğuna inanıyordum. Edilen zarara ve pisliğe katlanmak zorundaydım ve tozdan kurtulmak için bütün gücümle süpürüyordum. Döndü bir gün, hiçbir pişmanlık duygusu taşımadan, belleği her zamanki gibi boş, şehirlerarası aramalarını ve postayla yolladığı mesajları neden yanıtlamadığımı merak ederek.

'Söyledi klerim gerçek duygularımdı.'

Ben mutfak sandalyesinin kırılmış ayağını yapıştırırken on beş dakika sessizce oturdu. Sonra hayatımda başka biri olup olmadığını sordu. Var dedim kısaca, belli belirsiz, umutla.

Başını sallayıp gitmek üzere arkasını döndü. Kapıya gelince, 'Biz seyahate çıkmadan söyleyecektim sana ama unuttum,' dedi.

Ani ve keskin bir hareketle dönüp baktım ona. Bu 'biz' lafından nefret ediyordum.

'Evet,' dedi, 'Uriah New York'ta birlikte olduğu bir kadından NSU[3] kapmış. Beni cezalandırmak için birlikte olmuş onunla tabii. Ama bunu bana söylemedi ve doktor benim de kaptığımı düşünüyor. Bir süredir antibiyotik kullanıyorum, büyük olasılıkla tehlike yok artık. Yani tahminen senin için de tehlike yoktur. Ama yine de gidip baktırmalısın.'

Sandalyenin ayağı elimde ona yöneldim. Ayağı o kusursuz makyajlı suratının ortasına geçirmek istiyordum.

'Aşağılık şey.'

'Deme öyle.'

'Bana artık onunla yatmadığını söyledin.'

'Bunun haksızlık olduğunu düşündüm. Zaten tahminen azıcık kalmış cinsel özgüvenini de yerle bir etmek istemedim.'

'Bence sana nasıl zevk vereceğini bilmediğini de bunun için söylemiyorsun ona.'

---

[3] Non-specific urethritis: seks yoluyla bulasan bir çeşit idrar yolu hastalığı

Cevap vermedi. Ağlıyordu. Bu benim için bir zafer habercisi gibiydi. Etrafında bir tur attım.

'Ne kadar zamandır evlisiniz? Herkesin huzurunda kusursuz evlilik. On yıl, on iki yıl? Ve iğreneceğini düşündüğünden başını bacaklarının arasına dayamasını istemiyorsun ondan. Hadi cinsel özgüvenden bahsedelim.'

'Yeter,' dedi, beni eliyle iterek uzaklaştırıp. 'Eve dönmem lazım.'

'Saat yedi olmalı. Bu senin ev-vaktin değil mi? Muayenehaneden erken çıkmanın nedeni de buydu; bir buçuk saatte çabucak düzüşüp, üstüne başına çeki düzen vererek, 'Merhaba canım,' deyip yemeğe girişmek için.'

'Sendin beni orgazm ettiren,' dedi.

'Evet bendim, kanaman varken, hastayken, tekrar tekrar geldin.'

'Onu demek istemedim. Birlikte yaptık demek istedim. Beni öyle isteyen sendin.'

'Seni her şekilde istedim ve içler acısı olan hâlâ da istiyor olmam.'

Yüzüme baktı. 'Beni arabayla eve bırakır mısın?'

O geceyi hâlâ utanç ve öfkeyle anıyorum. Onu arabayla eve bırakmadım. Yağmurluğunun hışırtısını ve çantasının baldırına sürtünerek çıkardığı sesi dinleyerek evine giden karanlık sokaklarda yürüdüm onunla. Dirk Bogarde gibi, profiliyle gurur duyardı ve sokak lambalarının cılız ışığı da ortama çok uygundu. Artık güvende olduğunu bildiğim bir noktada ayrıldım ondan ve topuklarının giderek uzaklaşan sesini dinledim. Bir iki saniye sonra bir sessizlik oldu. Bu aşina olduğum bir şeydi; saçını ve yüzünü yokluyor, beni paltosundan ve kasıklarından silkip atıyordu. Kapı gıcırdadı ve metal üstüne binip kapandı. Şimdi içerdeydiler, dürüstçe, her şeyi paylaşarak, hastalığı bile.

Derinden soluyarak, titrediğimin bilincinde fakat bunun nasıl önüne geçeceğimi bilmeden eve yürürken, onun kadar suçlu olduğumu düşündüm. Yalana seyirci kalıp gururumu yakıp kül ederek bu duruma ben izin vermemiş miydim? Ben bir hiçtim,

aciz bir parça pislik, Bathsheba'yi hak ediyordum. Kendine saygı. Bunu askerde öğrettikleri söylenir. Belki de gidip kaydolmalıyım. Acaba Hobiler kısmına Kırık Kalp yazmam doğru olur mu?

Ertesi gün Cinsel Sağlık Merkezi'nde benimle aynı dertten mustarip insanlara şöyle bir baktım. Kaypak görünüşlü, kasıntı tipler, ordan burdan sarkan yağlarını örtecek şekilde dikilmiş takım elbiselerin içinde şişman iş adamları. Birkaç kadın, sürtükler evet ve başka kadınlar. Gözleri acı ve korkuyla dolu kadınlar. Neydi burası ve neden kimse onlara söylememişti? Orta yaşlı, çiçek desenli giysiler içinde bir kadına 'Sen kimden kaptın tatlım?' diye sormak istedim. Belsoğukluğuyla ilgili posterlere uzun uzun bakıyor, sonra elindeki Kırda Hayat dergisine konsantre olmaya çalışıyordu. 'Boşa onu,' diyesim geldi. 'Bunun ilk defa olduğunu mu sanıyorsun?' İsmi anons edildi ve loş ışıklı beyaz bir odaya girip gözden kayboldu. Mahşerin bekleme odası gibi bir yer burası. Bir demlikte bayatlamış Cona kahvesi, sefil görünüşlü birkaç deri koltuk, plastik bir vazoda plastik çiçekler, duvarları baştan başa kaplayan ve her çeşit genital siğil ve iltihaplı salgıyı resmeden posterler. El kadar et parçası ne hastalıklar kapıyor, hayret.

Ah, Bathsheba, bu senin o şık muayenehanene benzemiyor değil mi? Özel hastalarının Vivaldi eşliğinde diş çektirip, yaslanan koltukta yirmi dakikalık dinlenmeye alındıkları muayenehane. Orada çiçekler her gün tazelenir ve sen yalnızca en güzel kokulu bitki çaylarını ikram edersin. Başını beyaz doktor gömlekli göğsüne yaslayan hiç kimse iğne ya da şıringadan korkmaz. Ben sana bir salkım üzüm için geldim, sen bana bağ bağışladın. Ne yazık ki bir tek hafta arası beşten yediye ve bazı hafta sonlarında, o futbol oynamaya gittiğinde bana aittin.

İsmim anons edildi.

'Kapmış mıyım?'

Hemşire, patlak araba lastiğine bakar gibi yüzüme bakıp "hayır,' dedi.

Sonra bir form doldurmaya koyulup üç ay sonra tekrar gelmemi söyledi.

'Neden?'

'Cinsel yolla yayılan hastalıklar normalde izole vakalar de-

ğildir. Alışkanlıklarınızdan dolayı bir kez kapmışsanız, tekrar kapabilirsiniz demektir. Bir an sustu. 'Alışkanlıklarıyla yaşayan yaratıklarız.'

'Ben kapmadım bir şey, hiçbir şeyim yok.'

Kapıyı açtı. 'Üç ay yeter buna.'

Neye yeter? Koridorda yürüyüp CERRAHİ ve ANNE VE BEBEK ve HARİCİYE BÖLÜMÜ'nü geçtim. Cinsel Sağlık Merkezi'nin bir özelliği de, düzgün muamele gören hastalardan uzak, ücra bir köşede olmasıydı. Bir labirentin içindeymiş gibi kurnazca düşünülmüş konumu, hastaların oraya ulaşmak için en az beş defa yol sorması anlamına geliyordu. Sesimi özellikle de ANNE VE BEBEK kısmına gelince duyduğum sorumluluk hisleriyle alçaltmama rağmen karşılığında aynı inceliği görmedim. 'Zührevi Hastalıklar? Buranın sonuna kadar yürü sağa dön sola dön ilk kapıdan sonraki asansörü geç merdivenleri çıkıp koridorun sonunda köşeyi dön, kanatlı kapıdan geç ve ordasın,' diye bağırdı erkek hemşire, tepeleme kirli çarşafla dolu servis arabasını ayağımın dibinde dikkatlice durdurup... 'ZÜHREVİ dedin değil mi?'

Evet dedim ve HARİCİYEDE stetoskopunu kaygısız bir tavırla sağa sola sallayan genç doktora tekrar sordum aynı şeyi. 'Cinsel Sağlık Merkezi? Çok kolay, tekerlekli sandalyeyle beş dakikadan uzun sürmez.' Birkaç dondurma arabası bir araya geldiğinde çıkacak sesi andıran kahkahalar atmaya başladı ve çöp boşaltılan tünelin kapağını işaret etti. 'En kısa yol burası. İyi şanslar.'

Belki de yüzümdür. Belki de bir paspas gibi görünüyorum bugün. Öyle hissediyorum.

Çıkışta kendime kocaman bir demet çiçek aldım.

'Birini mi ziyaret ediyorsun?' diye sordu kız, sesi bir hastane sandviçi gibi köşelerde yükselerek. Bir yandan sağ elinden yeşil su damlayarak aşk merdivenlerinin arasında dikilmişti, ölesiye sıkılmış bir hali vardı.

'Evet kendimi. Ne durumda olduğumu öğrenmek istiyorum.'

Kaşlarını kaldırıp tiz bir sesle, 'İyi misin?' dedi.

Ona bir karanfil fırlatıp, 'Öyle olmalıyım,' dedim.

Evde çiçekleri bir vazoya koydum, çarşafları değiştirip yattım. 'Batsheba bana kusursuz dişler dışında ne vermişti?'

'Seni daha iyi yiyebilmek için,' dedi Kurt.

Evdeki bir kutu sprey boyayı alıp KENDİNE SAYGI yazdım kapıya.

Aşk tanrısı Cupid gelip bunu da geçsin bakalım.

Gittiğimde Louise kahvaltı yapıyordu. Üzerinde asker kırmızısı ve yeşil çizgili, ona oldukça büyük gelen bir sabahlık vardı. Saçları açıktı ve boynunu ve omuzlarını yalayıp, masa örtüsünün üzerinde öne doğru hareket eden ışıktan çizgiler oluşturmuşlardı. Louise'de tehlikeli bir elektrik vardı. Dışardan görünen o sakin alevi içerden besleyen şeyin çok daha değişken bir akım olabileceğinden şüpheleniyordum. Görünüşte huzurluydu, fakat o kontrollü halinin altında çelik elektrik direklerinin yanından geçtiğimde cızırtısını duyduğum ve beni huzursuz eden türde bir güç vardı. Modern bir kadından çok Victoria devrine ait bir kahramandı. Gotik bir romandan çıkma, evinin kadını, ama aynı zamanda onu ateşe verip gece vakti tek bir çantayla terk edebilecek bir kahraman. Hep anahtarlarını belinde taşımasını bekledim. Bastırılmış, feri sönmüştü, aktif olmayan ama hâlâ canlı bir yanardağ gibi. Louise bir yanardağ olsaydı, ben de Pompeii olurdum diye geçmişti aklımdan.

Hemen eve girmedim, içeriyi daha iyi görebilmek için gizlenip, yakalarım kalkık, sessizce pusuda bekledim. Eğer polis çağırırsa hak etmiş olurum diye düşündüm. Ama polis çağırmazdı, sedef kabzalı silahını cam sürahinin içinden çıkartır ve beni kalbimden vururdu. Otopsi sonucunda buldukları büyümüş kalbin yanında hiçbir cesaret izine rastlayamazlardı.

Beyaz masa örtüsü, kahverengi çay fincanları. Kromdan ekmeklik ve gümüş ağızlı bıçaklar. Sıradan şeyler. Bak nasıl masadan alıyor onları, sonra tekrar geri koyuyor, çabuk bir hareketle elini masa örtüsünün kenarına siliyor; yanında biri olsa yapmazdı bunu. Yumurtasını bitirdi, yumurtanın tabaktaki tırtıklı tepesini görebiliyorum, bıçağın ucundaki bir parça tereyağını ağzına gö-

türüyor. Şimdi banyo yapmaya gitti ve mutfak boş. Louise'siz anlamsız bir mutfak.

İçeriye girmem kolay oldu, kapı kilitli değildi. Elinde bir torba dolusu çalıntı bakış taşıyan bir hırsız gibi hissettim kendimi. Bir insanın odasına kendisi orada yokken girmek tuhaf bir duygu. Hele de bu aşık olduğun insansa. Her obje farklı bir anlama bürünüyor. Şunu neden almış? Özellikle neden hoşlanıyor? Neden bu sandalyede oturuyor ve neden şu sandalyede değil? Oda birkaç dakikada kırman gereken bir şifreye dönüşüyor. Döndüğünde bütün ilgin onun üzerinde olacak, hem öyle gözünü dikip etrafa bakmak da kabalık sayılır. Ve fakat ben, çekmeceleri açmak ve parmaklarımı tozlu fotoğrafların kenarlarında gezindirmek istiyorum. Kim bilir belki çöp kutusunda, ya da kilerde sana ait bir ipucu bulur, sırrını çözerim, seni parmaklarımın arasına alıp bulduğum her bir ucu sonuna kadar çekiştiririm sınırlarını anlamak için. Çılgınca ve son derece yoğun bir çalma dürtüsü. Sapında minicik bir Edward dönemi botu işli gümüş kaplamalı kaşıklarından birini istemiyorum, ne kadar hoş olsalar da. Öyleyse neden koydum cebime? 'Hemen çıkar onu' diye bağırır, gözünü üzerimden eksik etmeyen Müdire Hanım. Bir çay kaşığından beklenmeyecek bir direnç göstermesine rağmen onu zorla çekmeceye geri koymayı başardım. Oturup konsantre olmaya çalıştım. Tam gözümün hizasında kirli çamaşır sepeti duruyordu. Kirli çamaşır sepeti değil... lütfen.

Hiçbir zaman bir külot-koklayıcı olmadım. Ceplerimi giyilmiş iç çamaşırıyla doldurmak istemem. Bunu yapan insanlar tanıyorum ve onları anlıyorum. Ceketinin bir cebinde büyük beyaz bir mendil diğerinde minik bir külotla gergin bir toplantıya girmek riskli iş. Hangisinin hangi tarafta olduğunu hatırlayacağından yüzde yüz nasıl emin olabilirsin? Kirli çamaşır sepeti beni işi gücü olmayan bir yılan oynatıcısı gibi hipnotize etmişti.

Louise saçları kurbağa kabuğundan yapılmış bir tokayla tepede tutturulmuş içeri adımını attığında tam da ayağa kalkmıştım. Banyonun ve ağaçsı sert sabunun buharlı kokusunu duyabiliyordum üzerinde. Yüzünü yumuşak, sevgi dolu bir ifade bürüdü ve kollarını öne doğru uzattı, ellerini dudakları-

ma götürüp her bir boğumunun şeklini aklımda tutabilmek için ikisini de yavaş yavaş öpmeye başladım. Louise'in yalnızca tenini değil, kemiklerini, kanını, dokularını, onu bir bütün halinde tutan kas tellerini de istiyordum. Zaman teninin renklerini, dokularını alıp götürse bile ben sıkı sıkı sarılacaktım ona. İskeletinin toza dönüştüğü ana kadar binlerce yıl sarılacaktım. Nesin sen beni böyle hissettiren? Kimsin sen ki zaman sana dokunmuyor?

Ellerinin sıcaklığını hissettiğimde Güneşi taklit eden kamp ateşi bu, diye düşündüm. Beni ısıtacak, doyuracak, üzerime titreyecek. Başka hiçbir ritme tutunmadığım kadar tutunacağım bu nabza. Dünya günlerin gelgitiyle gidip gelir, ama onun geleceğimi avucunda tutan eli işte burada.

'Yukarıya gel,' dedi.

Birbirimizin ardından tırmandık merdivenleri, birinci katın sahanlığını, ikinci kattaki stüdyoyu geçip yukarıya, merdivenlerin darlaşıp odaların küçüldüğü kısma geldik. Sanki ev uçsuz bucaksızdı ve kıvrılan merdivenler bizi daha da yükseğe, evin tamamen dışında bir kulede, kuşların camlara çarptığı ve gökyüzünün kendini cömertçe sunduğu bir çatı katına getirmişti. Üzerinde yama işi yorgan olan küçük bir yatak vardı. Zemin bir tarafa doğru eğikti ve döşeme tahtalarından biri yerde bir yara varmış gibi dışarı fırlamıştı. Girintili çıkıntılı ve badanasız duvarlar soluk alıp veriyordu. Dokunduğumda elimin altında hareket ettiklerini hissediyordum. Hafif nemliydiler. Havadan süzülüp gelen ışık camları açılamayacak derecede ısıtmıştı. Bu yüksek boş odada devleşmiştik. Sen ve ben tavana, yere ve aşk dolu hücremizin her bir yanına dokunabilirdik. Beni öptün ve teninin lezzetini tattım.

Sonra? Sen, daha henüz giyinmişken, o anda kendiliğinden oluşan bir yığının içinde kaybettin giysilerini ve üstündeki jüponu gördüm. Louise, çıplaklığın kusursuzdu benim için, ben ki parmaklarının bile sınırlarını keşfetmemiştim henüz. Nasıl kuşatabilirdim bu kara parçasını? Colombus da mı böyle hissetti Amerika Kıtası'nı ilk keşfettiğinde? Sana sahip olmayı hayal etmedim hiç, senin bana sahip olmanı istiyordum.

Evlerine giden okul çocuklarının seslerini duyduğumda uzun bir zaman geçmişti aradan. Tiz ve sabırsız sesler sessiz-sakin odaları geçip, bozuk tınılarıyla Un Evi'mize ulaşıyorlardı sonunda. Belki de dünyanın çatısında, Chaucer'in ve kartalının olduğu odadaydık. Belki de hayatın telaşı ve yoğunluğu burada, kendilerini durmadan tekrar eden seslerin kirişlerde toplandığı bu yerde son buluyordu. Enerji yok olmaz dönüşür yalnızca; peki kelimeler nereye gider?

'Louise, seni seviyorum.'

Eliyle ağzımı usulca kapattı ve kafasını iki yana salladı. 'Bunu şimdi söyleme. Henüz söyleme. Belki de bu değildir söylemek istediğin.'

Aklıma gelen bütün abartılı sıfatları kullanarak itiraz ediyordum ve beceriksiz bir reklamcı gibi konuşmaya başlamıştım. Doğal olarak bu model en iyisi, en önemlisi, harika ve eşsiz olanıydı. Bugünlerde birkaç popüler mağaza adıyla birlikte anılmayan isimlerin hiçbir değeri yok. Söylediklerimin altını çizmeye çalıştıkça içi daha da boş gelmeye başlamıştı kulağa. Louise bir şey söylemedi ve sonunda kapadım çenemi.

'Belki de bu değildir söylemek istediğin dediğimde, şu anda bunu söylemek istemenin mümkün olmadığını anlatmak istedim.'

'Ben evli değilim.'

'Bunun seni özgür kıldığını mı düşünüyorsun?'

'Daha özgür kılıyor.'

'Aynı zamanda fikrini değiştirmeni de kolaylaştırıyor. Jacqueline'i bırakırsın, bu kesin. Peki benimle kalır mısın?'

'Seni seviyorum.'

'Başka insanları da sevdin ama terk ettin onları.'

'O kadar basit değil.'

'Sırığının ucundaki kafataslarından biri olmak istemiyorum.'

'Bunu sen başlattın Louise.'

'Ben kabul ettim. Birlikte başlattık.'

Ne içindi bütün bunlar? Daha bir kere sevişmiştik. Birbirimizi arkadaş olarak iki aydır tanıyorduk ve uzun vadede aday olmaya uygunluğumu sorguluyordu? Bütün söylediğim buydu.

'Yani benim yalnızca bir kafatası olduğumu itiraf mı ediyorsun?'

Kızmış ve afallamıştım. 'Louise, nesin sen bilmiyorum. Bugün olanların önüne geçmek için ters yüz oldum. Beni, sınırlarını tahmin edemediğim ve gizleyemediğim bir biçimde etkiliyorsun. Tek görebildiğim bunun sonuçları ve sonuçta kontrolden çıkmış durumdayım.'

'Sen de bana beni sevdiğini söyleyerek kontrolü tekrar eline geçirmeye çalışıyorsun. İyi bildiğin bir alan bu, değil mi? Romantik aşk ve kur yapmalar ve kasırga.'

'Kontrol istemiyorum.'

'Sana inanmıyorum.'

Hayır inanmıyorsun ve haklısın bana inanmamakta. Şüphen varsa dürüst ol. Küçük bir sırrım bu benim. Kalkıp gömleğime uzandım. Jüponun altındaydı. Ben de jüponu aldım gömleğin yerine.

'Bunu alabilir miyim?'

'Anı avcılığı mı?'

Gözleri yaşlarla doluydu. İncitmiştim onu. Ona kız arkadaşlarımla ilgili hikayeler anlattığıma pişman oldum. Güldürmek istemiştim onu ve o da gülmüştü anlattıklarıma. Şimdi yolumuzu dikenlerle doldurmuştum. Bana güvenmiyordu. Bir arkadaş olarak eğlendirmiştim onu. Bir aşık olaraksa ölümcüldüm. Bunu anlayabiliyordum. Ben de bana fazla yakın olmak istemezdim. Yerde dizlerimin üstüne dikilip, bacaklarına sarıldım.

'Ne istiyorsan söyle bana, yapacağım.'

Saçlarımı okşadı. 'Bana geçmişin olmadan gelmeni istiyorum. Öğrendiğin o dizeleri çıkar aklından. Daha önce başka yerlerde başka yatak odalarında bulunduğunu unut. Bana taptaze gel. Beni sevdiğini, bunu kanıtladığın güne kadar hiç söyleme bana.'

'Nasıl kanıtlayacağım bunu?'

'Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem.'

Labirent. Çıkış yolunu kendin bul ve arzu ettiğin şey senin olsun. Beceremezsen, bu affetmez duvarların arasında sonsuza kadar dolanıp dur. Bu mu test? Daha önce söyledim, Louise Go-

tiği yalnızca bir nosyon olarak kendinde barındırmıyordu, bunun ötesinde bir şeydi onunkisi. Kendi geçmişimin karmaşasından kurtulup onu kazanmam gerektiği konusunda çok emin görünüyordu. Çatı katındaki odasında Burne Jones'un *Love and the Pilgrim*[4] tablosunun bir kopyası vardı. Temiz giysiler içinde bir melek, yürüyerek uzun yollar kat etmiş yorgun bir yolcunun elinden tutmuş ona yol gösteriyor. Yolcu siyahlar içinde ve pelerininin bir ucu hâlâ içinden birlikte çıktıkları dikenli çalılığa takılı. Louise de bana böyle yol gösterir miydi? Birisinin bana yol göstermesini istiyor muydum? Haklıydı, bütün bu olan bitenin devasa boyutlarını düşünmemiştim. Bir bahanem vardı, Jacqueline'i düşünüyordum.

Louise'in evinden çıkıp Hayvanat Bahçesi'ne giden bir otobüse bindiğimde yağmur yağıyordu. Otobüs kadınlar ve çocuklarla doluydu. Yorgun, işi başından aşmış, huysuzluk eden sabırsız çocukları sakinleştirmeye çalışan kadınlar. Çocuklardan biri kardeşinin kafasını zorla okul çantasının içine sokmaya çalışırken okul kitapları otobüsün kauçuk kaplı zeminine saçılıp genç güzel anneyi katil edecek derecede çileden çıkardı. Neden bu iş hiçbir biçimde Gayri Safi Milli Hasıla'ya dahil değildir? 'Çünkü nasıl değerlendireceğimizi bilmiyoruz,' diyor ekonomi uzmanları. Bir kere otobüse binmeyi denesinler.

Hayvan Evi'nin ana giriş kapısının önünde indim. Gişedeki genç çocuk sıkılmış görünüyordu ve yalnızdı. Ayakları turnikeye dayalıydı. Yağmurla karışık rüzgar camdan içeri vurup mini TV'sini ıslatıyordu. Yağmurdan korunmak için plastikten yapılmış bir file sırtımı dayadım, çocuk hiç oralı olmadı.

'Hayvanat Bahçesi on dakika sonra kapanıyor,' dedi gizemli bir sesle. 'Beşten sonra giriş yok.'

Bir sekreter rüyası; 'Beşten sonra giriş yok.' Bu düşünce beni iki saniye kadar eğlendirdi, sonra beresini yağmura siper etmiş kapıya doğru gelen Jacquline'i gördüm. Bir torba dolusu yiyecek taşıyordu, pırasa sapları torbanın yanlarından sarkmıştı.

'İyi geceler,' dedi çocuk dudaklarını oynatmadan.

---

[4] Aşk ve Seyyah

Jacqueline beni hâlâ görmemişti. Plastik filin arkasına gizlenip, birden üstüne atlayarak, 'Hadi yemeğe gidelim,' demek istedim.

Bu tür romantik saçmalıklar genelde sıkar beni. Gerçek durumlardan kaçmak istediğimde kullanırım onları. Yoksa kim ister 5.30'da yemeğe gitmeyi? Ya da işten eve dönen ve senin gibi elinde bir torba dolusu yiyecek taşıyan binlercesiyle yağmurda yan yana seksi bir yürüyüş yapmayı?

'Vazgeçme,' dedim kendi kendime. 'Devam et.'

'Jacqueline.' (Duyan cinayet masası ekibindenim sanır.)

Gülümseyerek, keyifli bir ifadeyle bana döndü, çantayı elime verip paltosuna iyice sarındı. Arabasına doğru yürümeye başladı, bir yandan da gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu, bir kangurunun desteğe ihtiyacı olmuştu, Hayvanat Bahçesi'nin onları denek olarak kullandığını biliyor muydum? Canlı canlı kafalarını kesiyorlardı. Bilime fayda sağlasın diye.

'Yani kangurulara bir faydası yok mu?'

'Hayır,' dedi. 'Hem neden bunun acısını onlar çeksin? Sen benim kafamı keser miydin?'

Dehşetle yüzüne baktım. Şaka yapıyordu ama bana şaka gibi gelmemişti.

'Hadi bir kahve içip bir parça kek yiyelim.' Kolundan tuttum ve otoparktan uzaklaşıp normalde Hayvanat Bahçesi'nden çıkışta ziyaretçilerin uğradığı basit bir çay-evine doğru yürüdük. Ziyaretçiler yokken oldukça hoş bir yerdi ve o gün de kimse yoktu. Hayvanlar yağmur yağsın diye dua etmiş olmalıydı.

'Beni almaya gelmezdin sen?' dedi.

'Hayır.'

'Bir şey mi kutluyoruz?'

'Hayır.'

Camlar buğulanmıştı ve artık hiçbir şey net değildi.

'Louise'le mi ilgili?'

Kafamı salladım, elimdeki çatalı parmaklarımın arasında çevirip dizlerimi çocukların oyun evi için yapılmış masanın altına doğru iterek. Her şey abartılıydı. Sesim çok yüksek çıkıyordu, Jacqueline minicikti, robot gibi donat servisi yapan

kadın göğüslerini cam tezgaha dayamış, meme gücüyle camı parçalama tehdidi savuruyordu. Çikolatalı eklerleri parça parça edip, hazırlıksız yakaladığı müşterileri bir hareketle yalancı kremanın içinde nasıl da boğazlardı. Annem söylerdi hep sonumun kötü olacağını.

'Onu görüyor musun?' Jacqueline'in ürkek sesi.

Tepeden tırnağa öfke hali. İçimdeki köpeğe uyup hırlamak istedim.

'Tabii ki görüyorum onu. Yüzünü bütün reklam panolarında, cebimdeki bozuk paralarda görüyorum. Sana baktığımda görüyorum onu. Sana bakmadığımda görüyorum.'

Bunların hiçbirini söylemedim. Evet her zamanki gibi ama bazı şeyler değişti gibi bir şey mırıldandım. BAZI ŞEYLER DEĞİŞTİ, nasıl da alçakça bir açıklama, bazı şeyleri ben değiştirmiştim oysa. Şeyler değişmez, onlar da mevsimler gibi günlük döngülerle hareket etmez. Şeyleri insanlar değiştirir. Değişimin kurbanları vardır, şeylerin değil. Neden takılıyorum bu dil oyunlarına? Nasıl söylersem söyleyim Jacqueline için durumu hafifletemeyeceğim. Belki benim için biraz hafifleyebilir ve tahminen şu anda bunu yapıyorum.

'Değiştiğini düşünmüştüm,' dedi.

'Değiştim ve zaten problem de bu, öyle değil mi?'

"Değiştiğini düşünmüştüm. Bunu bir daha yapmayacağını söyledin bana. Farklı bir hayat istediğini söyledin. Beni incitmek çok kolay.'

Söyledikleri doğru. Sabah gazetesiyle evden çıkıp, akşam 6 haberleri için evde olabileceğime inanmıştım. Jacqueline'e yalan söylememiştim, duruma bakılırsa kendime yalan söylüyordum.

'Bir defa daha kandırmaya çalışmıyorum kimseyi, Jacqueline.'

'Ne yapıyorsun peki?'

Güzel soru. Keşke davranışlarımı basit bir İngilizceyle açıklayacak bir koruyucu ruh olsaydı. Sana bir program yazılımcısının kendine güvenir tavrıyla gelip, doğru soruları sorduğumuz sürece yanıtları bulabileceğimizin garantisini vermek isterdim. Neden plana göre hareket etmiyorum? Bilmiyorum demek ve omuz

silkmek ve aşık olan ve bunu açıklayamayan bütün ahmaklar gibi davranmak ne kadar aptalca. Oldukça fazla pratiğim var bu konuda, açıklayabilmeliyim. Aklıma gelen tek kelime Lousie.

Jacqueline, çay-evinin neon ışığı altında, teselli bulmak için eliyle çay fincanını sıkıca kavrıyor ve elini yakıyor. Çayı tabağa döküyor ve işe yaramaz bir peçeteyle onu temizlemeye çalışırken kekini yere düşürüyor. Sessizce ve fakat keskin bakışlarıyla Göğüs, yeri temizlemek için eğiliyor. Bunların hepsine şahit olmuş daha önce, onu ilgilendirmiyor. Tek istediği on beş dakika içinde dükkanı kapatmak. Tekrar tezgahının arkasına geçip radyoyu açıyor.

Jacqueline gözlüklerini sildi.

'Ne yapacaksın?'

'Buna biz karar vermeliyiz. Ortak bir karar bu.'

'Yani bu konuyu aramızda konuşacağız ve sen ne istiyorsan onu yapacaksın demek istiyorsun.'

'Ne istediğimi bilmiyorum.'

Başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı. Ben servis yapan kadına hesabı ödemek için para çıkarıp verene kadar Jacqueline yola çıkmıştı, arabasına doğru yürüyordur diye düşündüm.

Ona yetişmek için koştum ama Hayvanat Bahçesi'nin otoparkına ulaştığımda kapı kilitliydi. Baklava şeklindeki tellere elimi geçirdim ve son derece sağlam görünen kilidi çaresizce tutup salladım. Islak bir Mayıs akşamı, tatlı bahardan çok bir Şubat günü gibi, akşam ılık ve aydınlık olmalıydı ama bir tek yağmur damlalarında yansıyan bir dizi yorgun sokak lambasının ışığı var. Jacqueline'in Mini'si çıplak çayırın bir köşesinde tek başına duruyor. Ne kadar anlamsız bu hüzünlü kayıp zamanlar.

Yolun karşısındaki küçük parka yürüdüm ve yapraklarından sular damlayan bir söğüt ağacının altındaki nemli banka oturdum. Üzerimde bol bir şort vardı ve o havada, İzciler için üye toplama kampanyasına katılmış gibi görünüyordum. Fakat ben izci değilim ve hiç olmadım. Ama imreniyorum onlara; nasıl iyilik yapılacağını çok iyi biliyorlar.

Karşıda, parkın içine yapılmış geniş, şık evlerin pencerelerinden biri içerden gelen sarı ışıkla aydınlanmış, diğer pencereleri

karanlıktı. Birisi kalkıp perdeyi çekti, başka biri evin kapısını açtı, bir an müzik sesi de duydum. Ne kadar aklı başında, dengeli hayatlar. Bu insanlar geceleri vücutlarını birbirlerine teslim ederken bir yandan da yüreklerini saklamak için uykusuz kalırlar mı acaba? Penceredeki kadın yatma saati yaklaştıkça gizli bir çaresizlik hissediyor mu? Kocasını seviyor mu? Onu istiyor mu? Karısı soyunurken o neler hissediyor? Başka bir evde, eskiden karısını arzuladığı gibi arzu duyduğu birisi var mi?

Eskiden lunaparkta 'Uşak Ne Gördü' diye, kuruşla çalışan bir oyun makinesi vardı. Gözünü yumuşak başlıklı vizöre dayayıp parayı makinaya atar atmaz bir grup dansçı kız göz kırpıp eteklerini havaya fırlatmaya başlardı. Yavaş yavaş giysilerinin çoğunu çıkarırlardı, ama sonuna kadar izlemek istersen uşağın beyaz eli yavaşça perdeyi çekmeden önce tekrar para atmak zorundaydın. En zevkli yanı, bariz olan şeyin dışında, derinlik simülasyonuydu. İzleyene bir müzikholde, tabii ki en iyi koltukta oturan, o kibar beyefendi olduğunu hissettirmekti hedeflenen. İçeride sıra sıra kadife koltuklar ve briyantinli bir çapkın görürdün. Nefis bir deneyimdi bu, çünkü çocuksu ve muzipçeydi. Hep suçluluk hissederdim, fakat bugünahın ürkütücü ağırlığı değil suçun yakan heyecanıydı. O günler beni bir röntgenci yaptı, ama mütevazı bir röntgenci. Açık pencerelerin önünden geçip içerideki hayatlardan bir görüntü yakalamak keyif veriyor bana.

Renkli sessiz film çekilmemiştir hiç, ama pencerelerden yakalanan görüntüler tam da öyle. Bütün hareketlerde tuhaf bir kurmaca havası var. Adam neden kollarını öyle yukarı doğru uzatıyor? Kızın eli piyanonun üzerinde sessizce hareket ediyor. İçinde olmadığım o sessiz dünyadan beni tek ayıran şey birkaç santim kalınlığında bir cam parçası. Benim burada olduğumu bilmiyorlar, oysa ben kendimi onlara diğer aile üyeleri kadar yakın hissetmeye başladım. Hatta daha da yakın, çünkü onlar dudaklarını kavanozdaki Japon balıkları gibi hareket ettirirken ben bir senaryo yazarı olup onlara istediğimi söyletebilirim. Bir ara bir kız arkadaşım vardı, onunla bu oyunu oynardık. Parasız olduğumuz zamanlarda zenginlerin oturduğu yerlere gidip o aydınlık evlerde yaşayan varlıklı insanların hayatlarıyla ilgili hikayeler uydururduk.

İsmi Catherine'di, yazar olmak istiyordu. Her şeyden habersiz bu insanlarla ilgili senaryolar uydurmanın onun için iyi bir egzersiz olduğunu söylerdi. Ben yazar olmak filan istemiyordum ama onun not defterini taşımaya itiraz etmedim hiç. O karanlık gecelerde anladım ki filmler aslında tam bir aldatmaca. Gerçek hayatta, kendi haline bırakılmış insanlar, özellikle saat 7'den sonra, neredeyse hiç yerlerinden kıpırdamıyorlar. Panik olup Catherine'e ambulans çağırmamız gerektiğini söylediğim zamanlar oldu.

'Bu kadar uzun süre hareketsiz oturamaz kimse,' derdim. 'Ölmüş olmalı. Baksana, ölüm katılığı bu, gözünü bile kıpırdatmıyor.'

Sonra da bir Chabrol ya da Renoir filmi görmeye giderdik ve film boyunca bütün oyuncular yatak odalarına girip çıkar ve birbirlerine ateş eder ve boşanırlardı. Bu çok yorardı beni. Bilgi ve düşünceye öncülük etmek konusunda Fransızlarla yarışılmaz, fakat düşünen insanlardan oluşmuş bir millet olarak ortalıkta biraz fazla dolanıyorlar. Sanatsal filmleri, Amerikalıların bir düzine Clint Eastwood filmine sığdırabileceğinden fazla aksiyonla dolu. Jules ve Jim bir aksiyon filmi.

Nasıl da mutluyduk o kaygıdan uzak gecelerde. Dr. Watson ve Sherlock Holmes'muşuz gibi hissederdim. Yerimi bilirdim. Ve bir gün, Catherine beni terk edeceğini söyledi. Bunu yapmak istemiyordu ama bir yazardan iyi bir eş olamayacağını düşünüyordu. 'Alkolik olup nasıl yemek pişirildiğini unutmam yalnızca zaman meselesi.'

Bekleyip, bunun üstesinden gelmeyi önerdim. Hüzünlü bir biçimde kafasını sallayıp, elini yavaşça sırtıma koydu. 'Bir köpek al.'

Doğal olarak yıkılmıştım. Birlikte dolaştığımız geceler, balıkçıdaki kısa molalarımız, akşamları onunla aynı yatağa uzanmak hoşuma gidiyordu.

'Gitmeden önce yapabileceğim bir şey var mi senin için?' diye sordum.

'Evet,' dedi. 'Henry Miller'ın neden çükümle yazıyorum, dediğini biliyor musun?'

'Çünkü çüküyle yazardı. Öldüğünde iki bacağının arasında bir tükenmez kalemden başka bir şey bulamadılar.'

'Uyduruyorsun,' dedi.

Uyduruyor muyum?

Bankta iliklerime kadar ıslanmış öylece oturuyordum. Mutlu değildim ama hafızanın gücü öyle bir şey ki gerçeği bir süreliğine unutturuyor insana. Yoksa hafıza mı daha gerçek olan? Dikilip şortumun paçalarındaki suyu sıktım. Karanlıktı, park karanlıktan sonra başka insanların mekanıydı ve ben onlardan biri değildim. En iyisi eve gidip Jacquline'i bulmaktı.

Eve gittiğimde kapı kilitliydi. İçeri girmeye calıştım, ama kapının zinciri takılıydı. Bağırdım, kapıyı tekmeledim. Sonunda kapının üstündeki posta kutusunun kapağı aralandı ve içerden bir not uzatıldı. GİT BURADAN yazıyordu. Bir kalem bulup kağıdın arka tarafına cevap yazdım. BURASI BENİM EVİM. Korktuğum oldu, yanıt gelmedi. O gün ikinci defa Louise'in evinde buldum kendimi.

'Bu akşam başka bir yatakta uyuyacağız,' dedi bir yandan banyoyu buhar ve tütsü dumanıyla doldururken. 'Ben odayı ısıtacağım ve sen küvette uzanıp bu kakaoyu içeceksin. Tamam mı Christopher Robin?'

Mavi başlığı olsa da olmasa da, evet. Nasıl bir şefkat bu ve ne kadar uzak bir ihtimal. Olanların hiç birine inanmıyorum. Jacqueline buraya geleceğimi kesin biliyordu. Bunu neden yapmıştı? Birlikte yapıyor olmasınlar, beni cezalandırmak için? Belki de öldüm ve bu da Mahşer Günü. Mahşer veya değil, artık Jacqueline'e geri dönemem. Burada ne olursa olsun, büyük beklentilerim yoktu bu konuda, kendimi Jacqueline'den onarılamayacak kadar ciddi bir biçimde kopardığımı biliyordum. Parkta yağmurun altında nihayet bir şeyin farkına varmıştım; Louise istediğim kadındı, hiç sahip olamayacak bile olsam. Jacqueline, itiraf etmeliyim, hiç istenmedi, sadece geçici bir süre için uygun gelmişti bana.

Biyokimyacılar için moleküler havuzlama zorlu bir iştir. Molekülleri bir araya getirmenin pek çok yöntemi olsa da birleşmelerini sağlayacak kadar birbirlerine yaklaştıran yalnızca

birkaç dizin vardır. Moleküler alanda başarı, hangi sentetik türevin, hangi kimyasal maddenin, örneğin tümörlü bir hücredeki proteinle birleşeceğini keşfetmektir. Bu oldukça riskli bulmacayı çözdüysen kansere de çare bulmuş olabilirsin. Ancak moleküller ve insanlar bir olasılıklar evreninin içindeki varlıklar. Birbirimize dokunuyoruz, birleşiyor ve ayrılıyoruz, anlam veremediğimiz kuvvet alanlarında savruluyoruz. Bu yakınlaşma Louise'in içinde kırgın bir kalbi onarabilir, öte yandan çok pahalıya patlayacak yıkıcı bir deney de olabilir.

Louise'in benim için banyoya bıraktığı sert havlu bornozu üstüme geçirdim. Umarım Elgin'in değildir diye geçirdim içimden. Eskiden cenaze levazımatçılarının yaptığı bir sahtekarlık vardı; üzerinde şık giysilerle Cenaze Evi'ne getirilen ölüler mezar için hazırlanırken, tahnitçi ve yardımcıları bu giysileri tek tek denerlerdi. Giysiler üstüne en çok uyan, Sadaka Kutusuna gümüş para koyardı; böylece para Sadaka Kutusuna gider, giysiler ölünün üzerinden çıkarılırdı. Tabii en son veda etme töreninde ölünün giysileri tekrar giydirilirdi, ama sıra tabutun kapağını vidalamaya gelir gelmez oradakilerden biri giysileri çabucak çıkarır, zavallı adamın üstünü ucuz kefen beziyle örterdi. Elgin'i sırtından vuracak bile olsam bunu onun robdöşambrının içinde yapmak istemezdim.

'O benim,' dedi Louise ben yukarı çıkarken. 'Merak etme.'

'Nereden bildin?'

'Senin eve giderken birlikte o berbat yağmura yakalandığımız zamanı hatırlıyor musun? Jacqueline giysilerimi çıkarmam için ısrar etti ve bana kendi sabahlığını verdi. Çok nazikçeydi ama ben senin sabahlığının içinde olmayı istedim. Senin kokunun peşindeydim.'

'Ben benimkinin içinde değil miydim?

'Evet. Daha da cezbedici.'

İçinde Hanımın Keyif Yatağı dediği bir yatak olan odada şömineyi yakmıştı. Artık insanların çoğu şömine kullanmıyor; Louise'in evinde merkezi ısıtma yoktu. Elgin'in her kış şikayet ettiğini söyledi, oysa yakıtı alan ve ateşi canlı tutan o değil Louise'di.

'Böyle yaşamak istemiyor aslında,' dedi, karı-koca olarak yaşadıkları evin sade görkemini kastederek. '1930'larda Tudor stilinde yapılmış, yerden ısıtmalı bir evde çok daha mutlu olurdu.'

'Neden yaşıyor burada peki?'

'Bu onu özgün biri yapıyor.'

'Senin hoşuna gidiyor mu?

'Ben kurdum bu evi.' Duraksadı. 'Elgin'in tek katkısı para oldu.'

'Ondan nefret ediyorsun değil mi?'

'Hayır nefret etmiyorum ondan. O beni hayal kırıklığına uğrattı.'

Elgin parlak bir stajyer doktordu. Çok çalışıyor, çabuk ilerliyordu. Yaratıcı ve mesleğiyle son derece ilgiliydi. Hastanedeki ilk yıllarında, Louise'in onu maddi olarak desteklediği ve alçakgönüllü hayatlarının bir parçası olan faturaların hepsini ödediği dönemlerde Elgin stajını bitirip Üçüncü Dünya'da çalışmak konusunda kararlıydı. 'Danışman doktorluk rotası' dediği ve belli bir arka planı olan başarılı genç adamların zahmetli hastane kadrolarında mümkün olan en az zamanı harcayarak daha kolay ve daha iyi konumlara terfi etmesi işini hor görüyordu. Tıpta kestirme yol mevcuttu. Çok az kadın doktor takip ediyordu bu yolu, bu kariyer yapmak isteyen doktorların rotasıydı.

'Ne oldu peki?'

'Elgin'in annesi kanser oldu.'

Stamford Hill'de Sarah hastalandı. Her sabah saat beşte kalkar, dua edip mum yakar, sonra da yemek hazırlamaya ve Esau'nun beyaz gömleklerini ütülemeye başlardı. Günün erken saatlerinde başına bir başörtü takar, uzun siyah peruğunu kocasının saat yedide aşağı inmesine yalnızca birkaç dakika kala başına geçirirdi. Birlikte kahvaltı yapar ve o çok eski arabalarına binip yaklaşık beş kilometre ötedeki dükkanlarına giderlerdi. Esau beyaz iş gömleğini ibadet şalının üstüne giyinip arka taraftaki kutularla uğraşırken Sarah yerleri paspaslardı. Dükkanı saat dokuzda açtıkları söylenemezdi tam olarak, ama kapıdan kilit kalkardı. Sarah diş fırçası ve boğaz pastilleri satardı. Esau'nun işi kağıt torbalarda ilaç hazırlamaktı. Elli yıldır böyle yapmışlardı.

Dükkan hiç değişmemişti. Maun tezgah ve cam dolaplar savaş öncesinden, Esau ve Sarah'nın bu dükkan onları ilerleyen yaşlarına kadar götürsün diye imzaladıkları altmış yıllık devir anlaşmasının öncesinden beri oldukları yerde duruyorlardı. Bir yanlarındaki ayakkabı tamircisi önce manav, sonra şarküteri ve sonra da Koşer Kebap Evi olmuştu. Diğer yandaki çamaşırhane artık bir kuru temizlemeciydi. Dükkanı hâlâ aile dostları Shiffy'lerin çocukları işletiyordu.

'Senin oğlan,' dedi Shiffy bir gün Esau'ya. 'Doktor, gazetede gördüm. Buraya güzel bir muayenehane açar. İşi büyütebilirsiniz.'

'Yetmiş iki yaşındayım,' dedi Esau.

'Yetmiş iki? İbrahim'i düşün, İshak'ı düşün, Methuselah'i düşün. Dokuz yüz altmış dokuz. O zaman yaşını düşünmeye başlamalı insan.'

'Oğlum bir şiksayla[5] evli.'

'Hepimiz hata yaparız. Adem'e bak.'

Esau artık Elgin'den hiç haber almadığını söylemedi Shiffy'e. Ondan haber beklemiyordu artık. İki hafta sonra Sarah hastanede acıdan konuşamaz bir halde kıvranırken, Esau çevirmeli Bakelite marka telefonundan Elgin'in numarasını çevirdi. Sonradan çıkan modellerden almayı düşünmemişlerdi hiç. Tanrının çocuklarının ilerlemeye ihtiyacı yoktu.

Elgin hemen gelip, babasını annesinin yatağının başında görmeden önce doktorla konuştu. Doktor hiç umut olmadığını söyledi. Sarah kemik kanseriydi ve yaşamazdı. Doktora kalırsa Sarah yıllarca acı çekmiş olmalıydı. Yavaş yavaş parçalanıp toza dönüşerek.

'Babamın haberi var mı bundan?'

'Var sayılır.' Doktor çok yoğundu ve işiyle ilgilenmek zorundaydı. Notlarını Elgin'e verip onu, bir çalışma masasının başında, ampulü yanmış bir lambanın altında bırakıp gitti.

Sarah öldü. Elgin cenazeye katıldı, sonra da babasını alıp dükkana götürdü. Esau anahtarları elinde bir süre evirip çevir-

[5] Shiksa: Yahudi olmayan kadınlar için kullanılan terim.

di ve sonunda o ağır kapıyı açtı. Cam kapıda hâlâ, bir zamanlar Esau'nun başarısının simgesi olan, yaldızlı harflerle yazılmış yazı vardı. Üstte yay biçiminde ROSENTHAL, alttaki yayda da ECZANE yazıyordu. Zaman ve dış etkenler yazıyı eskitmişti ve ROSENTHAL hâlâ okunsa da, altta yalnızca CANE kalmıştı.

Babasının hemen arkasında dikilen Elgin'in kokudan midesi bulandı. Çocukluğunun kokusuydu bu, formaldehit ve nane. Tezgahın arkasında yapılan ev ödevlerinin kokusuydu. Annesiyle babası onu eve götürsün diye beklediği uzun gecelerin kokusu. Bazen gri çorapları ve şortuyla, kafası logaritma tablosunun üstünde uyuya kalır, Esau onu kucağına alıp arabaya taşırdı. Babasının şefkatini yalnızca bir rüya perdesinin arkasından ve o zamanki yarı uykulu haliyle hatırlıyordu. Esau oğlana katı davranırdı ama onu öyle başı masada, incecik bacakları sandalyeden sarkmış görünce ona karşı sevgi hisseder ve kulağına Vadideki Zambak ve Vadedilmiş Topraklarla ilgili hikayeler fısıldardı.

Bütün bunlar, üstündeki siyah paltoyu yavaşça askıya asıp, kollarını eczacı gömleğine geçiren babasını izleyen Elgin'i derinden vurdu. Esau alıştığı bu rutinde teselli buluyor gibiydi, Elgin'e bakmadan sipariş defterini çıkarıp kendi kendine mırıldanarak oturdu. Bir süre sonra Elgin hafifçe öksürdü ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. Babası kafasını salladı, konuşmuyordu.

'Senin için yapabileceğim bir şey var mı?' diye sordu Elgin sorusuna cevap verilmesini istemeden.

'Annenin neden öldüğünü söyleyebilir misin bana?'

Elgin tekrar boğazını temizledi. Çok çaresiz hissediyordu.

'Baba, annem yaşlıydı, iyileşecek gücü yoktu.'

Esau kafasını aşağı yukarı, aşağı yukarı salladı. 'Tanrı'nın emriydi bu. Tanrı'nın verdiğini yine Tanrı alır. Bunu kaç kere söyledim bugün?' Yine uzun bir sessizlik oldu. Elgin hafifçe öksürdü.

'Gitmem gerekiyor.'

Esau yavaşça tezgahın arkasına yürüyüp elini rengi solmuş bir kavanoza daldırdı.

Oğluna kahverengi bir kağıt torba dolusu boğaz pastili verdi.

'Öksürüğün var evlat. Kullan bunları.'

Elgin torbayı paltosunun cebine koyup oradan ayrıldı. Bütün hızıyla Yahudi mahallesinden uzaklaştı ve ana yola çıkar çıkmaz bir taksi cevirdi. Taksiye binmeden önce torbayı bir otobüs durağındaki çöp kutusuna attı. Bu babasını son görüşüydü.

Elgin kanserli hücreler üzerinde yaptığı saplantılı çalışmalarına ilk başladığında, araştırmalarının kendisine bütün hastalarından daha büyük faydalar sağlayacağının farkında olmadığı bir gerçekti. Hızla çoğalan o korkunç hücrelerin etkilerini taklit etmek için bilgisayar simülasyonları kullanıyordu. Gen terapisini, kendi kendine saldırmış bir vücut için tek çıkış yolu olarak görüyordu. Çekiciliği olan bir tedaviydi bu. Gen terapisi, isim ve servet kazandıran yeni bir dünyanın adı. Elgin, onu hastaneden alıp bir laboratuvara yerleştirecek bir Amerikan ilaç firması tarafından ikna edildi. Hastaneleri zaten oldum olası sevmemişti.

'Elgin,' dedi Louise, 'artık kesilen parmağına bir bandaj yapıştırmaktan aciz, ama sana kanserle ilgili söylenebilecek her şeyi söyleyebilir. Kansere neyin yol açtığı ve tedavisinin ne olduğu dışında her şeyi.'

'Bu biraz fazla kötümser değil mi?' diye sordum.

"İnsanlar Elgin'in umurunda değil. Ölümcül hastaların yattığı koğuşlara uğramadı on yıldır. Yılın yarısında İsviçre'de multimilyon Sterlinlik bir laboratuvarda oturup bilgisayar ekranına bakıyor. Büyük buluşu kendisi yapmak, Nobel ödülü kazanmak istiyor.'

'Bunu tutkuyla istemenin yanlış bir tarafı yok ki'

Güldü. 'Elgin'in çok fazla yanlış tarafı var.'

Louise'e kendimi beğendirebilir miyim diye düşündüm.

Birlikte uzandık. Elimi dudaklarının kıvrımlarında gezdirdim. Güzel düzgün bir burnu vardı, keskin ve iddialı.

Ağzı, burnunu yalanlar gibiydi, ciddi görünmediği için değil, arzu dolu olduğu için. Dolgundu, tahrik eden, biraz da acımasızca bir derinliği vardı. Burnu ve ağzı bir arada tuhaf, ruhani bir cinsellik etkisi yaratıyordu. Tutku kadar bilgelik de vardı bu resimde. Katolik bir Papaz'dı o ve, kilisenin oğlan korosunun o bir tanecik üyesini saymazsak, el değmemiş.

Seksin örtmek değil göstermek olduğu yirminci yüzyılın bu son döneminde Louise'in zevklerine yer yoktu. İma etmenin iç gıcıklayıcılığı hoşuna gidiyordu. Yavaş yavaş tahrik olmaktan zevk alıyordu, her zaman eşit olmayı seçmeyen eşitler arasında oynanan oyundan. D. H. Lawrence tiplemelerinden değildi, Louise'e kimse hayvanca, önüne geçilemez bir arzuyla sahip olamazdı. Onu bütün benliğiyle kendine çekmen şarttı. Aklı, kalbi, ruhu ve vücudu yalnızca birer ikiz olarak var olabilirdi. Benliğinden kopması mümkün değildi. Seks olmadan yaşamayı ruhsuzca düzüşmeye tercih ederdi.

Elgin ve Louise artık sevişmiyorlardı. Louise arada bir ağzına alsa da içine girmesine izin vermiyordu. Elgin bunu anlaşmalarının bir parçası olarak kabul etmişti ve Louise de onun fahişelere gittiğini biliyordu. Evlilikleri daha geleneksel bir evlilik bile olsa, Elgin'in eğilimleri bu durumu kaçınılmaz kılardı. Son günlerdeki hobisi İskoçya'ya gidip, plastik eldivenler takmış Kelt fahişeler aletini okşarken bir küvet dolusu yulaf lapasının içinde oturmaktı.

'Çıplaklığını yabancılar görsün istemez,' dedi Louise. 'Annesinin dışında onu çıplak gören tek insan benim.'

'Neden hâlâ onunlasın?'

'İyi bir arkadaştı eskiden, durmadan çalışmaya başlamadan önce. Onunla kalıp kendi hayatımı yaşamak beni yeterince mutlu ederdi aslında, fakat başka bir şey oldu.'

'Ne?'

'Parkta seni gördüm. Tanışmamızdan çok önceydi.'

Ona sorular sormak istedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve kendimi yorgun ve güçsüz hissediyordum, boş mideyle içki içtiğim zamanlarda hissettiğim gibi. Louise'in söyleyeceği hiçbir şeyle başedecek durumda değildim. Sırt üstü uzanıp ateşten duvarlara yansıyan gölgeleri seyrettim. Odada dekoratif bir hurma çiçeği vardı. Yapraklarının gölgesi duvarda grotesk büyüklükte gölgeler oluşturmuştu. Bildiğimiz mütevazı aile mekanı değildi burası.

Takip eden saatlerde, vücudumda tutku ve endişenin yarattığı o hummalı uyku-uyanıklık halinin de etkisiyle, küçücük oda ha-

yaletlerle doluymuş gibi geldi bana. Pencerenin önünde dikilmiş, birbirleriyle alçak sesle konuşurken bir yandan da tüllerin arkasından dışarıyı seyreden figürler görüyordum. Bir adam dikilmiş, yere çok yakın olan şöminenin ateşinde ısınıyordu. Odada yataktan başka bir eşya yoktu ve yatak havaya doğru yükseliyordu. Sürekli hareket edip birbirinin içine geçen, arada büyüyerek bir noktada belli belirsiz görünür hale gelen, sonra çocukların üflediği balonlar gibi yok oluveren eller ve yüzlerle kuşatılmıştı etrafımız.

Figürler yabancı olmayan şekillere bürünüyordu. Inge, Catherine, Bathsheba, Jacqueline. Louise'in hiç bilmediği diğerleri. Aşırı yakına geldiler, parmaklarını ağzıma, burun deliklerime sokup, göz kapaklarımı geriye doğru çekiştirdiler. Beni yalanla ve ihanetle suçladılar. Konuşmak için ağzımı açtım ama dilim yoktu, yalnızca içi boş bir açıklık vardı. O zaman bağırmış olmalıyım, çünkü Louise'in kollarındaydım ve üstüme eğilmişti, parmaklarını alnımda gezdiriyor, beni yatıştırmaya çalışıyor ve kulağıma fısıldıyordu. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Evime tekrar nasıl girmeli? Ertesi sabah Hayvanat Bahçesi'ni arayıp Jacqueline'le konuşmak istediğimi söyledim. İşe gelmediğini söylediler. Biraz ateşim vardı ve üstüme giyecek bir şorttan başka bir şeyim yoktu ama yine de yapılacak en iyi şeyin bu meseleyi onunla mümkün olduğu kadar çabuk bir biçimde halletmek olduğunu düşündüm. Bu işin içinden çıkmanın başka yolu yoktu.

Louise arabasını ödünç verdi. Eve ulaştığımda perdeler hâlâ kapalıydı ama kapının zinciri takılı değildi. Dikkatlice itip açtım kapıyı. Jacqueline'in kıyma makinesiyle üstüme atlaması ihtimali vardı kafamda. Koridorda dikilip seslendim ona. Hiçbir cevap çıkmadı. Aslına bakarsan Jacqueline benimle yaşamıyordu. Paylaştığımız evde kendine ait bir odası vardı. Bazı şeylerini benim evimde tutuyordu ve görebildiğim kadarıyla o şeyler gitmişti. Paltosu kapının arkasında değildi. Portmantonun üzerinde özensizce fırlatılmış şapkası ve eldivenleri yoktu. Yatak odasını denedim. Ortalık harabeye dönmüştü. Jacqueline bir önceki gece

ne yapmışsa yapmış, belli ki uyumaya vakti olmamıştı. Oda tavuk kümesi gibiydi. Her yer tüylerle doluydu. Yastıklar yırtılmış, yorganın içi tamamen boşaltılmıştı. Çekmeceleri çıkarıp usta bir hırsız gibi içindekileri ortalığa saçmıştı. Şaşkınlıktan afallamış bir biçimde öylece dikildim, eğilip yerden bir tişört alıp tekrar yere bıraktım. Artık toz bezi olabilirdi ancak, çünkü Jacqueline ortasına kocaman bir delik açmıştı. Oturma odasına yöneldim. Burası daha iyi durumdaydı, ortalıkta tüyler yoktu, hiçbir şey kırılmamıştı, sadece her şey gitmişti. Masa, sandalyeler, müzik seti, vazolar ve resimler, bardaklar, şişeler, aynalar ve lambalar. Keyif veren bir zen ortamıydı. Yerde, odanın ortasında bir demet çiçek bırakmıştı. Tahminen arabasına sığdıramamıştı onları da. Arabası. Arabası da bir suç ortağı gibi bu işin içindeydi. Bana ait şeylerle nasıl sıvışıp gitmişti?

Çiş yapmaya gittim. Tuvaletin yerinde olması koşuluyla akla yatkın bir davranış gibi göründü bu. Oradaydı, fakat Jacqueline klozeti götürmüştü. Banyo sadist ve kontrolden çıkmış bir tesisatçının saldırısına uğramış gibiydi. Musluklar yana doğru bükülmüştü, sıcak su borusunun altında yamulmuş bir ingiliz anahtarı birinin sıcak suyu kesmek için elinden geleni yaptığını gösteriyordu. Duvarlar keçeli kalemle yazılmış yazılarla doluydu. Jacqueline'in el yazısıydı bu. Küvetin üzerinde onun niteliklerinin uzun bir listesi vardı. Lavabonun üstünde de benim zaaflarımın daha da uzun bir listesi. Jacqueline'in ismi asit-house[6] tarzı bir süsleme gibi tavanın kenarlarına defalarca yazılmıştı. Jacquelin'ler birbirinin içinde. Siyah mürekkepli, sonsuz sayıda Jacqueline klonları. Gidip kahve demliğinin içine işedim. Kahve sevmezdi. Dönüp yorgun bakışlarımı banyo kapısına yönelttiğimde kapıya boydan boya sıvanmış BOKu gördüm. Yazıyı ve bokun kendisini. Kokunun açıklaması bu olmalıydı.

Goncanın içindeki kurt. Evet, çoğu goncanın içinde kurt vardır ama açanlara ne demeli? Jacqueline'in bir gün gizlice, geldiği gibi çıkıp gideceğini düşünmüştüm zaten.

---

[6] 1970'lerde Chicago'dan çıkıp 80'lerde Avrupa'ya yayılan bir tür elektronik müzik akımı ve bu akımın beraberinde getirdiği estetik anlayış. (ç.n.)

Aklın yolunu, aşırıya kaçmayan tutkuyu, abartısız seksi, bol yeşilliği ve erkenden yatağa gitmeyi savunan bilge kişiler bunu olası bir son olarak kabul etmezler. Onların dünyasında geçerli olan yalnızca iyi huylar ve güzel düşüncelerdir. Duyarlı seçimler yapmanın ayağının altına saatli bir bomba yerleştirmek olduğunu akıl etmezler. Dalından koparılmaya hazır, hayatta karşına çıkacak şansı beklediğini anlamazlar. Öyle bir patlamanın yol açacağı zararı düşünmezler. Ne kadar tekrarlansa da onların kitabında yer yoktur buna. Bir yuva kurup kendi konumunu sağlama al. Hoş kız, hoş oğlan. Asıl sorun yaratan klişeler.

Yeni zen oturma odamın ahşap döşemelerine uzanıp ağ ören bir örümceği izledim uzun uzun. Kör doğa. Bilge insanlar. Robert Bruce gibi söyleyecek dahiyane sözlerim değil yalnızca kocaman bir hüznüm vardı. Aşkı rahatlıkla ya da tutkuyu bir kerelik buluşmalarla değişebilen tiplerden değilim. Benim evimde terlikler, yan binadaki bir bekar odasında dans ayakkabıları olsun istemiyorum. Bu işler böyle yapılıyor değil mi? Hayatını bir süpermarket hünerliliğiyle paketle, kalple ciğeri karıştırma.

Ben terlik olmadım hiç; evde oturup çaresizlik içinde ofisteki o geç toplantılardan birine daha inanmadım. Hiç yalnız başıma saat on birde yatağa gidip, uyurmuş gibi yaparak kulaklarım bir bekçi kopeği gibi havada evin önüne yanaşacak arabayı beklemedim. Saat kaç oldu diye bakmak için uzanıp akıp giden o kaybedilmiş saatlerin sevgisiz ağırlığını karnımda hissetmedim hiç.

Defalarca dans ayakkabısı oldum ama ve ne oyunlar oynamak istedi o kadınlar. Cuma gecesi, bir hafta sonu konferansı. Evet benim dairemde. Takım elbiseler fora, bacaklar açık, beni üzerlerine çekip yalnızca şampanya ve İngiliz peyniri için mola vererek. Ve biz bunu yaparken, biri hava nasıl diye pencereden dışarıya göz atar. Saate bakar, telefona bakar, son oturumdan sonra ararım demişti. Arar da. Üzerimden kalkar ve telefonu göğsünün üstüne dayayıp numarayı çevirir. Seksten ve terden ıslanmış. 'Merhaba sevgilim, evet iyi, yağıyor dışarıda.'

Işıkları azalt. Zaman dışı bu. Bir kara deliğin kenarı, ne ileri ne geri gitmemiz mümkün. Fizikçiler, böyle bir deliğin iç kenarına tutunabilseydik ne olurdu diye spekülasyon yapıyorlar.

Öyle görünüyor ki, olay ufkunun anlaşılmazlıkları yüzünden tarihin önümüzden geçip gidişini, onun asla bir parçası olamadan izleyebilirdik. Anlatacak kimse de olmadığından, sonsuza kadar hapsolup öylece seyrederdik. Belki de Tanrı'nın olduğu yer de orasıdır, o zaman Tanrı ihanetin nasıl bir şey olduğunu biliyordur.

Kıpırdama. Yakalanıp bir restoranın akvaryumuna konulmuş ıstakoz gibiyiz, kıpırdayamayız. Bunlar ortak hayatımızın sınırları, bu oda, bu yatak. Özgürce seçtiğimiz bir tensel sürgün bu. Dışarıda yiyemeyiz, kim bilir kime rastlarız? Ne yiyeceksek bir Rus köylüsü kurnazlığıyla önceden satın almalıyız. O güne kadar da dolapta soğutup, fırında pişirerek saklamalıyız. Soğuk ve sıcağın, ateş ve buzun ısıları, hayatımızı etkileyen uçlar.

Hap kullanmıyoruz, tehlikeyle kafa yapıyoruz, nerede buluşmalı, ne zaman konuşmalı, dışarıda birbirimizi görürsek ne yapmalı. Kimsenin durumu fark etmediğini düşünüyoruz ama perdenin arkasında her zaman yüzler, yollarda gözler var. Fısıldaşacakları başka bir şey yok, onlar da bizimle ilgili fısıldaşıyorlar.

Müziğin sesini aç. 50'lerin homoseksüelleri gibi birbirimize sıkı sıkı sarılmış dans ediyoruz. Biri kapıyı çalarsa açmayacağız. Eğer açmak zorunda kalırsam, onun muhasebecim olduğunu söyleyeceğiz. Odanın etrafında döndükçe bizi rahatlatarak su gibi akan müzikten başka bir şey duymuyoruz. Onu bütün hafta bekledim. Bütün hafta saatler ve takvimlerle dolu geçti. Perşembe günü arayıp gelemeyeceğini söyleyebilir diye düşündüm, yalnızca beş hafta sonundan birinde ve iş sonrası saatlerden çaldığımız zamanlarda buluşuyor olsak da oluyor bu bazen.

Vücuduyla, bir kedinin gerinirken yaptığı gibi bir yay çiziyor. Amını, çıkışı bekleyen bir kısrak gibi yüzüme sürtüyor. Deniz kokuyor. Çocukluğumun kaya havuzları gibi kokuyor. Orada bir denizyıldızı saklıyor. Tuzunu tadıp parmaklarımı kenarlarında gezdirmek için çömeliyorum. Denizşakayığı gibi açılıp kapanıyor. Her gün taptaze arzuyla dolu.

Güneş perdenin arkasında durmuyor. Odanın içine dolan ışık halının üzerinde girintili çıkıntılı dalgalar oluşturuyor. Mağazada son derece saygın görünen halı şimdi harem kırmızısı. Şarap rengi demişlerdi oysa.

Işığa karşı, sırtını bir ışık sütununa dayamış yatıyor. Işık göz kapaklarının altında renklere ayrışıyor. İçine işlesin, kim bilir kaç yaz boyu hiçbir şeyin ısıtmadığı ruhunun o kasvetli soğuğunu kırsın istiyor. Kocası branda bezi gibi uzanmış üzerine. Sanki bir bataklıktaymışçasına ağır ağır girip çıkıyor içine. O onu seviyor o da onu. Hâlâ evli değiller mi?

Pazar günü o gidince perdeleri açar, saatimi kurar ve yatağın etrafında birikmiş tabak çanağı temizlerim. Artakalanlardan yemeğimi hazırlar ve onu Pazar yemeği için evine gitmiş, saatin ağır tik taklarını ve onun için banyoyu hazırlayan ellerin sesini dinlerken düşünebilirim. Kocası gözlerinin altındaki torbaları, yorgun halini görüp üzülecek onun için. Zavallı bebeğim, neredeyse hiç uyumadı. Bir güzel kendi çarşaflarınızla sarmala onu, ne hoş. Ben bizim kirlettiklerimizi çamaşırhaneye götürürüm.

Böyle şeyler bu dünyanın Jacqueline'lerine kalp ağrısı yaşattı ama bu dünyanın Jacqueline'leri yüzünden oldu böyle şeyler. Başka bir yolu yok mu? Mutluluk her zaman ödün vermek mi?

Dişçiye gittiğimde kadın dergilerine bakardım. Onların cinsel taktiklerle ve erkek tuzaklarıyla dolu gizemli dünyalarına bayılıyorum. Bu dergilerden öğrendiğime göre kocanın bir ilişki yaşayıp yaşamadığını anlamanın yolu iç çamaşırlarını ve parfümünü arada kontrol etmek. Dergiye göre bir erkek kendine bir metres bulunca aletini eskiden olduğundan daha özenli bir biçimde giydirmek ister. Suç izlerini yok etmek için de yeni bir traş losyonu kullanmaya başar. Şüphesiz bu işleri en iyi bilen dergiler. İşte bak, Bay Doğru yeni aldığı altılı-paket baksır şortları (büyük beden) denemek için banyo kapısını gizlice kilitliyor. Emektar, rengi atmış slipi banyonun yüzüne fırlatılmış. Banyo aynası yüzünü en iyi biçimde gösterecek biçimde ayarlanmış ama asıl önemli şeyi görmek için küvetin kenarında dengesini sağlayarak dikilip duş perdesinin rayına tutunmak zorunda. Böylesi daha iyi, şimdi tek gördüğü bir erkek dergisindeki bir reklam, ince pamuklu kumaş sert bir bedeni bir kese gibi sarmış. Tatmin olmuş bir biçimde aşağı zıplayıp bir kova dolusu Hommage Homme'u üstüne boca ediyor. Bayan doğru hiçbir şeyin farkında değil, içerde köri pişiriyor.

Eğer Bayan Doğru bir ilişki yaşıyorsa bunu anlamak biraz daha zor, dergiye göre ve bu işleri en iyi bilen onlar. Yeni giysiler almaz, hatta biraz daha sıradan şeyler giyinir ki ortaçağ lavta müziği öğrenmek için akşam kurslarına gidiyorum dediğinde kocası ona inansın. Eğer çalışmıyorsa, öğleden sonraları dışında düzenli olarak kaçamak yapması çok zor. Bu yüzden mi o kadar çok kadın meslek sahibi olmayı seçiyor? Bu yüzden mi Kinsey o kadar çok insanın öğleden sonra seks yapmayı tercih ettiğini keşfetti?

Bir zamanlar yalnızca saat iki ile beş arasında orgazm olabilen bir kız arkadaşım vardı. Oxford'da Botanik Bahçesi'nde kauçuk bitkiler yetiştiriyordu. Elinde bir bilet olan her ziyaretçinin her an arayıp kauçuk ağacı ile ilgili akıl danışma ihtimali olduğunu bildiğimden onu tatmin etmek ustalık isteyen bir işti. Yine de, arzu beni gaza getirdi ve kışın ortasında sarınıp bürünüp onu görmeye gittim. Botlarımdaki karı Anna Karenina'dan fırlamış bir karakter gibi ayaklarımı yere vurarak temizledim.

Vronsky'e hep hayran olmuşumdur ama edebiyatı hayata geçirmeye inanmam. Judith, Conrad'a iyice dalmıştı. Kauçuk bitkilerin arasında oturmuş Karanlığın Yüreği'ni okuyordu. Belki de ona söylediğim en erotik sozler 'Mistah Kurts – ölü şimdi'dir. Sovyetler, söylentiye bakılırsa, dışarıda kürklere sarınıp içeride donlarına kadar soyunmak zorunda olmaktan şikayetçiymiş. Benim problemim de buydu. Judith sürekli bir serada, şortların ve tişörtlerin dünyasında yaşıyordu. İnce giysilerimi yanımda taşımak zorundaydım, yoksa kendimi her an soğuğun ortasında üzerimde yalnızca bir kabanla bulabilirdim. Sakin bir öğle sonu asmanın altındaki yongaların üstünde seviştikten sonra kavga ettik ve beni seradan dışarı attı. Boş yere bir pencereden öbürüne koşup camları yumrukladım. Kar yağıyordu ve üzerimde yalnızca tek-parça Mickey Mouse kostümü vardı.

'Öleceğim almazsan içeriye.'

'Öl o zaman.'

Donarak ölmek için çok genç olduğuma karar verdim. Bütün vurdumduymazlığımı takınıp sokak aralarından evime doğru koşmaya başladım. Yaşlı biri bağış haftası için elime 50 kuruş

sıkıştırdı ve tutuklanmadım. Bazen küçük şeyler için şükretmeliyiz. Judith'i arayıp her şeyin bittiğini ve eşyalarımı göndermesini istediğimi söyledim.

'Yaktım hepsini,' dedi.

Belki de dünya malı edinmek benim kaderimde yok. Belki de onlar tinsel gelişmemi engelliyor ve üst benliğim de sürekli beni maddi yüklerden bağımsızlaştıran seçeneklere yöneliyor. Rahatlatıcı bir düşünce, salağın biri olmaktan biraz daha iyi... Judith'in kıçı. Bir hazine o benim için.

Bütün çocukça gururumun tam orta yerinde, Louise'in yüzü, Louise'in sözleri, 'gitmene asla izin vermeyeceğim.' Korktuğum buydu, sayısız sakat ilişkilerim boyunca hep kaçtığım da bu. İlk altı ayın tiryakisiyim. Gece yarısı edilen telefonlar, enerji patlamaları, ölüp gitmeye yüz tutmuş o bütün hücrelere yeniden can veren sevgili. Bathsheba'dan yediğim son darbeden sonra istemiyorum böyle şeyleri artık diye düşünmüştüm. Kırbaçlanmanın bana zevk verdiğinden emin değildim, eğer öyleyse en azından üzerimde bir paltom olmalıydı. Jacqueline üzerimdeki paltoydu. Duyumlarımı köreltiyordu. Onunlayken hissetmeyi unuttum ve bir hoşnutluk havuzunda boğuldum. Hoşnut olmak da bir duygu mu diyorsun? Duygu yokluğu olmasın? Dişçiden çıkınca insanın hissettiği uyuşmaya benzetiyorum ben bunu. Ağrı hissetmiyorsun ama ağrın yok da değil, biraz uyuşturulmuş haldesin. Hoşnut olmak boyun eğmenin olumlu tarafı. Onun da bir çekiciliği var tabii ama vücudun asıl istediği çıplak olmakken bir palto ve tüylü terlikler ve ağır eldivenler giymek hiç de iyi fikir değil.

Jacqueline'le olmaya başlamadan önce eski kız arkadaşlarımı hiç düşünmezdim. Vaktim olmazdı hiç. Jacquelin'le birlikte hayatım bir parodiye dönüştü. Sportif bir albayın, av ganimetlerini sergileyen macera düşkünü bir herifin ve her bir ganimetle ilgili bir düzine anının parodisi. Birden, Inge, Catherine, Bathsheba, Judith, Estelle'le elimde bir bardak şeri, küçük akıl oyunları oynadığımı hayal ederken buldum kendimi... Estelle, Estelle'i yıllardır düşünmemiştim. Bir hurda işi yapıyordu. Hayır, hayır, hayır! Bir bilim-kurgu hikayesindeymişim gibi zamanın içinde

geriye yolculuk etmek istemiyorum. Bana ne Estel'in arka koltuğu şişirilmiş külüstür bir Rolls-Royce'u varsa? Derinin kokusu hâlâ burnumda.

Louise'in yüzü. O yakıcı bakışlarının altında geçmişim yanıp kül oldu. Sevgilinin nitrik asit olması durumu. İstediğim Louise'in kurtarıcım olması mı? Kutsal bir elin gelip günah sevap ne varsa silip süpürerek tezgahı temiz ve lekesiz bırakması. Japonya'da bir yumurtanın beyazı gayet güzel yedek bekaret görevi görüyor. En az yirmi dört saat yeni bir kızlık zarınız olabiliyor. Avrupa'da biz hep bir limon yarısını tercih etmişizdir. Limon yalnızca vajinal diyafram görevi yapmakla kalmaz, en inatçı adamların bile en kolay görünen kadınlara demir atmasını son derece zor bir iş haline dönüştürür. Gergin olan el değmemiş olandır; erkek, tatlı zevcesinin onu tatmin edecek gizli derinlikleri olduğuna inanır. Yavaş yavaş o derinlere dalmaya can atar.

Aldatmak kolay. İhanetin övünülecek bir tarafı yok. Bir insanın güvenini kötüye kullanmak başlangıçta hiçbir şeye mal olmaz. Bir şekilde idare edip, tükenene kadar harcarsın yavaş yavaş. İşin ilginci, sonunda ellerinin bütün o alıp götürdüklerinle dolu olmasını beklersin, ama açıp baktığında boşturlar.

'Sana karşı dürüst olacağım' dediğimde başka hiçbir arzunun erişemeyeceği kimsesiz bir alan tanımlamış oluyorum. Aşka kimse kanun koyamaz; aşk ne emir dinler ne de hizmet etmeye razı olur. Aşk kendine aittir, yalvarışlara kulak asmaz ve şiddeti umursamaz. Aşkın pazarlığını edemezsin. Aşk arzudan daha güçlü olan tek şey ve baştan çıkarılmaya direnmenin tek yerinde nedenidir. Arzular kapının dışındayken engellenebilir diyenler var. Serseri arzuların kalpten sarrafların tapınaktan atıldığı gibi çıkarılıp atılabileceğini düşünenlerdir bunlar. Belki de mümkündür, eğer güçsüz taraflarını gece gündüz yoklar, görmez, koklamaz ve rüya görmezsen. En güvenilir hırsız alarmı, kilisenin kutsayıp devletin de onayladığı evliliktir. Yalnızca ona bağlı olacağına yemin et ve gör nasıl bir sihir gibi gerçek olacak. İhanet aşkla olduğu kadar hayal kırıklığı ile de ilgilidir. Büyü işe yaramamıştır. O kadar parayı verdin, keki yedin ve işe yaramadı. Suç sende mi?

Evlilik arzuya karşı en dayanıksız silahtır. Pitonun karşısına mantar tabancasıyla çıkmak gibi. Bir arkadaşım, banker ve dünyayı dolaşmış çok zengin bir adam, evleneceğini söyledi. Şaşırdım çünkü senelerdir takıntılı olduğu ancak çılgınca ve kendine göre doğru sebeplerle ciddi bir beraberliğe girmek istemeyen bir dansçı vardı hayatında. Sonunda sabrı kalmadı ve bir binicilik okulunun sahibi sağlam bir kız seçti kendine. Düğününden bir hafta önce dairesindeydim. Evlilik konusunda ne kadar ciddi olduğunu, tören metnini okuduğunu ve ne kadar beğendiğini söyledi. Belli sınırlar içinde mutlu hissediyordu. Tam o sırada kapı çalındı ve bir araba dolusu beyaz leylak geldi. Büyük bir hevesle çiçekleri yerleştirip bir yandan da bana kendi aşk teorilerinden bahsettiği sırada kapı tekrar çalındı ve bu sefer bir kasa dolusu Eve Clicquot ve koca bir kutu havyar geldi. Masayı hazırladı ve ne kadar sık saatine baktığını fark ettim.

'Evlendikten sonra,' dedi, 'başka bir kadını arzulayacağımı hayal edemiyorum.' Kapı üçüncü defa çaldı. Bu sefer gelen dansçıydı. 'Henüz evlenmedim,' dedi.

'Sana karşı dürüst olacağım' dediğimde bunu formalitelere rağmen ve formalitelerin yerine söylüyor olmalıyım. Eğer kalbimde sana ihanet edersem seni bir parça kaybederim. Yüzünün o parlak görüntüsü bulanır. Bunu ilk bir iki sefer fark etmeyebilir, beynimde çıktığım o bedensel yolculukların verdiği zevkten gurur duyabilirim. Ama aramızdaki o keskin ateşi, birbirimize her şeyin üstünde duyduğumuz arzuyu köreltmiş olurum.

King Kong. Dev goril Empire State Binası'nın tepesinde Fat Wray'i avucunun içinde tutuyor. Canavara zarar vermek için bir grup uçak yollanmış, ama o uçakları bir sineği kovar gibi uzaklaştırıyor kendinden. Tutkunun pençesindeyken iki kişilik, çift kanatlı ve üzerinde 'EVLENDİK' yazan bir uçak o korkunç yaratıkta bir sıyrığa bile yol açmaz. Gece yatakta uykusuz, evlilik yüzüğünü parmağında çevirip durmaya devam edersin.

Louise'le istediğim farklı bir şey. Tatil ve eve dönüş aynı şey olsun istiyorum. O benim için heyecan ve gelinen uç nokta, ama önce bunun böyle olduğuna altı aydan fazla inanmalıyım.

Normal yirmi-dört-saatlik bir düzenle beni geceleri uyutup sabahları uyandıran saatim görünüşe bakılırsa yirmi dört haftaya ayarlı daha geniş bir yay çiziyor. Bunu engelleyebilirim, daha önce yaptım, ama durmasına engel olamam. Üç yıllık en uzun aşkım Batshsheba ile o güvenilir saat oyuna gelmişti. O kadar az benimleydi ki, hayatımda oldukça uzun bir dönemi işgal etmiş olsa da, günlerimi hemen hemen hiç doldurmadı. Belki onun sırrı buydu. Benimle yatıp-kalksa ve yiyip içse ve yıkasa ve temizlenseydi, belki de altı ay sonunda çekip giderdim, en azından gitmek isterdim. Bence o da bunu biliyordu.

Peki ne etkiliyor saati? Onu kesintiye uğratan, yavaşlatan, hızlandıran ne? Bu sorular bilimin kronobiyoloji denen anlaşılması güç bir dalının ilgi alanına giriyor. Saatlere olan ilgi artıyor çünkü gittikçe daha da yapay bir biçimde yaşadığımızdan, kendi düzenini bizim için değiştirsin diye doğayı ikna etmeye çalışıyoruz. Gece çalışanlar ve sık sık uçak seyahati yapanlar şüphesiz ödün vermez sirkadiyen saatlerin kurbanları. Bu durumdan hormonlar kadar sosyal ve çevresel faktörler de sorumlu. Bütün bu kargaşanın içinden yavaş yavaş açığa çıkansa, ışık. Maruz kaldığımız ışığın miktarı ritmimizi etkiliyor. Işık. Güneş vücudu yarıp geçen yuvarlak bir testere gibi. Kendimi güneş-saati yönünde Louise'in direk bakışlarına teslim etmeli miyim? Bu bir risk; insan çıldırır bir parça gölge olmasa, ama bir ömre yayılmış bir alışkanlık da başka nasıl kırılır?

Louise yüzümü ellerinin içine aldı. Çenemden yukarıya doğru incelerek uzanan parmaklarını başımın iki yanında hissettim. Dili alt dudağımın içinde, beni hafifçe öpüp kendine doğru çekti. Sarıldım ona, bir çocuk mu yoksa sevgili mi olduğumu bilmeden. Beni bütün kötülüklerden korumak için eteğinin altına saklasın istedim. Hâlâ yer yer hissettiğim keskin bir arzuyla birlikte uykulu, güvende hissettiğim bir rahatlama haliydi, küçükken bir kayığa bindiğimde hissettiğim gibi. Beni hafifçe salladı, denizin sakinliği, masmavi gökyüzünün altındaki deniz, camdan yapılmış bir kayık ve korkulacak hiçbir şey yok.

'Rüzgar çıktı,' dedi.

Louise izin ver seninle bu heyecan veren dalgalara yelken

açayım. Hasır bir kayığın içindeki azizin umudu var içimde. Neydi 1000 yılından önce, denizle aralarında deri parçaları ve çıtalardan başka hiçbir şey olmadan denizlere çıkaran onları? Bilinmeyen, görülmemiş yerler olduğundan nasıl o kadar emindiler? Yağmurdan korunmak için hayvan postlarına sarınmış siyah ekmek ve bal peteği yerken görebiliyorum şimdi onları. Bedenleri yıpranmış ama ruhları berrak. Deniz amaç değil bir araç onlar için. Denizden gelen sinyallere rağmen güveniyorlar ona.

En eski gezginlerin kalpleri paylaştıkları katedraldi. Onlar insan eliyle yapılmamış olan tapınaktı. Tanrı'nın Kilisesi. Onları dalgaların üzerinde taşıyan şey kirişlerde çınlayan ilahilerdi. Gırtlakları Tanrı için çıplaktı. Bak nasıl başlar geriye atılmış, ağızlar açık ve arada kayığın ucunu alçaltan martıları saymazsak yalnızlar. O çok tuzlu denizin ve onlara düşmanca davranan gökyüzünün karşısında sesleri dualardan bir duvar oluşturuyor.

Onlara güç veren aşktı. Onları evlerine geri getiren yine aşk. Aşk kürek tutan ellerini sertleştirdi ve yağmurda kaslarını ısıttı. Yaptıkları seyahatler aklın sınırlarını aşıyordu; açık denizler için yuvasını kim terk eder? Hele de pusulasız, hele de kış günü, hele de yalnız. Risk altına attığın şeyler değerlerinin ne olduğunu gösterir. Aşkın olduğu yerde kalp ve arayış tek vücut olur.

Louise, senin için seve seve geçmişi yakıp yok ederim, geri dönüp bakmam bir daha. Deli dolu davrandım, neye mal olacağını hesaplamadan, kayıtsızca. Bu sefer, hesaplarımı önceden yaptım. Bir ömür boyu birikmiş her şeyin bedelini ödemenin ne demek olduğunu biliyorum. Biliyorum ve umurumda değil. Çağrışımlardan arınmış tertemiz bir alan açtın önüme. Bu bir boşluk olabilir ya da bir özgürleşme. Bu riski kesinlikle almak istiyorum. Bu riski almak istiyorum çünkü biriktirdiğim hayat küf tutmaya başladı.

Beni öptü ve öpüşünde tutkunun karmaşası vardı. Asi ve çocuk, bakire ve zampara. Daha önce hiç öpülmüş müydüm? Vahşi bir tay kadar utangaçtım. Mercutio'nun kuruntusu vardı üzerimde. Dün sevişiğim kadındı bu, tadı hâlâ damağımdaydı, ama kalacak mıydı? Okullu küçük bir kız gibi ürperdim.

'Titriyorsun,' dedi.

'Üşümüş olmalıyım.'

'Gel ısıtayım seni.'

Sırtımız gün ışığına dönük yere uzandık. Onun dokunuşundan başka ışığa ihtiyacım yoktu, parmakları tenimde geziniyor, sinir uçlarımı harekete geçiriyordu. Gözlerimi kapayıp omurundan aşağı doğru bir yolculuğa başladım, çakıllı yollarından geçip önce bir yarığa ve ıslak bir vadiye, ardından içinde boğulacağım o derin oyuğa ulaştım. Sevgilinin vücudunda keşfedilen yerlerden başka neresi var bu dünyada?

İkimiz de sessizdik sevişmenin ardından. Öğle sonu güneşinin bahçeye düşüşünü, akşam üstünün uzun gölgelerinin beyaz duvara vuran yansımalarını seyrettik. Louise'in elini tutuyordum ve bunun farkındaydım, aynı zamanda daha derin bir yakınlaşmanın başlayabileceğini de seziyordum; bir şeyin bilincinde olmaktan daha derin olan, zihni meşgul etmekten çok bedende yer eden, başka bir insanın varlığının farkına varma duygusuydu. Anlam veremiyordum buna, yapmacık olabileceğini düşündüm. Uzun yıllar birlikte olmuş bir çiftin ilişkisine şahit olmama rağmen, bana yabancı bir duyguydu bu. Aşkları zamanla azalmamıştı. Kendi benliklerini kaybetmeden birbirlerine dönüşmüş gibiydiler. Bunu yalnızca bir kere görüp imrenmiştim onlara. Louise'le ilgili, Louise'le olmakla ilgili tuhaf olan şey onunla her şeyi daha önceden yaşamış olma duygusuydu. Onu yakından tanıyor olmam mümkün değildi fakat onu yakından tanıyordum. Onun hayatında ne olmuş, ne zaman olmuşun bilgisi değildi bu, onunla ilgili her şeyi hâlâ çok merak ediyordum, ama daha çok özel bir güven duygusuydu. Louise'le sanki hep orada olmuştum, o öğleden sonra hissettiğim buydu, birbirimizi tanıyorduk.

'Elgin'le konuştum,' dedi. 'Senin benim için ne ifade ettiğini söyledim ona. Birlikte olduğumuzu söyledim.'

'Ne dedi?'

'Hangi yatakta birlikte olduğumuzu sordu.'

'Hangi yatak?'

'Benim paramla küçücük bir evde yaşadığımız zamanlarda

ebeveyn yatağımızı, sanırım o bu adı verirdi, o açıp hazırlardı. O eğitimine devam ediyor, ben öğretmenlik yapıyordum ve akşamları yatağı o hazırlıyordu ... Çok rahatsız bir yatak. Ona benim yatağı kullanalım dedim. Hanımın Keyfi'ni... O zamanlar daha sakindi.'

Elgin'in yatakla ilgili hislerini anlayabiliyordum. Bathsheba hep ebeveyn yatağını kullanmamız konusunda ısrar ederdi. Ben kocasının tarafında uyumak zorunda kalırdım. Karşı çıktığım şey masumiyete haksızlık ediliyor olmasıydı, bence insan yatağına güvenebilmeli. Eğer sen daha arkanı dönmeden başka biri tarafından işgal ediliyorsa güvenilir olamaz. Şimdi vicdanımı konuşturuyorum ama o zamanlar bu benim için bir engel değildi. Bu konuda çok öfkeliyim kendime.

'Elgin'e seni görebilmem gerektiğini, seninle görülmek konusunda kendimi özgür hissetmek istediğimi söyledim. Yalan söylemeyeceğimi ve onun da bana yalan söylemesini istemediğimi söyledim... Onu terk edip etmeyeceğimi sordu ve ben de dürüst olmak gerekirse emin değilim dedim.'

Son derece ciddi ve rahatsız olmuş bir ifadeyle bana döndü. 'Gerçekten bilmiyorum. Onu bırakmamı istiyor musun?'

Yutkundum, sorusuna cevap vermekte güçlük çekiyordum. Yüreğimden geçen boğazımda düğümlenip kalan cevap 'Evet. Toplan hemen' di. Söyleyemedim, aklımla cevap verdim.

'Her şeyin nasıl gittiğine bakalım mı önce?'

Louise'in yüzü onu bir an ele verdi, ama zaten onun evet dememi istediğini biliyordum. İkimize de yardım etmeye çalıştım.

'Üç ay sonra karar verebiliriz. Bu daha adil olur değil mi? Elgin'e, sana?'

'Peki sen?'

Omuz silktim. 'Jacquelin'le bitti her şey. Eğer beni istersen buradayım senin için.'

'Sana ihanetten daha fazla bir şey vermek istiyorum.'

O güzel yüzüne bakıp bunun için hazır olmadığımı düşündüm. Botlarımda hâlâ bir öncesinin çamuru vardı. "Dün kızgındın bana, ganimet avcılığı yapmakla suçladın beni ve sana, kendime itiraf edene kadar, aşkımı ilan etmememi söyledin.

Haklıydın. Yapmam gereken işi yapmam için zaman ver bana. Kolaylaştırma bunu benim için. Emin olmanı istiyorum.'

Kafasını salladı. 'Seni iki sene önce gördüğümde, kadın veya erkek, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olduğunu düşündüm. Seni bir saat kadar takip edip eve döndüm. Seni bir daha göreceğimi hayal edemezdim. Kafamdaki bir oyundun.'

'İnsanları parkta sık takip eder misin?'

Güldü. 'Daha önce asla ve ondan sonra da yalnızca bir kez. Seni ikinci defa gördüğümde. İngiliz Kütüphanesi'ndeydin.'

'Çeviri mi yapıyordum?'

'Evet. Oturduğun koltuğun numarasını alıp görevliye ismini bilip bilmediğini sordum. İsmini öğrenince adresini de buldum ve altı ay önce evinin önünde yolda sırılsıklam olmuş endişe dolu bir insan bulmanın nedeni de bu işte.'

'Bana çantanın çalındığını söyledin.'

'Evet.'

'İçerde üstünü kurutup kocana telefon edip edemeyeceğini sordun.'

'Evet.'

'Bunların hiçbiri doğru değildi?'

'Seninle konuşmak zorundaydım. Aklıma gelen tek yol buydu. Pek zekice değil. Ve Jacqueline'i gördüm ve buna bir son vermeliyim diye düşündüm ve Elgin'i düşündüm ve kendimi engellemeye çalıştım. Seninle arkadaş olabilirim diye kandırdım kendimi, arkadaşın olsam yeterdi. İyi arkadaş olduk, değil mi?'

Louise'i yağmurun altında bulduğum o günü düşündüm. Sislerin içinden fırlayıp gelen Puck gibiydi. Saçları şeffaf yağmur damlalarıyla parıldıyor, yağmur ıslak keten elbisesinin altında hatları belirgin göğüslerinden aşağı akıyordu.

'Bana bu fikri veren Emma, Lady Hamilton oldu,' dedi Louise, düşüncelerimi çalıp. 'Dışarı gitmeden önce elbisesini ıslatırdı o da. Provoke ediciydi ama Nelson üzerinde etkili oldu.'

Olamaz, yine Nelson.

Evet, o gün. Onu yatak odamın penceresinden görüp dışarıya koşmuştum. Benim açımdan bir incelikti yaptığım, zevk veren bir incelik. Ertesi gün onu arayan bendim. Nezaket icabı beni

öğle yemeğine davet etti. Bütün bunları anlıyordum, ama onu en başta motive eden şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Kendime güvenimle ilgili bir sorunum yok ama güzel de değilim, bu pek az insan için kullanılabilecek bir söz, Louise gibi insanlar için. Bunu söyledim ona.

'Benim gördüğüm şeyi göremiyorsun.' Yüzümü okşadı. 'Işığın üzerinde oyunlar oynadığı berrak suyla dolu bir havuzsun sen.'

Biri kapıyı yumrukluyordu. Birden ikimiz de sıçradık yerimizden.

'Jacqueline olmalı,' dedi Louise. 'Hava kararınca döner diye düşünmüştüm.'

'Vampir değil ki o.'

Kapının yumruklanması durdu ve bir anahtarın dikkatlice kilide sokulduğunu duyduk. Jacqueline evde kimse var mı diye kontrol mu etmişti? Yatak odasına girip çıktığını duydum. Sonra oturma odasının kapısını açtı. Louise'i gördü ve gözyaşlarına boğuldu.

'Jacqueline, neden çaldın bana ait şeyleri?'

'Senden nefret ediyorum.'

Onu, oturup bir şey içsin diye ikna etmeye çalıştım fakat bardağı eline alır almaz Louise'e fırlattı. İsabetsizdi, arkadaki duvara çarpıp paramparça oldu. Odanın diğer tarafına koştu, eline en keskin parçalardan birini alıp Louise'in yüzüne yöneldi. Bileğini yakalayıp, koluna aksi yönde büktüm. Bağırdı ve cam parçasını düşürdü elinden.

'Çık dışarı,' dedim, bileği hâlâ elimde. 'Anahtarları ver ve çık dışarı.' Sanki onu şimdiye kadar hiç istememiştim. Yok olsun istedim. O öfke dolu aptal suratını silivermek geldi içimden. Bunu hak etmiyordu, aklımın bir köşesinden geçen, bize bu utanç verici günü yaşatan şeyin onun değil benim zayıflığım olduğuydu. Bir şekilde geçiştirip ortalığı sakinleştirmeliydim, onun yerine suratının ortasına bir tokat atıp anahtarlarımı cebinden çekip aldım.

'Bu banyo içindi,' dedim, eliyle kanayan ağzını yoklarken.

Jacqueline kapıya doğru sendeleyerek ilerledi ve yüzüme tükürdü. Yakasından tutup kargatulumba arabasına götürdüm. Farları yakmadan zikzaklar çizerek uzaklaştı.

Ellerim iki yanıma düşmüş, durup baktım arkasından. Acıyla inleyerek evin hemen yanındaki alçak duvara oturdum. Serin ve sakinlik veren bir havaydı. Neden vurmuştum ona? Hep eşlerden üstün olanı olmakla övünürdüm, akıllı, duyarlı, doğru davranışlara değer verip pratikte de öyle davranan. Oysa şimdi kavgada ucuz bir haydut olduğumu göstermiştim. Kızdırmıştı beni ve ben de ona şiddetle karşılık vermiştim. Ne kadar da sık mahkemelik bir olan durum! Ben kaç kere başkalarının şiddetli davranışları karşısında dudak büktüm?

Başımı ellerimin arasına alıp ağladım. Bu çirkinliğin sorumlusu bendim. Bir başarısız ilişki daha, bir incinmiş insan daha. Buna ne zaman bir son verecektim? Yumruklarımı duvarın sert kenarına sürttüm. Her zaman bir bahane, davranışımızı açıklayacak iyi bir neden vardır. Aklıma iyi bir neden gelmiyordu.

'Pekala,' dedim kendi kendime. 'Bu son şansın. Eğer bir şeye layıksan şimdi kanıtla bunu. Louise'e layık ol.'

Eve döndüm. Louise hareketsiz oturmuş elindeki bardağa kristal bir küreye bakar gibi bakıyordu.

'Affet beni,' dedim.

'Bana vurmadın.' Kafasını çevirdi, dolgun dudakları uzun dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü. 'Eğer vurursan terk ederim seni.'

Karnımda bir kasılma hissettim. Kendimi savunmak istedim ama ağzımı açıp bir şey söyleyemiyordum. Sesime güvenmiyordum.

Louise kalkıp banyoya gitti. Kapıyı açıp ani ve keskin bir nefes aldığını duydum. Geri döndü ve elini uzattı. Gecenin geri kalanını temizlik yaparak geçirdik.

Bir düğümü ilginç kılan onun biçimsel karmaşıklığıdır. En basit, birbirine neredeyse simetrik lobları olan uçlu bir düğüm bile artistik olduğu kadar matematiksel bir güzelliğe de sahiptir. Dine inananlar için Kral Solomon'un düğümünün bütün bilginin

özünü içinde taşıdığı söylenir. Dünyadaki kilim ve kumaş dokumacıları için düğümün zorluğu beklenmedik durumlarla ilgili kurallardadır. Düğümler değişebilir ama iyi huylu olmaları gerekir. Ölçüsüz davranan düğüm düzensiz düğümdür.

Louise ve ben tek bir aşk ilmeği ile birbirimize bağlıydık. Bedenimizi çevreleyen ipin keskin kıvrımları ya da bizi tehdit eden bir yanı yoktu. Bileklerimiz bağlı değildi ve boynumuzda ilmik yoktu. İtalya'da on dördüncü ve on besinci yüzyılların en sevilen sporlarından biri iki dövüşçüyü güçlü bir urganla birbirlerine bağlayıp bu ölümüne dövüşü izlemekti. Sonu genelde ölümle biterdi çünkü kaybeden geri çekilemezdi ve kazanan da neredeyse hiç affetmezdi. Kazanan urganı saklar ve ona bir düğüm atardı. Gelip geçen insanları korkutup para almak için bununla sokaklarda dolanması yeterliydi.

Ne senin eğlencen olmak istiyorum ne de senin benim eğlencem olmanı. Seni sırf zevk için incitip, bizi birbirimize bağlayan o belirgin bağları karmaşıklaştırmak, seni dizlerinin üstüne düşürüp sonra tekrar ayağa kaldırmak istemiyorum. Kaotik bir hayatın görünür yüzü. Kalplerimizi çevreleyen halkanın bize yol göstermesini istiyorum, korku vermesini değil. Seni tahammül edebileceğinden daha yakınıma çekmek istemiyorum, ne de bağların gevşeyip yanlardan kendimizi asmaya yetecek kadar ipin sarkmasını.

Kütüphanede oturmuş Louise'e bunları yazıyor, bir yandan da ilk harfi L olan ışıklandırılmış bir el yazması kopyasına bakıyordum. L, satır aralarına kaymış kuş ve melek figürleriyle iç içeydi. Harfin kendisi bir labirent şeklindeydi. Dışında, L'nin tepesinde şapkası ve kıyafetiyle bir gezgin dikiliyordu. Kendi yansımasından bir dörtgen oluşturacak biçimde sekil verilmiş harfin ortasında Tanrının Kuzusu vardı. Melekler ve kuşlar için o kadar basit olan bu labirentte gezgin nasıl yolunu bulacaktı? Uzun bir süre çıkış yolunu anlamaya çalıştım, ama her seferinde labirentin çıkmazlarında gözleri ateş saçan yılanlara yakalandım. Vazgeçip kitabı kapattığımda ilk kelimenin *Love* olduğunu unutmuştum.

Takip eden haftalarda Louise'le geçirebildiğimiz kadar çok birlikte vakit geçirdik. O Elgin'e özenli davranıyordu, ben ikisine de. Bu özen bizi yoruyordu.

Bir gece, deniz mahsüllü lazanya ve bir şişe şampanyanın ardından o kadar çılgınca seviştik ki, Hanımın Keyfi tutkumuzun şiddetiyle odayı bir uçtan ötekine katetti. Camın önünde başlayıp, kapının önünde bitirdik. Yumuşakçaların afrodizyak görevi gördüğü malum, Casanova bir kadına zevkli anlar yaşatmadan önce midyelerini çiğ yer, ama aynı zamanda sıcak çikolatanın uyarıcı gücüne de inanırmış.

Parmakların ifade gücü sağırların ve dilsizlerin dili, arzuyla kıvranan vücuda imzasını atan dildir. Kim öğretti sana sırtıma kanla yazmayı? Kim öğretti ellerini kızgın dağlama demiri gibi kullanmayı? İsmini omuzlarıma kazıdın, bana damganı vurdun. Parmaklarının boğumları yazı bloklarına dönüştü, tenime bir mesaj aşk ettin, bedenime bir anlam. Mors kodun benim kalp atışlarımı etkiliyor. Kalbim düzenli atardı seni tanımadan önce, güvenirdim ona, görevini yapmış zamanla güçlenmişti. Şimdi kendi ritminle onun temposunu değiştiriyorsun, sıkı bir ritimle çaldığın davulum ben.

Bedende yazılı olan, yalnızca özel bir ışığın görünür kıldığı gizli bir kod; bir ömrün birikimi var orada. Yeniden yazma işlemi kimi yerde o kadar derine işlemiş ki harfleri kabartma harfler gibi hissediyorum. Vücudumu meraklı bakışlardan uzak tutmak istiyorum. Asla çok fazla ele vermeden, bütün hikayeyi anlatmadan. Louise'in okuyabilen elleri olduğunu bilmezdim. O, beni kendi diline çevirip kendine ait bir kitaba dönüştürdü.

Elgin'i düşünüp sessiz olmaya çalıştık. Dışarıda olma planları yapmıştı ama Louise onun evde olduğunu düşünüyordu. Sessizce ve karanlıkta seviştik ve avuçlarımı kemiklerinin üzerinde gezdirirken benim için yepyeni olan bu tene zamanın ne yapacağını merak ettim. Bu vücuda karşı duygularımın körelmesi mümkün müydü? Heyecan neden geçip gider? Seni solduran zaman beni de solduracak. Olgun meyveler gibi düşüp birlikte çimenlerin üstünde yuvarlanacağız. Sevgili arkadaşım, izin ver yanında uzanayım ve toprak üzerimizi örtüp ikimiz de yok olana kadar bulutları birlikte seyredelim.

Ertesi sabah Elgin kahvaltıdaydı. Şok olduk. Suratı gömleğinin rengi kadar solgundu. Louise uzun masanın başındaki san-

dalyesine süzülerek oturdu. Ben ortada bir yerde tarafsız bir pozisyon aldım. Bir dilim kızarmış ekmeğe tereyağı sürüp bir parça ısırdım. Çıkan ses masayı titretti. Elgin birden irkildi.

'Bu kadar çok ses çıkarmak zorunda mısın?'

'Pardon Elgin,' dedim, bir yandan ekmek kırıntılarını masa örtüsüne dökerek.

Louise demliği bana uzatıp gülümsedi.

'Neden bu kadar mutlusun?' dedi Elgin. 'Gece de uyumadın.'

'Bugünden önce eve dönmeyeceğini söylemiştin; dedi Louise alçak bir sesle.

'Eve geldim. Benim evim burası. Ben ödedim parasını.'

'Burası bizim evimiz ve sana dün gece burada olacağımızı söylemiştim.'

'Bir kerhanede de uyuyabilirdim.'

'Ben de öyle yaptığını düşünmüştüm,' dedi Louise.

Elgin ayağa kalkıp peçetesini masaya fırlattı. 'Yorgunluktan ölerek işe gidiyorum. Bir sürü hayat yaptığım işe bakıyor ve senin yüzünden bugünkü en iyi performansım olmayacak. Bir katil olduğunu varsayabilirsin.'

'Sayabilirim ama saymayacağım,' dedi Louise.

Elgin'in dağ bisikletini koridordan çıkardığını duyduk. Zemin katın penceresinden pembe kaskını taktığını gördüm. Bisiklete binmeyi seviyor, kalbe iyi geldiğini düşünüyordu.

Louise düşüncelere dalmıştı. İki bardak çay içip bulaşıkları yıkadım ve tam eve gitmeyi düşündüğüm sırada Louise arkamdan sarılıp çenesini omzuma dayadı.

'Bu böyle yürümüyor,' dedi.

Üç gün beklememi istedi ve üç günden sonra bir mesaj yollamaya söz verdi. Köpek gibi kafamı salladım ve köşeme çekildim. Louis'e umutsuzca âşıktım ve çok korkuyordum. O üç günü ilişkimizi rasyonalize etmeye, azgın sularda içinde gezinip manzarayı hayranlıkla izleyebileceğim sakin bir liman bulmaya çalışarak geçirdim. Manzara yoktu, yalnızca Louise'in yüzü. Onun yoğun ve anlaşılmaz bir insan olduğunu düşündüm. Ne yapacağını önceden kestirmek asla mümkün değildi. Bütün korkularımı hâlâ ona yüklüyordum. Hâlâ, bu keşfin lideri o olsun istiyordum.

İkimizin de aynı biçimde dibe vurmuş olduğunu kabul etmek neden bu kadar zordu? Birbirimizde dibe vurmuştuk. Kader rahatsız edici bir kavram. Alnıma yazılanı yaşamak istemiyorum, seçim yapmak istiyorum. Ama belki de seçmem gereken Louise'di. Eğer yalnızca Louise'le olmak ya da Louise'siz olmak gibi kabaca bir seçimse söz konusu olan, hiçbir seçeneğim yok demekti.

Birinci günü kütüphanede çeviri yapmak niyetiyle oturup defterime asıl derdimle ilgili notlar düşerek geçirdim. Korku beni hasta ediyordu. Onu bir daha görememe korkusu. Söz vermiştim. Onu arayamazdım. Gayretle çalışan başlara şöyle bir göz attım. Siyah, sarı, gri, kel, peruklu. Oldukça uzakta bir noktada da parlak kızıl bir alev. Louise olmadığını biliyor, ama yine de o renkten gözümü alamıyordum. Oyuncak bir ayının evinden uzak bir çocuğu rahatlattığı gibi rahatlatıyordu beni. Benim değildi ama benimkine benziyordu. Gözlerimi kısınca her yer kıpkırmızı oluyordu. Kubbe şeklindeki tavanın ışıkları kırmızıydı. Bir narın içindeki çekirdek gibi hissediyordum kendimi. Havva'nın elmasının aslında nar olduğunu söyler kimileri, narın ana rahminin meyvesi olduğunu ve seni tadabilmek için cehennem meyvesini yemeye razıydım.

'Onu seviyorum ne yapayım?'

Karşımdaki örgü yelekli adam kafasını kaldırıp baktı ve kaşlarını çattı. Kuralları çiğneyip yüksek sesle konuşmuştum. Daha da kötüsü, kendi kendime konuşmuştum. Kitaplarımı toparlayıp salondan ayrıldım, güvenlik görevlilerinin şüpheli bakışlarını geçerek Britanya Müzesi'nin dev kolonları arasına inşa edilmiş merdivenlerden aşağı inip dışarı çıktım. Eve doğru yürümeye başladım, bir yandan da artık Louise'den hiçbir haber almayacağıma kendimi ikna ediyordum. Elgin'le İsviçre'ye gidip bir çocuk yapacaktı. Elgin'in isteği üzerine, Louise bir aile kurabilmek için bir sene önce işinden ayrılmıştı. Bir kere düşük yapmıştı ve bir daha denemeye hiç niyeti yoktu. Bebek yapınama konusunda çok kararlı olduğunu söylemişti bana. Ona inandım mı? İnandığım bir gerekçe göstermişti bana. 'Elgin'e benzeyebilir,' demişti.

Gerekçe. Bir Piranesi kabusunun içine düşmüştüm. Mantıkla seçilen yollar, düzgün basamaklar bir yere ulaştırmıyordu. Zih-

nim beni kıvrılarak yükselip hiçbir yere açılmayan kapılara çıkan basamaklara getirmişti. Problemin bir ölçüde eski savaş yaralarının yüzeye çıkması olduğunun farkındaydım. Ne zaman Bathsheba ile olanları hatırlatan bir durumla karsılaşsam kaçıyordum. Bathsheba kesin kararlar vermek için zaman isterdi hep ve her defasında bir uzlaşma listesiyle geri dönerdi. Louise, biliyordum ki, uzlaşmaya yanaşmazdı. Çekip giderdi.

On yıllık evlilik oldukça uzun bir evlilik. Elgin'i layıkıyla anlatmak konusunda bana güvenilemezdi. Daha da önemlisi, diğer Elgin'le hiç tanışmamıştım, Louise'in evlendiği Elgin'le. Louise'in âşık olduğu hiç kimse değersiz olamazdı, buna inanırsam kendimin de değersiz olabileceğini kabul etmek zorunda kalırdım. En azından ona ayrılması konusunda baskı yapmamıştım hiç. Bu onun kendi kararı olmalıydı.

Bir zamanlar Crazy Frank diye bir erkek arkadaşım vardı. Onu cüceler yetiştirmişti ama kendi boyu 1.80'in üzerindeydi. Onu evlat edinen insanları çok sever ve onları iki omzunda taşırdı. Onunla Paris'te bir Toulouse-Lautrec sergisinde, tam da bunu yaparken tanışmıştım. Bir bara gittik ve sonra bir başkasına ve çok sarhoş olduk ve ucuz bir pansiyon odasında, keşlerin kullandığı bir yatakta bana minyatür tutkusundan bahsetti.

'Daha ufak olsaydın mükemmel olurdun,' dedi.

Annesiyle babasını her yere yanında götürüyor mu diye sordum, götürdüğünü söyledi. Çok fazla yer kaplamıyorlardı ve onlarlayken yeni arkadaşlar edinmesi daha kolaydı. Çok utangaç olduğunu söyledi.

Frank'ın vücudu bir boğanın vücudu gibiydi ve meme uçlarına taktığı altın halkalarla daha da çarpıcı kıldığı bir imajdı bu. Ne yazık ki halkaları ağır bir altın zincirle birbirine bağlamıştı. Bunun ağır erkeksi bir hava yaratması gerekirdi ama daha çok bir Channel çantası sapı gibi görünüyordu

Yerleşik yaşamak istemiyordu. Niyeti her limanda bir delik bulmaktı. Nerede olduğu çok önemli değildi. Frank, aşkın insanları oyuna getirmek için icad edildiğini düşünüyordu. Onun teorisi seks ve arkadaşlıktı. 'İnsanlar her zaman arkadaşlarına sevgi-

lilerine davrandıklarından daha iyi davranmazlar mı?' Beni asla aşık olmamam konusunda uyardı ancak bu çok geç bir uyarıydı çünkü ona çoktan aşık olmuştum. Bir elini gereksiz şeylerle dolu çantası, diğer elini de veda etmek için kullanan mükemmel bir serseriydi. Hiçbir yerde uzun zaman kalmıyordu, Paris'te yalnızca iki ay kalmıştı. Benimle İngiltere'ye gelmesi için yalvardım ama gülüp İngiltere'nin evli çiftler için olduğunu söyledi. 'Ben özgür olmalıyım,' dedi.

'İyi de, annenle babanı gittiğin her yere götürüyorsun.'

Frank İtalya'ya gitmek için ayrıldı ve ben eve, İngiltere'ye döndüm. İki gün üzüntüden harab olduktan sonra oturup düşündüm, bir adam ve cüceleri. İstediğim bu muydu? Yürüdüğünde göğsündeki mücevherler şıngırdayan bir adam?

Yıllar önceydi, ama hâlâ yüzüm kızarıyor. Seks aşkla karıştırılabilir ya da ben suçluluk duygusuyla sekse aşk diyorum. O kadar görmüş geçirmişim, Louise'le ne yaptığımı biliyor olmam gerekir. Büyümüş olmalıyım şimdiye kadar. Neden hâlâ manastırdaki bir rahibe gibi hissediyorum?

Bu zorlu sınavın ikinci gününde kütüphaneye bir çift kelepçe götürüp kendimi oturduğum sandalyeye kelepçeledim. Anahtarı örgü yelekli beyefendiye verip beni saat beşte serbest bırakmasını söyledim. Yetiştirmem gereken bir iş olduğunu ve eğer çeviriyi bitiremezsem bir Sovyet yazara İngiltere'de sığınma hakkı verilmeyeceğini söyledim. Anahtarı aldı ve hiçbir şey söylemedi fakat yaklaşık bir saat sonra oturduğu yerde olmadığını fark ettim.

Kütüphanenin yoğun sessizliği Louise'le ilgili düşüncelerimden beni biraz olsun uzaklaştırdı ve çalıştım. Neden zihin kendini meşgul edecek konuyu seçme kapasitesine sahip değil? Neden bir şeye yoğunlaşmayı aşırı bir biçimde isterken istisnasız başka bir şeyi düşünürüz? Louise başka her şeye baskın çıkmış ve aklımı başımdan almıştı. Akıl oyunlarını severim, çalışmak bana kolay gelir ve hızlı çalışırım. Geçmişte, koşullarım ne olursa olsun çalışmakta her zaman huzur buldum. Fakat o anda bu yetiden yoksundum. Kilit altında tutulması gereken bir sokak serserisiydim.

Ne zaman Louise kelimesi aklıma gelse tuğladan bir duvar koydum yerine. Birkaç saat sonra beynim tuğla duvarlarla dolmuştu. Daha da kötüsü, sol elim şişmeye başlamıştı, sanırım sandalyenin bacağına bağlı olduğu için yeterince kan gitmiyordu. Beyefendiden eser yoktu. Görevliye işaret edip, durumu kulağına fısıldadım. Biraz sonra başka bir görevliyle geldi ve sandalyemi tutup beni taht-ı veranda taşır gibi İngiliz Kütüphanesi Okuma Odası'ndan aşağı taşıdılar. Akademik insan mizacı o kadar takdire şayan ki, kimse kafasını kaldırıp bakmadı.

Müdürün ofisinde durumumu açıklamaya çalıştım.

'Komünist misiniz?' dedi.

'Hayır, kararsız seçmenim.'

Kelepçeleri çözdürdü ve beni Okuma Odası Sandalyesine Kasti Zarar vermekle suçladı. Bunu 'kazaen zarar' olarak değiştirsin diye uğraştım ama yapmadı. Resmi bir havayla raporunu yazıp bana giriş kartımı iade etmemi söyledi.

'İade edemem kartımı. O benim ekmek kapım.'

'Bunu Kütüphane Malı'na kendinizi kelepçelemeden önce düşünmeliydiniz.'

Ona biletimi verdim ve bir başvuru formu aldım. Bundan daha aşağılayıcı bir duruma düşebilir miydim?

Cevap 'evet'di. Bütün geceyi Louise'in evinin etrafında özel bir dedektif gibi dolanarak geçirdim. Pencerelerden kiminde ışıklar sönerken diğerlerinde tekrar yandığını gördüm. Louise onun yatağında mıydı? Bunun benimle ne ilgisi vardı? Gecenin köründen, yüreğin bir bezelye tanesi kadar büzülüp içinde hiçbir umut kalmadığı sabahın erken saatlerine kadar kendimle şizofrenik bir diyaloga girdim.

Sabah olduğunda titreyerek ve perişan olmuş bir biçimde evdeydim. Titriyor olmam iyiydi çünkü bunun ateşimin çıkabileceğinin işareti olduğunu umuyordum. Birkaç gün hezeyan içinde olursam Louise'in beni terk etmiş olması daha az yakardı canımı. Hatta şanslıysam ölebilirdim bile. 'İnsanlar öldü zaman zaman ve solucanlara yem oldular, ama aşktan değil.' Shakepeare yanıl-

mıştı. Ben de bunun yaşayan kanıtıydım.

'Bunun ölü kanıtı olman gerekir,' dedim kendime. 'Yaşayan kanıtıysan, yanılmamış demektir.'

Her şeyimi Louise'e bıraktığım bir vasiyet yazmaya oturdum. Ruh ve beden sağlığım yerinde miydi? Ateşimi ölçtüm. Hayır. Aynada dikkatle baktım suratıma. Hayır. En iyisi yatağa gidip, perdeleri kapatıp, cin şişesini de yanıma almaktı.

Üçüncü günün akşamı saat 6'da Louise beni o halde buldu. Öğleden beri bana telefonla ulaşmaya çalışmıştı, ama fark edemeyecek kadar sarhoştum.

Onu görür görmez, 'Giriş kartıma el koydular,' dedim.

Gözyaşlarına boğuldum ve kendimi onun kollarına atıp hüngür hüngür ağladım. Bana banyo yaptırıp, uyumam için bir içki vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Tam uykuya dalmak üzereyken, 'Gitmene asla izin vermeyeceğim,' dediğini duydum.

İki insanı hangi güçlerin bir araya getirdiğini kimse bilmez. Bir sürü teori vardır; astroloji, kimya, karşılıklı ihtiyaçlar, biyolojik itki. Magazinler ve el kitapları mükemmel eşi nasıl bulacağını anlatırlar. Eş bulma ajansları yaklaşımlarının bilimselliğini vurgularlar, her ne kadar bir bilgisayar sahibi olmak kimseyi bilim insanı yapmasa da. Kendini bilimin kollarına bırakmak varken neden şansın kollarına bırakasın? Bu sözde bilimsel eş bulma girişimleri çok yakında, her ne kadar inanılmaz olsa da, sonuçları kontrol edilebilir gerçek deneylere yol açacaklar. En azından iddia edilen bu. (Benzer beyanlar için bakınız atom bölünmesi, gen terapisi, yapay döllenme, cinsiyetler arası hormon alış verişi, hatta bildiğimiz katot ışınları.) Her neyse. Sanal gerçeklik yolda.

Hali hazırda sanal dünyaya giriş yapmak için 1940'lar tarzı, kaba görünüşlü bir dalgıç başlığı ve ağır bahçe işleri için yapılmış eldivenlere benzeyen özel eldivenler takman gerekiyor. Bu ekipmanla üç boyutlu bir programda, üç boyutlu sesin ve tutup yerlerini değiştirebileceğin üç boyutlu cisimlerin olduğu 360° lif bir televizyon setinin içindesin. Filmleri artık belli bir perspektiften izlemiyorsun, burası keşfedebileceğin, hatta istersen değişiklikler yapabileceğin bir film seti. Bir dalgıç başlığı ve bahçe eldivenleri takıyor olman problem değil.

Yakında ekipman değişecek ve yürüyerek içine girebileceğin bir oda olacak. Tek fark, bu odanın akıllı bir mekan olması. Oda senin seçtiğin, duvardan duvara sanal bir dünya olacak. Eğer istersen, bütün gün ve bütün gece bilgisayarlarla yaratılmış bir dünyada yaşayabileceksin. Sanal bir sevgiliyle Sanal bir hayatı deneme şansın olacak. Sanal evine gidip Sanal ev işi yapabilecek, buna bir-iki bebek de ekleyip hatta eşcinsel olabileceksin. Ya da bekar. Ya da hetero. Rol yapma şansın varken neden tereddüt edesin?

Ve seks? Kesinlikle. Yeni moda teledildonikler. Televarlığınla dünyanın her yerine ulaşan milyarlarca fiber optik demete bağlanıp Sanal alemde eşinle bir araya gelebileceksin. Gerçek vücutlarınızda, her milimetre karesi binlerce minik dokunma dedektörüyle kaplanmış giysiler olacak. Fiberoptik iletişim ağları sayesinde bunlar dokunmayı algılayıp iletecekler. Sanal deri, vücudunun doğal dış tabakası kadar duyarlı olacak.

Kendime gelince, eski kafalı kendime, sen kollarımda, gerçek İngiliz yağmurunun altında ıslak İngiliz çayırlarında yürümeyi tercih ederim. Seninle dünyayı dolaşmayı evde yattığım yerden televarlığını tuşlamaya tercih ederim. Bilim adamları seçim yapabileceğimi söylüyorlar, ama bütün başka buluşları üzerinde ne kadar seçme şansım var sanki? Hayatım bana ait değil, çok yakında kendi varlığım için pazarlık etmem gerekecek. Makine kırıcı mıyım? Hayır, makineleri parçalamak değil niyetim, ama makinelerin beni parçalamasını da istemiyorum.

Ağustos. Sokak kızgın bir ocak gibi pişiriyor bizi. Louise Elgin'den uzaklaşmak için beni Oxford'a getirdi. Geçen üç günde neler olup bittiğini söylemedi, bir savaş ajanı gibi sakladı sırrını. Güler yüzlü ve sakindi, mükemmel bir gizli ajan. Ona güvenmiyordum. Benden ayrılmak üzere olduğunu, Elgin'le barıştığını ve bu tatilin, pişmanlık duygularının da etkisiyle Elgin'den yalvar yakar onay aldığı sadistik bir plan olduğunu düşünüyordum. Bağrıma taş bastım.

Yürüdük, nehirde yüzdük, birbirimize pasajlar okuduk bütün aşıklar gibi. Dur durak bilmeden kendimizden başka her şey hak-

kında konuştuk. Tek tabunun gerçek hayat olduğu Sanal bir dünyadaydık. Ama asıl Sanal dünyada Elgin'i tutup yavaşça sonsuza kadar çerçevenin dışına atabilirdim. Onu gözümün ucuyla gördüm, bekliyor, bekliyordu. Elgin hayatın üzerinde oturup kaldı, ta ki hayat hareket edene kadar.

Kiralık odamızdaydık. Pencereler sıcağa karşı sonuna kadar açıktı. Dışarda, yaz mevsiminin yoğun gürültüsü; sokaktan gelen bağırtılar, bir cırcır böceğinin çıtırtıları, kahkahalar, aniden ve yarım kalmış ve üstümüzde hafifçe tınlayan bir piyanoda Mozart. Bir köpek, hav hav hav, çim biçicinin peşinden koşuyor. Başım karnında, öğle yemeğinin bağırsaklarına indiğini duyuyordum.

'Bırakacağım,' dedin.

Tabii, diye düşündüm, kabuğa geri dönüyorsun.

'Onu bırakacağım çünkü sana olan aşkım başka her hayatı yalan yapıyor,' dedin.

O kelimeleri ceketimin astarında sakladım. Kimsenin haberi yokken çıkarıyorum onları bir mücevher hırsızı gibi. Sana ait hiçbir şey güzelliğini yitirmedi. Hâlâ kanımın rengisin. Kanımsın. Aynaya baktığımda gördüğüm kendi yüzüm değil. İki kere senin bedenin. Bir sen bir ben. Hangisinin kim olduğunu bilmem mümkün mü?

Eve, benim daireme gittik ve sen üzerindeki giysilerden başka hiçbir şey getirmedin öteki hayatından. Elgin boşanma davası sonuçlanana kadar hiçbir şey götürmemen konusunda ısrarlıydı. Seni Zina gereği boşasın istedin ama o Kusurlu Davranışta ısrar etti.

'Kendi itibarını kurtaracak,' dedin. 'Zina boynuzlanmış erkeklerin. Kusurlu Davranış kahramanların. Kötü bir karın olacağına deli bir karın olsun. Arkadaşlarına ne der sonra?'

Arkadaşlarına ne dedi bilmiyorum ama bana ne dediğini biliyorum. Louise'le yaklaşık beş aydır büyük bir mutluluk içinde birlikte yaşıyorduk. Noel zamanıydı ve evi ormandan topladığımız çobanpüskülü ve sarmaşıklarla örülü çelenklerle süslemiştik. Çok az paramız vardı; yapmam gerektiği kadar çeviri yapmıyordum ve Louise işine yeni yıla kadar devam edememişti. Bir

Sanat Tarihi öğretmenliği işi bulmuştu. Bizim için hiçbir şeyin önemi yoktu. Şarkılar söyledik, oyunlar oynadık ve kilometrelerce yürüyüp binaları ve insanları seyrettik. Elimize bir hazine geçmişti ve bu hazine birbirimizdik.

O günleri şimdi kristal netliğinde hatırlıyorum. Hangi taraflarını ışığa çevirsem başka bir renk yansıtıyorlar. Louise, mavi elbisesi üzerinde eteğinde kozalaklar topluyor. Louise, mor gökyüzünün önünde durmuş Raphael Öncesi dönemin kahramanlarını andırıyor. Hayatımızın taze yeşili ve Kasım'ın son sarı gülleri. Renkler bulanıklaşıyor ve yalnızca yüzünü görebiliyorum. Sonra kararlı ve berrak sesini duyuyorum. 'Gitmene asla izin vermeyeceğim.'

Noel akşamıydı ve Louise, ayrılma kararından bahsedene kadar Elgin'den nefret eden annesini ziyarete gitmişti. Noelle gelen cömertlik ruhunun da lehine işleyeceğini ummuş ve yıldızların yoğun ve parlak olduğu bir anda kürk atkısını dolayıp yola koyulmuştu. El salladım arkasından, Rusya'nın bozkırlarında ne de güzel görünürdü.

Kapıyı kapatmak üzereydim ki bir gölge bana doğru hareket etti. Elgin'di gelen. İçeri davet etmek istemedim ama beklenmedik keyifli tavrıyla tehdit edici bir hali vardı. Boynum bir hayvanınki gibi diken diken oldu. Louise'in hatırı için bu işi halletmeliyim, diye düşündüm.

Ona bir içki ikram edip tahammülüm tükenene kadar rastgele konuştum. Ne istediğini sordum. Boşanma ile mi ilgiliydi? 'Bir nevi,' dedi gülerek. "Bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Louise'in sana söylemeyeceği bir şey.'

'Louise bana her şeyi söyler,' dedim soğuk bir tavırla. 'Benim ona söylediğim gibi.'

'Çok etkilendim,' dedi, gözü Scotch'un içindeki buzda. 'O zaman Louise'in kanser olduğu haberi seni şaşırtmayacak?'

Yerin yüzeyinden iki yüz mil ötede yerçekimi yok. Hareket kanunları havada asılı orada. Yavaş yavaş takla atabilir, tüm ağırlığını ağırlıksızlığa bırakabilirsin, düşecek bir yer yok. Sırtüstü yatıp boşlukta pedal çevirirken ayaklarının başının üstüne uçtu-

ğunu görmen olası. Yavaş yavaş gerilip uzuyorsun. Eklemlerin her zamanki yerlerinden yavaşça ayrılıyor. Omzunla kolun arasında bir bağlantı yok. Her bir kemiğin kırılacak ve kendi bedeninden kopup gideceksin, şimdi uzaklaşıyorsun, merkez yok oluyor.

Neredeyim? Her şey bana yabancı burada. Benim bildiğim dünya, yelkenlerini rüzgara ayarlayıp donattığım küçük gemi değil bu. İçinde kolumun bir Mussolini parodisi gibi yukarı aşağı yukarı aşağı ağır çekim hareket ettiği bu boşluk neden? Kim bu adam gözleri fıldır fıldır, ağzı bir gaz çemberi gibi açılan, keskin ve iğrenç sözlerini boğazımda ve burun deliklerimde hissettiğim? Oda leş gibi kokuyor. Hava ağır. Beni zehirliyor ve kaçıp kurtulamıyorum ondan. Ayaklarım itaat etmiyor bana. Nereye gitti hayatımın o bildiğim denge noktaları? Çaresizlik içinde umutsuzca mücadele ediyorum. Tutunmaya çabalıyorum ancak vücudum kayıp gidiyor. Sağlam bir şeye tutunmak istiyorum ama sağlam hiçbir şey yok burada.

Gerçekler Elgin. Gerçekler.
Lösemi.
Ne zamandan beri?
İki yıldır.
Hasta değil ama.
Henüz değil.
Ne çeşit lösemi?
Kronik lenfositik lösemi.
Sağlıklı görünüyor.
Hasta bir süre hiçbir belirti göstermeyebilir.
Sağlıklı o.
İlk düşüğünden sonra kan tahlili yaptım.
İlk düşük mü?
Aşırı kansızlık vardı.
Anlamıyorum.
Çok nadir bir durum.
Hasta değil o.

Lenf bezleri genişlemiş durumda şu anda.
Ölecek mi?
Lastiksi dokuları var ama acı vermiyorlar.
Ölecek mi?
Dalağında genişleme yok. Bu iyi.
Ölecek mi?
Beyaz T-hücrelerinin sayısı çok yüksek.
Ölecek mi?
Duruma göre değişir?
Hangi duruma?
Sana.
Ona bakabilirim mi demek istiyorsun?
Ben bakabilirim demek istiyorum.

Elgin gitti ve ben Noel ağacının altında oturup sallanan melekleri ve arpa şekerinden yapılmış mumları seyrettim. Planı basitti: Ona dönerse eğer, paranın satın alabileceği bakımı sağlayacaktı Louise'e. Louise onunla İsviçre'ye gidip en son medikal teknolojiden faydalanabilecekti. Bir hasta olarak, ne kadar zengin olursa olsun, aynı şeyi yapamazdı. Elgin'in eşi olarak yapabilirdi.

Kanser tedavisi acımasız ve toksik etkisi olan bir tedavi. Normal koşullarda, hastalığın gerilemesi için Louise aşırı dozda steroid tedavi görecekti. Dalağı genişlemeye başlayınca dalağının ışınla tedavisi ve hatta splenektomi söz konusu olabilirdi. Bu aşamada anemisi de ilerleyip, vücudundaki çürüklerden ve kanamalardan mustarip, yorgun ve genelde acı çekiyor olacaktı.

Louise buz tutmuş yüzü parlayarak geldi eve. Yanaklarında derinden gelen bir ateş vardı, dudakları buz gibiydi beni öptüğünde. Soğuktan donmuş ellerini gömleğimin altına sokup iki kızgın damga gibi yapıştırdı sırtıma. Soğuktan ve yıldızlardan bahsediyor, gökyüzünün ne kadar berrak olduğunu ve ayın dünyanın çatısında sarkan bir buzula asılı olduğunu söylüyordu.

Ağlamak istemedim, onunla sakince ve tatlılıkla konuşmak istedim. Ama ağladım, su gibi akan sıcak gözyaşlarım onun soğuk bedenine akıp acımla yaraladı onu. Mutsuzluk bencil, keder

bencil. Gözyaşları kimin için? Belki de bunun başka türlü olması mümkün değil.

'Elgin buradaydı,' dedim. 'Bana kan kanseri olduğunu söyledi.'

'Ciddi bir şey değil.' Bunu hızla söyledi. Ne yapmamı bekliyordu?

'Kanser ciddi değil?'

'Sessiz seyreden türden benimki.'

'Bana neden söylemedin? Söyleyemez miydin?'

'Ciddi bir şey değil.'

Aramızda ilk kez bir sessizlik var. Şimdi ona kızmak istiyorum. Öfkem içimde hapsolmuş durumda.

'Sonuçları bekliyordum. Başka testler yaptırdım. Sonuçlarını almadım henüz.'

'Elgin almış, senin bilmek istemediğini söylüyor.'

'Elgin'e güvenmiyorum. İkinci bir görüş alıyorum.'

Yumruklarım, tırnaklarımı avuçlarıma batırabileceğim biçimde sıkılı, öylece ona bakıyordum. Yüzüne baktığımda Elgin'in gözlüklü kare şeklindeki suratını gördüm. Louise'in kıvrımlı dudaklarını değil, Elgin'in zafer kazanmış ağzını.

'Anlatayım mı sana?' dedi.

Gece boyunca, gökyüzü mavi-siyaha, sonra inci-griye çalıp, cansız kış güneşi üstümüzde belirene kadar birbirimizin kollarında bir battaniyeye sarılı yattık ve birbirimize korkularımızı söyledik. Elgin'e dönmeyecekti, bu konuda kararlıydı. Hastalıkla ilgili çok şey biliyordu ve ben de öğrenecektim. Birlikte göğüsleyecektik bu durumu. O gece bizi barındıran o küçük soğuk odada cesur sözler ve huzura ihtiyacı olan bizler için huzur vardı. Elimizde hiçbir şey olmadan yola çıkıyorduk ve Louise hastaydı. Boşanmadan gelecek paranın bütün masrafları karşılayacağına şüphesi yoktu. Bense emin değildim fakat o gece daha fazla yol alamayacak kadar yorgun ve hafiflemiş hissediyordum. Birbirimize tekrar ulaşmak için oldukça uzun bir mesafe katetmiştik.

Ertesi gün Louise dışarı çıkınca Elgin'i görmeye gittim. Beni bekliyormuş gibi bir hali vardı. Çalışma odasına gittik. Bilgisa-

yarının ekranında yeni bir oyun vardı. LABORATUVAR diye bir oyun. İyi bir bilim adamı (bu rol oyunun operatörüne ait) ve çılgın bir bilim adamı (bu da bilgisayarın rolü) dünyanın aktarma genli domatesini üretmek için yarışıyorlar. İçinde insan genleri de olan domates kendisinden sandviç, sos ya da en fazla üç tane ekleme de yaparak pizza üstü malzemesi yapabilecek. Fakat bu etik bir durum mu?

'Oynamak ister misin?' dedi.

"Louise'le ilgili konuşmak için geldim.'

Test sonuçları masasının üzerinde yayılıydı. Öngörülen vakit 100 aydı. Zinde ve iyi hissettiği sürece umursamaz davranmanın Louise için kolay olduğunu, ancak vücudu zayıf düşmeye başlayınca bu durumun değişeceğini söyledi.

'İyi de daha hasta olmadan hasta muamelesi yapmak niye?'

'Eğer şimdi müdahale edersek hastalığın durdurulması ihtimali var. Kim bilir?' Omuz silkip gülümsedi ve oyun masasındaki birkaç düğmeyi tıngırdattı. Domates yan yan baktı.

'Bilmiyor musun?'

"Kanser seyri öngörülemez bir durum. Vücut kendine saldırıyor. Bunu henüz anlayabilmiş değiliz. Ne olduğunu biliyoruz ama neden olduğunu ve nasıl durdurulacağını bilmiyoruz.'

'O halde Louise'e verebileceğin bir şey yok.'

'Hayatı dışında.'

'Sana dönmeyecek.'

'Romantik rüya için ikiniz de biraz fazla yaşlı değil misiniz?'

'Louise'i seviyorum.'

'O zaman kurtar onu.'

Elgin ekranın önüne oturdu. Görüşmemizin bittiğini düşünüyordu. 'Mesele şu,' dedi, 'eğer yanlış geni seçersem üstüme domates sosu sıçratılacak. Derdimi anlıyorsun.'

Sevgili Louise,

Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Seninle birlikteyken olduğum kadar mutlu olmadım hiç. Bu kadar mutluluğun mümkün olduğunu bilmezdim. Aşkın bir dokusu olabilir mi? Benim için çok acık, aramızdaki duygu, başının ağırlığını

ellerimle hissettiğim gibi hissedebiliyorum onun da ağırlığını. Aşka bir dağcının halata sarıldığı gibi sarılıyorum. Yolumuzun dik olacağını biliyordum ama ulaştığımız kayalığın farkında değildim. Aşabilirdik onu, ancak biliyorum ki yük senin omuzlarında olurdu.

Bu gece gidiyorum, nereye olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim geri dönmeyecek olmam. Evden ayrılmak zorunda değilsin; gerekli düzenlemeleri yaptım. Evimde güvencedesin, ancak kollarımda değil. Eğer kalırsam giden sen olacaksın, acı içinde, desteksiz. Aşkımız senin hayatına mal olmamalı. Buna dayanamam. Eğer söz konusu olan benim hayatım olsaydı seve seve verirdim. Bir tek üstündeki giysilerinle geldin bana, bu yetti. Bunun ötesi yok Louise. Daha fazla vermek yok. Bana her şeyi verdin zaten.

Elgin'le git lütfen. Beni durumundan haberdar edeceğine söz verdi. Her gün, sık sık seni düşüneceğim. Bütün vücudumda ellerinin izi var. Tenin benim tenim. Şifremi çözdün ve şimdi kolayca okunmaya hazırım. Mesaj çok yalın; sana olan aşkım. Yaşamanı istiyorum. Hatalarımı affet. Beni affet.

Eşyalarımı toparlayıp Yokshire'a giden bir trene atladım. Louise beni bulamasın diye izlerimi ortadan kaldırdım. İşimi ve evin yıllık ödemesinden arta kalan bir iki ay geçinmeme yetecek paramı yanıma aldım. Küçücük bir ev buldum ve yayınevi için bir PK adresi ve kendisini bana yardım etmeye adamış bir arkadaş edindim. Şık bir barda bir iş buldum. Balık ve patates kızartmasının fazla alt sınıf olduğunu düşünen sonradan görme göçmenler için tasarlanmış, akşamları da yemek servisi yapan bir yerdi. Patates kızartmasını, ömründe kayalık görmemiş Dover dil balığıyla servis yapıyorduk. Kullandığımız karidesler buzun içine o kadar derin gömülmüş olurdu ki, bazen yanlışlıkla içeceklerin içine düşürürdük. 'Yeni moda efendim, karides tarzı buzlu Scotch.' Sonra herkes aynı şeyi isterdi.

Benim işim Frascatileri buz kutularından çıkarıp, pek moda olan küçücük masaların üstüne yerleştirmek ve yemek siparişlerini almaktı. Mönüde Akdeniz Spesiyali (balık ve kızarmış patates), Pavarotti Spesiyali (pizza ve kızarmış patates), Eski İngiliz

Spesiyali (sosis ve kızarmış patates) ve Aşıklar Spesiyali (iki kişilik kaburga yanında kızarmış patates ve aromatik sirke) vardı. Bir de alakart mönümüz vardı ama kimse bulamazdı. Üzerinde güzel işlemeler olan yeşil mutfak kapısı bütün gece açılıp kapanır, kafalarında kilise kulesini andıran şapkalarıyla yoğun bir biçimde çalışan iki şef bir görünüp bir kaybolurdu.

'Buraya bir pizza daha at Kev.'

'Buraya ekstra mısır.'

'Konserve açacağını ver o zaman.'

Bir NASA istasyonu gibi üst üste dizilmiş mikrodalga fırınların aralıksız açılıp kapanma seslerini, bardaki hoparlörlerden çıkan hipnotize edici patlak ritim bastırıyordu. Kimse yemeklerin nasıl hazırlandığını sormaz, soranlar da üzerinde mutfağın resmi olan şef imzalı bir kartla rahatlatılırdı. Gerçi bizim mutfağın resimleri değildi bunlar ama olabilirlerdi de. Ekmek o kadar beyazdı ki, parlıyordu.

Kulübemi bardan ayıran yaklaşık otuz iki kilometrelik yolu katetmek için bir bisiklet aldım. Düşünemeyecek kadar yorgun düşmek istiyordum. Yine de tekerleğin her bir devri Louise'di.

Evimde bir masa, iki sandalye, elde örülmüş bir kilim ve üzerinde eski bir şilteyle bir yatak vardı. Üşüdüğüm zamanlarda odun kesip ateş yakıyordum. Uzun zamandır terk edilmiş bir evdi. Kimse içinde yaşamak istemiyordu ve kimse de ona kira verecek kadar aptal değildi. Telefon bağlantısı yoktu ve banyo küveti yarı duvarla ayrılmış bir odanın ortasına yerleştirilmişti. Rüzgar berbat bir biçimde kaplanmış camların aralıklarından hırıltıyla içeri doluyordu. Döşemeler bir Hammer korku seti gibi gıcırdıyordu. Pis, depresif ve idealdi. Evin sahipleri benim bir budala olduğumu düşünüyorlardı. Ben bir budalayım.

Şöminenin yanında, sarkmış örtülerin altında, gençlik giysilerinin içinde yaşlı bir adam gibi büzüşmüş, yapış yapış bir koltuk vardı. Ona oturup bir daha hiç kalkmak zorunda olmasam. Burada çürümek istiyorum, cansız güllerin arasında, solmuş desenlerin içine yavaş yavaş gömülerek. Leş gibi camlardan içeriyi görebilsen koltuğun tepesinden taşan kafamın arka kısmını görürdün, bir de seyrelmiş, incelen, beyazlayan, artık kalmamış saçlarımı.

Koltukta, artık yeşermeyen bahçedeki o gül koltuğunda ölümün başı. Hareket hayatın, hayat umudun göstergesiyse hareket etmenin ne anlamı var? Ne hayatım ne de umudum var. O halde parçalanmaya yüz tutmuş ahşaba uyum sağlamak, toza karışmak ve birinin burun deliklerinde son bulmak daha iyi. Ölümü soluyoruz her gün.

Nedir yaşayan şeylerin karakteristikleri? Okulda biyoloji dersinde bana öğretilen şuydu: Boşaltım, büyüme, irkilme, hareket, beslenme, üreme ve solunum. Bu bana pek hayat dolu bir liste gibi gelmiyor. Eğer yaşayan bir varlık olmak bunlardan ibaretse, öleyim gitsin. Canlı varlıklar olarak insanlarda baskın olan o diğer karakteristik, sevilme arzusu ne peki? Hayır, üreme kategorisine girmiyor bu. Üreme arzum yok ama yine de aşkın peşindeyim. Üreme. Aşırı cilalanmış, elden çıksın diye fiyatı düşürülmüş, Kraliçe Ana tarzı yemek odası takımı. Gerçek ahşap. İstediğim bu mu? Maket aile, basit bir ev kurma setinin içinde iki artı iki. Maket istemiyorum, gerçek boyutlardaki orjinali istiyorum. Üremek istemiyorum, tamamen yeni bir şey yapmak istiyorum. Kelimelerle kavga ediyorum, ama kavga benim dışımda artık.

Biraz temizlemeye çalıştım ortalığı. Bakımsız bahçeden kış yaseminleri kesip içeriye getirdim. Kenar mahallede bir rahibe gibi göründüler. Bir çekiç ve sert levhalar satın alıp en fazla ihmal edilmiş çatlakları kapattım. Ateşin başında aynı zamanda rüzgarı hissetmeden oturabilecek duruma getirdim odayı. Bu bir başarıydı. Mark Twain kar tanelerinin ateşin üstüne düşüşünü izleyebilmek için şöminenin üstünde bir penceresi olan bir ev inşa etmişti kendine. Benimkinde yağmuru içeri sızdıran bir delik vardı, ama zaten hayatım yağmuru içeri sızdıran bir hayattı.

Buraya geldikten birkaç gün sonra, dışarda belli belirsiz acı bir ağlama sesi duydum. Asi ve kibirli olması gereken, ama pek öyle olmayan bir sesti. Botlarımı giydim, bir el feneriyle, sendeleyerek Ocak çamurunun içine daldım. Çamur derin ve ağdalıydı. Eve giden bir patika oluşsun diye üstüne her gün kül serpiyordum. Küller çamura gömülüyor, çatı oluğu yağmuru doğrudan kapının önüne boşaltıyordu. Kuvvetli bir rüzgar kiremitleri uçurmaya yetiyordu.

Evin duvarının dibinde, dışarıya bel vermiş terleyen ve yosunların bir arada tuttuğu tuğlalara duvar denirse tabii, zayıf uyuz bir kedi duruyordu. Bana umut ve korku dolu gözlerle baktı. Sırılsıklamdı ve titriyordu. Tereddüt etmeden eğildim ve Louise'in bana yaptığı gibi ensesinden tutup kaldırdım.

Işığın altında kedinin de benim de leş gibi olduğumuzu fark ettim. En son ne zaman banyo yapmıştım? Giysilerim kokmuş, tenim griye dönmüştü. Saçlarım birden bozguna uğramış gibiydi. Kedinin bir tarafından yağ akıyordu ve karnındaki tüyler çamurdan sertleşmişti.

'Yorkshire'da banyo vakti,' dedim ve kediyi üç ayaklı eski banyo küvetine oturttum. Dördüncü köşe İncil'in üzerine yaslanmıştı. 'Asırların kayası, benim için bir yarık açtı bağrında. Saklanmama izin verdi orada.' Antika su ısıtıcıyı bağırtılar, yalvarışlar, kibritler ve çakmak gazıyla zorla hayata döndürdüm. Sonunda içi pul pul dökülen küveti berbat kokulu dumanlarla doldurarak gürleyip aksırdı. Kedinin dehşet dolu gözlerle beni izlediğini gördüm.

Temizdik artık, ikimiz de, o bir el havlusuna ben de tek lüksüm olan yumuşak bir banyo havlusuna sarılı. Tüyleri kafatasına yapışmıştı ve kafası minicikti. Kulağında bir çentik, bir gözünün üstünde de kötü bir yara izi vardı. Ona bir tas sütle ilgili bir şeyler söyledim yumuşak bir sesle, ama yine de kollarımın arasında titreyip durdu. Daha sonra, açılıp kapanan yatakta, zamanında nasıl kullanılmışsa, silkelediğimde içindeki tüyler bile kıpırdamayan kuştüyü yorganın altına yerleşmiş karnı süt dolu bir kedi mırlamayı öğrendi. Bütün gece göğsümde uyudu. Ben pek uyumadım. Gizleyecek çok şeyi olan bir insanın derin uykudaki rüya evresini atlatmak için gece bitkin düşene kadar ayık kalmaya çalıştım. Kendilerini bütün gün açlığa mahkum edenlerin, akşam olduğunda inkar edilmiş bedenleriyle dolaptaki her şeye saldırıp, çiğ ete bile itiraz etmeyip, kedi maması, tuvalet kağıdı ve ihtiyaçlarını karşılayacak ne varsa mideye indirdiklerinin farkına varmaları gibi.

Louise'le aynı yatağı paylaşmak genelde seksle son bulan ama seksten farklı olan bir zevkti. Vücudunun nefis sıcaklığı, teninin

tenime uyan ısısı. Bedenimin, saatler sonra tekrar dönüp sırtının kıvrımında yeniden şekillenmek üzere ondan uzaklaşması. Kokusu. Louise'e özel o koku. Saçları. Üzerimizi kaplayan kırmızı bir battaniye. Bacakları. Tamamen pürüzsüz olacak şekilde tıraş etmezdi onları hiç. Kalan pürüzler hoşuma giderdi, tüylerin büyümeye başladığı o ilk aşama. Görünür olmalarına izin yoktu, dolayısıyla renklerini keşfedemezdim, ama ayaklarımı kaval kemiğinden aşağıya kaydırarak ilikle dolu uzun kemiklerinin üzerinde hissederdim onları. Beyaz ve kırmızı kan hücrelerinin oluştuğu yer olan ilikle dolu. Beyaz ve kırmızı, Louise'in renkleri.

Yas üzerine yazılmış kitaplarda yanınızda bir yastıkla uyumanız tavsiye edilir. Dutch zevcesi dedikleri, tropik iklime sahip yerlerde bacakların arasındaki teri emsin diye kullanılan yastıklardan değil, tam öyle değil. 'Yastık sizi kesintisiz uzun saatler boyunca avutur. Uykuya dalarsanız, farkında varmadan faydalanırsınız ondan. Uyanırsanız, yatağınız daha dar ve daha az yalnızmış gibi gelir size.' Kim yazar bu kitapları? Bu pek düşünceli danışmanlar 50-60 santimlik, içi doldurulmuş bir bez parçasının kırılmış bir kalbin acısını dindireceğini mi düşünüyorlar gerçekten? Bir yastık değil, senin hareket eden nefes alan bedenini istiyorum. Karanlıkta elimi tutmanı istiyorum, sana yaklaşıp içine girmek istiyorum. Işığı açtığımda yatak bir kıta genişliğinde. Artık senin üzerinde olmayacağın sonsuz beyaz bir boşluk var. Her milimetresini aşıyorum ama sen yoksun orada. Bu bir oyun değil, birden karşıma çıkıp şaşırtmayacaksın beni. Yatak boş. Ben içindeyim ama yatak boş.

Kedinin ismini Hopeful[7] koydum, çünkü ilk gün bir tavşan yakalayıp getirdi ve birlikte yanında da mercimekle yedik. O gün biraz çeviri yapabildim ve bardan döndüğümde Hopeful kapıda, bir kulağı havada bekliyordu ve suratında öyle bir beklenti ifadesi vardı ki, bir an, çok net bir an ne yaptığımı unuttum. Ertesi gün bisikletle kütüphaneye gittim, ama bu sefer planladığım gibi Rus kitaplarının olduğu bölüm yerine tıp kitaplarına yöneldim. Takıntılı bir biçimde anatomiyle ilgilenmeye başlamıştım.

[7] Umutlu (ç.n.)

Louise'i aklımdan çıkarmam mümkün olmayacaksa eğer onun içinde kaybolacaktım. Duygusuzca tanımlanmış haliyle sıvı tüketen, terleyen, doyumsuz, dışkılayan bireyin içinden bakarak tıbbi jargonun içinde bir aşk şiiri keşfettim Louise için. Deli gibi arzuladığım tenin, saçın ve sesin ötesinde, daha da yakından tanımaya devam edecektim onu. Kan sıvısının, dalağının, eklem sıvısının bilgisine erişecektim. Vücudu tükenip düştükten uzun zaman sonra bile onu tanıyabilecektim.

VÜCUDUN
HÜCRELERİ, DOKULARI,
SİSTEMLERİ VE BOŞLUKLARI

HÜCRELERİN MİTOZ YÖNTEMİYLE BÖLÜNMESİ BİREYİN HAYATI BOYUNCA DEVAM EDER. BÖLÜNME, BÜYÜMENİN TAMAMLANDIĞI DÖNEME KADAR DAHA HIZLI BİR BİÇİMDE GERÇEKLEŞİR. BU DÖNEMDEN SONRA YENİ HÜCRELER YALNIZCA ÖLEN HÜCRELERİ İKAME ETMEK İÇİN ÜRETİLİR. SİNİR HÜCRELERİ DİKKATE DEĞER BİR İSTİSNADIR. ONLAR ÖLDÜKLERİNDE YERLERİNİ ALACAK YENİ HÜCRELER ÜRETİLMEZ.

Timüs bezinin gizli yerlerinde Louise çok fazla kendini üretiyor. Güvenilir biyolojisi bir sistem üzerine kurulu, ancak T hücreleri haydut çıktı. Kurallara uymuyorlar. Dolaşım sistemine hücum edip, dalağın ve bağırsağın kendi halinde işleyen düzenini altüst ediyorlar. Lenf düğümlerinde gururla çoğalıyorlar. Louise'in vücudunu dış düşmanlara karsı koruyup güvenliğini sağlamak onların işiydi. Şimdi içerdeki düşmana dönüştüler. Güvenlik güçleri isyan etti. Louise bir darbe kurbanı.

Yavaşça içine süzülüp seni korumama, sana saldırdıklarında onları yakalamama izin verecek misin? Neden vücudunu kirleten kör dalgaların önünde bir baraj olmayayım? Toplardamarın neden kilitli bir kapısı yok? Vücudunun içinin suçu yok, hiçbir şey ona korkuyu öğretmedi. Atardamarların taşıdıkları yüke güveniyorlar, kanla taşınan yükü denetlemiyorlar. Taşacak gibi dolusun ama bekçi uykuda ve içerde cinayet işleniyor. Kim geliyor buraya? İzin ver fenerimi tutayım. Yalnızca kan; kırmızı HÜCRELER oksijeni kalbe taşıyor, trombositler pıhtılaşmayı kontrol altında tutuyorlar. Beyaz HÜCRELER, B ve T tipi, az sayıda ve her zaman olduğu gibi ıslık çalarak geçiyorlar.

Güvenilir vücut bir hata yaptı. Bu pasaportlara damgayı basıp gökyüzünü izleme vakti değil. Arkadan yüzlercesi geliyor. Yüzlerce fazlalık, gereksiz bir görev için tepeden tırnağa silahlı. Gereksiz? Bütün o silahlarla?

İşte geliyorlar, dolaşım sistemine çılgın bir hızla girip kavga çıkartmaya çalışarak. Senden başka mücadele edecek kimse yok Louise. Şimdi yabancı cisim sensin.

•

DOKULAR, ÖRNEĞİN AĞZIN İÇİNDEKİLER, ÇIPLAK GÖZLE GÖRÜLEBİLİRLER, ANCAK BU DOKULARI OLUŞTURAN MİLYONLARCA HÜCRE O KADAR KÜÇÜKTÜR Kİ, YALNIZCA BİR MİKROSKOP YARDIMIYLA GÖRÜLEBİLİRLER.

Çıplak göz. Kaç defa şehvet dolu çıplak gözlerimle sana bakıp zevk aldım? Seni üzerinde giysilerin yokken gördüm, yıkanmak için eğilmişken, sırtının kıvrımını, karnının yaptığı çıkıntıyı. Seni altıma aldım yakından bakmak için, kasıklarının arasında tel örgülerin üstüne düştüğün yerdeki yara izini gördüm. Derine keskin tırnaklarını geçirerek sana sahip olduğunu kanıtlamak için acımasız izler bırakan bir hayvanın saldırısına uğramıştın sanki.

Kahverengi gözlerim vücudunda kelebekler gibi kanat çırptılar. Fildişi sahilinde bir uçtan ötekine uçarak vücudunun bütün mesafelerini kat ettim. Mola verip karnımı doyuracağım ormanlarını biliyorum. Çıplak gözlerimle haritanı çıkarıp seni gözlerden ırak bir köşeye kaldırdım. Dokularını OLUŞTURAN milyonlarca HÜCRE retinamda işaretli. Gece uçuşlarımda tam olarak nerede olduğumu biliyorum. Bedenin benim iniş yaptığım alan.

Ağzının içini, dilini ve tükürüğünü tanıyorum. Tepelerini, vadilerini ve oluklu çatısını ağzının, dişlerinin hisarlarını. Üst dudağının parlak yumuşaklığı aldığın bir yaranın sert sarmalıyla kesintiye uğruyor. Ağzın ve anüsün dokuları diğer bütün dokulardan hızlı iyileşseler de görmek isteyen için arkada izler bırakırlar. Ben görmek istiyorum. Ağzında hapsolmuş bir hikaye var. Kaza yapmış bir araba ve paramparça olmuş bir ön cam. Tek şahit bu yara izi, dikiş izleri üzerinde hâlâ görünen bir düello yarası gibi diş diş olmuş bir yara.

Çıplak gözüm, dolgularla birlikte dişlerini sayıyor. Kesici dişler, köpek dişleri, azı dişleri ve küçük azı dişleri. Toplam otuz iki. Sende otuz bir. Seksten sonra yemeğini bir kaplan gibi parçalayarak yiyorsun ve ağzından yağlar akıyor. Bazen omuzlarımda derin olmayan yaralar açarak benden bir lokma koparıyorsun. Seninkine uyum sağlasın diye vücudumda şeritler oluşturmak

mı niyetin? Yaraları bir onur nişanı olarak taşıyorum. Dişlerinin şekli gömleğimin altından kolayca görülebiliyor ama içimdeki L tatusunu çıplak GÖZLE görmek mümkün değil.

BETİMSEL AMAÇLARLA VÜCUT BOŞLUKLARA AYRILMIŞTIR. KAFATASI BOŞLUĞUNUN İÇİNDE BEYİN YER ALIR. SINIRLARINI KAFATASI KEMİKLERİ OLUŞTURUR.

İzin ver içine gireyim. Gömütlerin arkeoloğuyum ben. Hayatımı senin geçitlerini, ihtişamlı anıt mezarının girişlerini ve çıkışlarını ve bedenini işaretlemeye adayabilirim. Gençliğin ve dirliğin olukları ve mecraları nasıl dar ve nasıl gizlenmiş. Kıvrılarak ilerleyen bir parmağın değil rahme ulaşması, bağırsağı ve beyni barındıran su dolu dehlizlerde ilerlemesi, girişi keşfetmesi bile neredeyse imkansız.

Yaşlı veya hastalarda, burun delikleri genişler, göz çukurları derin, davet eden halkalar OLUŞTURUR. Ağız gevşer, dişler ilk savunma hatlarını terk ederler. Kulaklar bile trompet gibi genişlerler. Vücut kurtçuklara yer açar.

Seni hafızamda saklamak için ilk yapacağım şey her şeyi içinde barındıran deliklerinden beynini çıkarıp almak olacak. Büyümene izin veremem çünkü seni kaybettim, bir şiir değil bir fotoğraf olmalısın artık. Ben kurtuldum, o zaman sen de kurtulmalısın bu hayattan. Derinlere, bir zamanlar yaşamsal organların olduğu o karanlık boşlukların derinine sen ve ben birlikte gömülmeliyiz.

Başına her zaman hayran oldum. Güçlü alnına, kafanın geriye doğru uzun üst kısmına. Kafatasının arkasındaki yumru gibi çıkıntı boynunun ortasında uzun kıvrımlı bir boşluk oluşturuyor. Korkmadan aşağıya doğru yol aldım başında. Onu ellerimin arasında tuttum, kavradım, direncini yumuşattım ve derinin altını, orada saklı özünü keşfetme arzuma hakim oldum. O boşlukta sen varsın. Evrenin oluşup, senin o hepçil sınıflandırma sistemine uygun bir biçimde tanımlandığı yer orası. Ölümü ve kuruntuyu ve her şeyi gören, her şeyi bilen, çok şeyin ustası, becerilerini sergileyip hem de hileler yapabilen beyni içinde barındıran garip bir karışım bu. Kaşık-bükme ve yüksek matematik. Dışı tamamen kaplanmış boşluk korunmasız özü saklıyor.

Üzerimde leke göstermeyen giysiler ve ellerim kayıt ve analiz aletleriyle doluyken giremem içine. Bir el feneri ve bir defter,

tıbbi bir diyagram ve pisliği temizleyeceğim bir paspasla gelirsem seni temiz ve düzgün bir biçimde torbalayabilirim. Bir tavuk ciğeri gibi plastiklere sarıp saklarım seni. Rahim, bağırsak ve beyni güzelce etiketleyip iade ederek. Başka bir insanı tanımak böyle bir şey mi?

Topuzundan kurtulan saçlarının ışıkta omuzlarını nasıl yaladığını biliyorum. Elmacık kemiklerinin sertliğini biliyorum. Ağzının nasıl bir silah olduğunu biliyorum. Başını ellerimin arasında tuttum ama tuttuğum sen olmadın hiç. Boşluklarınla, ruhunla, varlığının tüm elektronlarıyla sen olmadın.

'Beni keşfet,' dedin ve ben ipimi, mataramı, haritalarımı devşirdim kısa zamanda geri dönmeyi umarak. Bazen özgür olduğumu düşünüyorum, balinanın karnından kusulup atılmış Yunus gibi, ama sonra bir köşeyi dönüp tekrar kendi varlığımla yüz yüze geliyorum. Tenindeki ben, kemiklerine yerleşmiş ben, her cerrahın duvarlarını süsleyen vücut boşluklarında serbest uçuş halinde olan ben. Seni işte böyle biliyorum. Bildiğim sensin.

DERİ

DERİ İKİ ANA TABAKADAN OLUŞUR: DERMİS VE EPİDERMİS.

Bedeninin en çok bildiğim parçasının şimdiden öldüğünü düşünmek tuhaf. Kan damarları ve sinir uçları olmadan, derinin üst yüzeyindeki hücre tabakası ince ve düz. Ölü hücreler bunlar, en kalınları avuçlarının içinde ve topuklarında. Bana geçmiş zaman kipinde sunulmuş kasvetli vücudun, narin özünü dış dünyanın istilalarından koruyor. Ben o istilacılardan biriyim, bana sunulan kabuğa hayran, bir ölü sevici saplantısıyla okşuyorum seni.

Ölün, benim ölüm tarafından aşındırılıyor durmadan. Hücrelerin pul pul olup dökülüyor, akarlara ve tahtakurularına yem oluyor. Senden dökülenler artık işe yaramayan saç ve deriden beslenen kolonilerin yaşamasına destek oluyor. Hiçbir şey hissetmiyorsun. Nasıl hissedeceksin? Bütün duyumların çok daha derinlerden, dermisin kendini yenileyip bir tesbihböceği katmanı daha oluşturduğu, içinde hayat olan kısımlardan geliyor. Parlak zırhlı bir şövalyesin sen.

Kurtar beni. Savurup yanına al, izin ver kollarımı beline sarıp sırtında uyuklayarak tutunayım sana. Kokun beni uykuya davet ediyor, kendimi bedeninin kuş tüyü sıcak yumuşaklığına gömebilirim. Teninin tadı tuzlu ve hafif kekremsi. Dilimle memelerinin üzerinde uzun ıslak bir yol çizdiğimde incecik tüylerini, meme uçlarının konisinde büzüşmüş halelerini hissediyorum. Memelerin, içinden bal dökülen birer arı kovanı.

Senin elinden beslenen bir yaratığım. Kusursuz hizmet veren bir emir kulu olur benden. Şimdi dinlen, izin ver botlarını çözeyim, ayaklarının derileri nasır bağlamış, sızlayan yerlerine masaj yapayım. Seninle ilgili hiçbir şeyden tiksinmem; ne terden, ne kirden, ne hastalıktan ve ne de hastalığın ağır belirtilerinden. Ayaklarını kucağıma koy, tırnaklarını kesip uzun geçmiş gününün ağırlığını hafifleteyim. Beni bulmak koca bir gününü aldı. Her yerin yara bere içinde. Yarık incirler teninin kopkoyu olmuş morluğu.

Lösemik vücut kolayca incinir. Seni neredeyse acı veren bir zevkle bağırttığım zamanlardaki gibi hoyrat davranamam şim-

di. Kanla dolu kılcal damarlarımızı çatlatıp yaraladık birbirimizi. Arterler ve venler, bütün vücuda yayılmış, bedenin arzularını yazan o damarlar kıl gibi ince borulara karışmış. Arzudan yüzün kızarırdı. Kontrolün bizde olduğu, bedenlerimizle zevkin işbirliği yaptığı zamanlardı onlar.

Sinir uçlarım teninin ısısındaki en küçük değişikliklere bile duyarlı hale geldi. Artık sıcak veya soğuğun o inceliksiz ayarlarını değil teninin koyulaştığı anları keşfetmeye çalışıyordum. Arzunun başlangıç anı, vücuttan yayılan ısı, şiddetlenip hızlanan kalp atışları. Damarlarının genişleyip gözeneklerinin açıldığını biliyordum. Tutkunun fizyolojik etkilerini anlamak kolay. Bazen bir kedi gibi dört beş defa hapşırırdın. Sıradan, her gün dünyanın her yerinde milyonlarca defa gerçeklesen bir şey. Bedeninin elimin altında değişmesi sıradan bir mucize. Ama yine de, bu beklenen sürprize nasıl inanmalı? Beni istiyor olman olağanüstü, inanılmaz bir durum.

Zavallı eski bir yıldız gibi anılarımla yaşıyorum. Ateşin başında oturmuş, elim kedinin üstünde, yüksek sesle konuşuyorum, bir budalanın ipe sapa gelmez konuşmaları. Yerde açık bir tıp ders kitabı var. Benim için bir büyü kitabı. Deri, diyor. Deri.

Sen süt beyazı ve içilesi tazelikteydin. Tenin parlaklığını yitirip solar mı? Boynun ve dalağın şişer mi? Karnının keskin hatları kısır bir yükün altında genişler mi? Olabilir ve sakladığım o yalnızca bana ait eskizin o zaman kötü bir temsile dönüşür. Olabilir, ama sen yıkılırsan ben de yıkılırım.

İSKELET

KLAVİKULA YA DA KÖPRÜCÜK KEMİĞİ: KÖPRÜCÜK KEMİĞİ ÇİFT KIVRIMLI UZUN BİR KEMİKTİR. KEMİĞİN EKSENİ KASLARIN TUTUNABİLMESİ İÇİN SERT BİR YAPIYA SAHİPTİR. KÖPRÜCÜK KEMİĞİ ÜST EKSTREMİTEYLE AKSİYAL İSKELET ARASINDAKİ TEK KEMİKSİ BAĞDIR.

Esnek ve sürekli hareket halindeki o çifte kıvrımın kemiksi bir çıkıntı olduğunu düşünmek zor, ben onu ismi aynı kökten türemiş bir enstrüman olarak düşünüyorum. Klavis. Anahtar. Klavsen. Tuşları olan ilk yaylı müzik aleti. Senin köprücük kemiğin hem tuş hem de anahtar. Parmaklarımla kemiğin arka kısmındaki boşluklara dokununca yumuşak kabuklu bir yengeç olduğunu düşünüyorum. Kas tellerinin arasında kendimi boynunun akorlarına yaslayabileceğim delikleri keşfediyorum. Kemik sternumdan skapulaya kadar mükemmel bir ölçekle ilerliyor. Tezgahtan çıkmış gibi. Neden bale zarafeti taşır bir kemik?

Göğüslerini vurgulayan bir dekoltesi olan bir elbisen var. Tahminen göğüs dekoltesi doğru odak ama benim istediğim işaret parmağımla başparmağımı köprücük kemiğinin orta noktasında birleştirip, elimin ağını gırtlağını kavrayıncaya kadar genişletmekti. Bana seni boğmak mı istediğimi sordun. Hayır, sana uyum sağlamak istiyordum, yalnızca bilindik biçimlerde değil, aynı zamanda pek çok ayrıntıda.

Bir oyundu bu, kemiği kemiğe uydurmak. Seksüel çekicilikte en önemli faktörün farklılık olduğunu düşünürdüm oysa bizde birbiriyle aynı olan ne kadar çok şey var.

Kemiğimin kemiği. Etimin eti. Seni hatırlamak için dokunduğum kendi vücudum. Böyleydi, burada ve burada. Fiziksel hafıza zihnin sonsuza kadar kapatmaya çalıştığı kapılardan sendeleyerek geçiyor. Mavi Sakal'ın odasını açan bir iskelet anahtar. Acıyı ortaya çıkaran kanlı anahtar. Akıl unut diyor, beden inliyor. Köprücük kemiğinin orta noktası beni mahvediyor. Böyleydi, burada ve burada.

SKAPULA YA DA KÜREK KEMİĞİ: SKAPULA KABURGALARIN ARKA YÜZEYİNİ KAPLAYAN DUVARA YASLI VE ONLARDAN KASLA AYRILMIŞ OLAN DÜZ, ÜÇGEN ŞEKLİNDE BİR KEMİKTİR.

Bir yelpaze gibi kapanmış kürek kemiklerinin aslında kanat olabileceğinden şüphe etmiyor hiç kimse. Sen karnının üstünde uzanmış yatarken kanatlarının keskin kenarlarını ovdum ellerimle. Düşmüş bir meleksin sen ama hâlâ melekler gibisin; bir yusufçuk kadar hafif vücudun, güneşin önünden geçip giden nefis altın kanatlarınla.

Dikkat etmezsem yaralarsın beni. Elimi gelişigüzel skapulanın keskin kenarında kaydırırsam kanayan bir avuçla uzaklaşırım yanından. Cüretin bıraktığı izleri biliyorum. Varlığının her an bilincinde olmazsam iyileşmeyecek o yarayı.

Beni kendine çivile. Bir kabus gibi bineyim üzerine. Semer vurulamayan kanatlı at Pegasus'sun sen. Altımda zorla kendini. Kas tellerinin esneyip gerildiğini görmek istiyorum. İçlerinde gizli güç barındıran o masum üçgenleri. Hükmünü beyan edip altımda şaha kalkma. Yatağımızda sana dokunmak ve bana dönük o çift başlı bıçağı hissetmek için elimi uzattığımda ürküyorum senden. Kudretinin eksiksiz bilgisine ulaşayım diye sırtın bana donuk uyuyorsun. Bu yeter bana.

YÜZ: YÜZ İSKELETİ ON ÜÇ KEMİKTEN OLUŞUR. BUNA ALIN KEMİĞİ DE EKLENDİĞİNDE BİR BÜTÜN OLUŞTURUR.

Ayık anlarımda veya uykudayken gözümün önüne gelen görüntüler arasında en sık tekrar edeni senin yüzün. Yüzün, ayna gibi pürüzsüz ve ayna gibi berrak. Yüzün ay ışığının altında, sudaki yansımasında yıldızlara bürünmüş, yüzün o gizemli haliyle, bana kendimi gösteren.

Buz tutmuş gölette yansıyan yüzünü kesip çıkardım, yüzün vücudumdan büyük, ağzın su dolu. O karlı günde seni göğsüme bastırdım, bedeninin çizgileri ceketimi parçaladı. Dudaklarımı buz tutmuş yanaklarına dokundurunca yaktın beni. Dudağımın bir köşesi yarıldı, ağzımın içi kanla doldu. Seni kendime yakınlaştırdıkça, daha da hızlı eridin. Sana ölümün sarılacağı gibi sarıldım. Gizli kalmış kemik kafesi ortaya çıkarmak için derinin ağır perdelerini çekip indiren ölüm gibi.

Deri gevşer, kireçtaşı gibi sararır, zamanla aşınmış kireçtaşı gibi damarları yüzeye çıkarır. Donuk yarı saydam deri sertleşip soğumaya başlar. Kemiklerin rengi fildişi sarısına dönüşür.

Yüzün beni delik deşik ediyor. İçim paramparça. Boşluklara umut parçacıkları tıkıyorum ama umut iyileştirmiyor beni. Gözlerimi, bakmaktan incelmiş gözlerimi unutkanlıkla mı doldurmalıyım? Frontal kemik, palatin kemik, nazal kemik, lakrimal kemik, zigomatik kemik, maksilla, vomer kemik, alt boynuzcuk kemiği, mandibula.

Onlar benim zırhlarım, onlar benim örtülerim, o kelimeler bana senin yüzünü hatırlatmıyor.

ÖZEL DUYULAR

İŞİTME VE KULAK: KULAK KEPÇESİ BAŞIN YAN TARAFINDA BİR ÇIKINTI OLUŞTURAN GENİŞ PARÇADIR. ÜZERİ DERİ VE İNCE TÜYLERLE KAPLI LİFLİ ELASTİK KIKIRDAK DOKUDAN OLUŞUR. DERİNLEMESİNE OLUKLU VE HALKALI BİR YAPIYA SAHİPTİR. EN DIŞTAKİ HALKAYA HELİKS ADI VERİLİR. KULAK MEMESİ KULAĞIN EN UCUNDAKİ YUMUŞAK ESNEK KISIMDIR.

Ses dalgaları saniyede 335 metre hızla ilerlerler. Bu bir milin yaklaşık beşte biridir ve Louise şu anda belki de iki yüz mil uzakta. Şimdi bağırsam, beni yaklaşık on yedi dakika sonra duyabilir. Beklenmedik durumlar için biraz da hata payı eklemek gerekir buna. Su altında yüzüyordur belki de.

Louise'e kapının önünden sesleniyorum. Biliyorum beni duyamaz. Çayırlarda aya ağıtlar yakıyorum. Hayvanat bahçesindeki hayvanlar aynı şeyi yaparlar, kendi türlerinden bir hayvanın yanıt vermesini umarak. Hayvanat bahçesi geceleri en hüzün dolu yerdir. Parmaklıkların arkasında, onları parçalara ayıran gözlerden uzak, feryad ederler hayvanlar, birbirlerinden uzaklaştırılmış, aidiyet haritasını içgüdüleriyle bilen canlılar.

Avcı ya da avlayan olmayı bu anlamsız güvenlik duygusuna tercih ederler. Bakıcılarından çok daha keskin kulakları arabaların ve son paket servislerinin seslerini duyar. İnsan ıstırabının bütün seslerini de duyarlar. Duymadıkları ses çalılıkların uğultusu ve ateşin çıtırtısıdır. Avın sesini duymazlar. Nehrin kısa çığlıklara karışarak gürleyerek akan sesini. Kulaklarını keskin birer uca dönüşene kadar havaya dikerler ama duymaya çalıştıkları sesler çok uzaklardadır.

Keşke sesini tekrar duyabilseydim.

BURUN: İNSANLARDAKİ KOKLAMA DUYUSU GENELDE DİĞER HAYVANLARINKİNDEN DAHA ZAYIFTIR.

Sevgilimin kokusu güçlü bir biçimde hâlâ burun deliklerimde. Organının kekremsi kokusu. İçten ağır ağır kabaran ekmeğin yoğun mayası. Sevgilim içinde keklik pişen bir mutfak. Onun alçak çatılı taze et kokularıyla dolu sığınağına gidip onunla beslemeliyim kendimi. Üç gün su yüzü görmemiş ve körpe ve tam pişme kıvamında. Etekleri vücudunun gerisinde, kokusu kalçalarının etrafında halkalar oluşturuyor.

Kapının önüne gelmeden burnum seğiriyor. Koridorda bana doğru ilerleyen kokusunu duyabiliyorum. Bedeninde sandal ağacı ve şerbetçi otunun hoş kokularını taşıyor. Kapağını açmak istiyorum. Başımı kasıklarının cömert duvarına dayamak istiyorum. Sert ve olgun, tatlı saman ve Buhurun Meryem Anası'nın ürkütücü karışımı. Tütsü ve mür, ölüm ve sadakatin birbirine benzeyen nahoş kokuları.

Kanadığında bildiğim kokuların rengi değişiyor. O günlerde ruhunda demirden bir şeyler var. Kokusu bir silahı andırıyor.

Sevgilimin horozu kurulu ve ateş etmeye hazır. Üzerinde avının kokusu var. Güherçile kokan ince beyaz duman olup içime girdiğinde sonumu getiriyor. Onun hedefi olmuşken tek istediğim bedeninin orta yerinden çıkıp doktorların koku sinirleri dediği yere ulaşan arzusunun o son halkaları.

TAT: DÖRT TEMEL TAT UYARANI VARDIR: TATLI, EKŞİ ACI VE TUZLU.

Sevgilim kökleri denizin kıyısına uzanan bir zeytin ağacı. Meyveleri kekremsi ve yeşil. Onun çekirdeğine ulaşmak benim için bir keyif. Dile sert gelen o küçük çekirdeğine. Kalın etin, tuz taşıyan damarların içine sarmalanmış çekirdek.

Var mıdır zeytini dışındaki o kabuğu çatlatmadan yiyen? İçinde toprağın ağırlığını, iklimin oyunlarını ve hatta zeytini yetiştirenin adını saklayan taze suyun bir diş hamlesiyle ağza dolduğu o beklenen an.

Güneş ağzının içinde. Zeytinin çatlaması parlak bir gökyüzünün başlangıcı. Yağmurların yağdığı o sıcak günler. Fırtına tenini yağmur damlalarıyla sağaltmadan önce kumların ayak tabanlarını yaktığı günle besle kendini.

Bahçemiz meyve dolu. Çekirdeğine, o sert sarmal çekirdeğe ulaşacağım ağır ağır.

GÖZ: GÖZ, GÖZ ÇUKURUNDA YER ALIR. ŞEKLİ YAKLAŞIK KÜRE BİÇİMİNDE OLUP ÇAPI 2,50 CM KADARDIR.

Işık saniyede yaklaşık 3000 kilometre hızla ilerler. Görüş alanına giren her şey ışığı gözün içinde yansıtır. Bir dalga boyu ışık yansıtılıp diğer bütün dalga boyları soğurulduğunda renkleri görürüm. Her rengin farklı bir dalga boyu vardır; kırmızınınki en uzun olanıdır.

Bu yüzden mi onu her yerde görüyorum? Louise'in saçlarından yapılmış kırmızı bir baloncuğun içindeyim. Yılın gün batımı vakti, ancak beni avlunun gölgesinde tutan o alçalan ışık diski değil. Arzuladığım o renk senin, göğün kıyısından kahverengi toprağa, gri taşlara akan selin. Bana akan selin.

Bazen kollarım bir korkuluk gibi açık gün batımına koşuyorum, dünyanın ucundan kızgın ateşlere atlayıp seninle birlikte yanabileceğimi düşünerek. Bedenimi kızıla bulanmış göğün kızgın alevleriyle kaplamak istiyorum.

Diğer bütün renkler soğurulmuş. Günün donuk tonları içi kararmış kafama asla nüfuz etmiyor. Dört boş duvar arasında bir münzevi gibi yaşıyorum. Sen parlak ışıkları olan bir odaydın ve ben kapını kapattım. Pisliğe bulandırılmış rengarenk bir giysiydin.

Beni kana bulanmış dünyamda görüyor musun? Yeşil gözlü kız, gözleri bademler gibi ayrık, ateşin diliyle gel ve gözlerimi geri getir.

Mart. Elgin Mart'ta bana yazacağına söz vermişti.

Ev hapsindeki bir insan gibi günleri saydım. Çok sert bir soğuk vardı ve koru beyaz yaban nergisleriyle doluydu. Kendimi çiçeklerle avutmaya çalıştım, yavaş yavaş tomurcuklanan ağaçlarla. Bu yeni hayattı, beni de bir parça etkilerdi elbet.

Aynı zamanda 'Bir Southern Comfort[8] Dokunuşu' diye de bilinen bar, Noel festivalinden kalan borçları hâlâ kapanmamış eski müşterileri çekmek için bir bahar festivali düzenliyordu. Biz çalışanlar için bunun anlamı yeşil limon rengi tek parça streç tulumlar giyip başımıza sahte çiğdem çiçeklerinden basit birer taç takmaktı. İçecekler bahar temalıydı: Mart Tavşanı Pançı, Yaban Yulaf Kokteyli, Mavi İskete. Ne ısmarladığın önemli değildi, ana içki dışında hepsinde aynıydı malzemeler. Ucuz mutfak konyağı, Japon viskisi, kendine cin adını veren bir şey ve arada posalı portakal suyuyla karışık iğrenç şeri, az yağlı krema, beyaz küp şeker ve çeşitli yiyecek boyalarını karıştırıyordum. Üstüne soda ve İndirimli İçki Saati'nde iki tanesi 5 Sterlin'e (Southern Comfort'ta yalnızca ikişerli servis vardı) gidiyordu.

Bar yönetimi bir Mart piyanisti kiraladı ve piyaniste Simon ve Garfunkel'ın şarkı kitabını kendi keyfince çalmasını söyledi. O da, nedense 'Bridge Over Troubled Water' şarkısına otistik bir biçimde takılıp kaldı. Saat 5'te işe her gittiğimde gözleri yaşlı, şimdiden çakırkeyif olmuş müşterilerin şarkısı eşliğinde gümüş kız denizlere açılmış olurdu. Duygu dolu akorlar ve misafirlerimizin acı içinde titreyen sesleri eşliğinde, biz Bahar Yeşilleri masadan masaya sıçrayıp, pizza paketleri ve sürahilerle teselli eden içecekler dağıtırdık. Türdeşlerimden nefret etmeye başlamıştım.

Elgin'den hâlâ bir haber yoktu. Daha çok çalış, daha fazla kokteyl karıştır, geç saatlere kadar otur, uyuma, düşünme. İçecek uygun bir şey olsaydı içkiye başlayabilirdim.

'Yaşadığın yeri görmek isterim.'

Gail Right benimle eve geleceğini ilan ettiğinde barın arkasında bunalmış bir halde bir iki bardak Lethal Extra götürüyordum. Sabah ikide son gece kuşlarımız da içkiye doymuş bir halde yuva-

[8] Bir likör markası. (ç.n.)

larından kovalandıktan sonra, barı kapatıp bisikletimi arabasının arka bölmesine yerleştirdi. Kasetçalarda Tammy Wynette vardı.

'Çok içine kapanıksın,' dedi. 'Hoşuma gidiyor. İşyerinde pek fazla rastlanmıyorum böylelerine.'

'Neden işletiyorsun o barı?'

'Hayatımı kazanmam lazım bir şekilde. Bu yaşımda Beyaz Atlı Prense güvenemem.' Güldü. 'Ya da bu tercihlerle.'

Erkeğinin yanında ol, dedi Tammy ve dünyaya onu sevdiğini göster.

'Yazın Folk ve Kovboy festivali düzenlemek istiyorum, ne dersin?' Gail köşeleri hızla dönüyordu.

'Ne giyeceğiz?'

Tekrar güldü, bu sefer daha tiz bir sesle. 'Küçük tek parçanı sevmiyor musun? Bence çok güzel görünüyorsun.' Kelimeyi 'O' ya özel bir vurgu yaparak öyle bir telaffuz etti ki bir iltifattan çok geniş bir uçurumdu sanki bahsettiği.

'Beni eve bırakman çok nazikçe,' dedim. 'İstersen sana bir şey ikram edebilirim.'

'Evet,' dedi. 'Evet.'

Buz tutmuş gökyüzünün altında arabasından çıktık. Kapımı buz tutmuş parmaklarla açıp onu buz tutmuş bir kalple içeriye davet ettim.

'Çok hoş ve sıcak bir yer burası,' dedi sobanın önüne yerleşip. Kocaman bir poposu vardı. Bir erkek arkadaşının bir zamanlar giydiği üstünde (GL)ASS. HANDLE WITH CARE[9] yazan şortunu hatırlattı bana. Kıpırdanıp bir Toby sürahisini devirdi.

'Dert etme,' dedim. 'Şömine için biraz fazlaca tombuldu.'

Yavaşça titrek koltuğa yerleşti ve kakao ikramımı bir Kazanova bakışı fırlatarak kabul etti. Bunun ezoterik bir olgu olduğunu düşünüyordum.

'Doğru değil,' dedim. 'Çikolata harika bir sakinleştirici.' Aslında bu da doğru değil ama Gail Right'ın İrade Gücüne duyarlı olabileceğini düşünmüştüm. Anlamlı bir biçimde esnedim.

---

[9] "CAM. DİKKATLİ TAŞIYINIZ." Yazar burada 'glass' (cam) ve 'ass' (kıç) ile kelime oyunu yapıyor. (e.n.)

'Yorucu bir gün,' dedi. 'Yorucu bir gün. Aklıma başka şeyler getiriyor. Karanlık, heyecan veren şeyler.'

Şeker pekmezi geldi aklıma. Gail Right'ın çamurlu çukuruna düşmek nasıl bir şey olurdu acaba?

Bir erkek arkadaşım vardı bir zamanlar, Carlo, karanlık, heyecan verici bir şeydi. Vücudumdaki bütün tüyleri traş ettirmiş ve kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Duyumlarımızı güçlendireceğini iddia ediyordu ama ben arı kovanına düşmüş bir mahkum gibi hissediyordum kendimi. Onu memnun etmek istiyordum, uzun bedeninde tutkunun nemi, hep kozalak ve porto şarabı kokardı. Altı ay sürdü ilişkimiz ve sonra Carlo benden daha uzun, daha geniş ve daha zayıf Robert'a rastladı. Jiletlerini takas edip beni kesip attılar.

'Ne geçiyor aklından?' diye sordu Gail.

'Eski bir aşk.'

'Yaşlı olanları seviyorsun, öyle mi? Güzel. Yalnız hatırlatayım, göründüğüm kadar yaşlı değilim, iş döşemeye geldiğinde demek istiyorum.'

Koltuğa esaslı bir şaplak indirdi ve yorgun makyajının üstüne bir toz bulutu çöktü.

'Sana bunu şimdi söylemeliyim Gail, başka biri var.'

'Her zaman var,' deyip iç geçirdi ve kakaonun yüzündeki koyu renkli topaklara bir noktaya takılmış falcı gibi dikti gözünü. 'Uzun, esmer ve yakışıklı?'

'Uzun, kızıl ve çok güzel.'

'Hadi bize bir uyku masalı anlat o zaman,' dedi Gail. 'Nasıl birisi?'

Louise, çift kanatlı, alevlerin içinde doğmuş kız, 35. 34 22 36. 10 yıllık evli. 5 ay benimle. Sanat Tarihi doktorası. Birinci sınıf zihin. 1 düşük (ya da 2?) 0 çocuk. 2 kol, 2 bacak, çok fazla sayıda beyaz T-hücresi. Yaşamak için 97 ay.

'Ağlama,' dedi Gail, sandalyemin önünde diz çöküp tombul yüzüklü elini benim zayıf çıplak ellerimin üstüne koyarak. 'Ağlama. Sen doğru olanı yaptın. Ölürdü, o zaman kendini nasıl affedebilirdin? Ona bir şans verdin.'

'Tedavisi yok.'

'Doktoru böyle söylemiyor. Doktoruna güvenebilir, öyle değil mi?'

Gail'e her şeyi söylememiştim.

Yüzüme çok yumuşak bir hareketle dokundu. 'Tekrar mutlu olacaksın. Birlikte mutlu olabiliriz, değil mi?'

Sabahın altısıydı ve ben ortası bel vermiş kiralık çift kişilik yatağımda kendisi de yanımda bel veren Gail Right'la uzanmıştım. Pudra ve kuru küf kokuyordu. Gürültülü bir biçimde horluyordu ve buna daha bir süre devam edecek gibiydi, ben de kalktım, arabasını ödünç alıp telefon kulübesine gittim.

Sevişmemiştik. Ellerimi bir ikinci-el kanepe tüccarının bütün şevkiyle derisi sertleşmiş vücudunda gezdirmiştim. O da başını sıvazlayıp uykuya dalmıştı ve bu bana uymuştu çünkü o anda en fazla bir dalgıç kıyafeti kadar duyarlıydı vücudum.

Parayı delikten içeri attım ve nefesim bomboş telefon kulübesinin camlarını buharla kaplarken çalan telefonun sesini dinledim.

Kalbim hızla çarpıyordu. Birisi yanıtladı telefonu, uykulu, aksi bir sesle.

'ALO? ALO?'

'Alo, Elgin.'

'Saat kaç sence?'

'Uykusuz bir başka geceden sonra sabahın erken saati.'

'Ne istiyorsun?'

'Anlaşmamız. Louise nasıl?'

'Louise İsviçre'de. Bayağı rahatsızlandı ama şimdi çok daha iyi. İyi sonuçlar aldık. İngiltere'ye dönse bile bu yakında bir zamanda olmayacak. Onu göremezsin.'

'Onu görmek istemiyorum.' (YALANCI YALANCI.)

'Bu iyi çünkü o seni kesinlikle görmek istemiyor.'

Hat birden kesildi. Ahizeyi bir an elimde tutup mikrofona boş gözlerle salak bir ifadeyle baktım. Louise iyiydi, önemli olan da oydu.

Arabaya binip bomboş yolda milleri katederek eve döndüm. Pazar sabahıydı ve ortalıkta kimse yoktu. Üst katların odalarında perdeler sıkı sıkı kapalı ve yolun üzerindeki bütün evler hâlâ

uykudaydı. Önümden ağzında sallanan bir tavukla bir tilki geçti. Gail'le ilgilenmek zorundaydım.

Evde duyulan iki ses vardı: saatin metalik tik-takları ve Gail'in horlaması. Merdivenlerin başındaki kapıyı kapattım ve saatin tik-taklarıyla baş başa kaldım. Sabahın çok erken saatlerinde zaman da farklı ilerler, ağırlaşıp yeni şeyler vaad eder. Kitaplarımı çıkarıp çalışmayı denedim. Rusça iyi bildiğim tek dil ve bu da iyi bir şey çünkü aynı işi kapmaya çalışan pek fazla insan yok. Fransızca hayranları içinse durum farklı, herkes Paris'te bir kafenin önünde oturup Proust'un yeni baskısını çevirmek istiyor. Ben değil. 'Tour de force'un anlamının okul gezisi olduğunu düşünürdüm eskiden.

'Aptal seni,' demişti Louise hafif bir tokat atıp.

Kahve yapmak için kalktı ve taze kahveyi, tarlaların kokusu ve güneşle birlikte içeri getirdi. Kokular saçan dumanlar yüzlerimizi ısıttı ve gözlük camlarımı buharlandırdı. Camların ikisine de birer kalp çizdi. 'Benden başka kimseyi göremeyesin diye,' dedi. Saçları zencefil kırmızısı, vücudu Mısır'ın tüm hazineleri. Bir daha senin gibi bir keşif yapılmayacak Louise. Başka kimseyi görmeyecek gözüm.

Saat on ikiyi vurana kadar çalıştım ve sonra üst katta korkunç bir dalgalanma oldu. Gail Right uyanmıştı.

Hemen çaydanlığa koştum, onu biraz oyalamanın gerekli olacağını düşünerek. Bir bardak çay beni koruyacak mıydı? Önce Earl Grey'e gitti elim ve sonunda Empire Blend'de karar kıldım. Çaylar içinde Ayağa Kalk ve Sesini Duyur olanıydı. İçindeki tanin miktarı yüzünden tasarım işlerinde boya maddesi olarak kullanılan çaydı.

Banyodaydı. Su borularının sarsıntısını ve ardından emaye küvetin saldırıya uğradığını duydum. Su deposu her bir damlaya gönülsüzce veda etmeye zorlanıyordu, sonuna kadar hırıldayıp bir anda korkunç bir gürültüyle durdu. Dipteki tortuyu kaldırmamış olmasını umuyordum.

'Tortuyu asla huylandırma' demişti çiftçi bana evi gezdirirken. Tortu, sıcak suyun dibinde yaşayan ürkütücü bir yaratıkmış gibi söylemişti bunu.

'Ne olur edersem?'

Başını umutsuzca salladı. 'Bilemem.'

Eminim bilmediğini söylemek istiyordu, ama neden kadim bir lanetten bahseder gibi çıkmıştı laflar ağzından?

Gail'in çayını alıp kapıyı çaldım.

'Utanma,' diye seslendi içerden.

Kapıyı, zorlanan kilidi ittirerek açtım ve çayı küvetin yanına bıraktım. Su kahverengiydi. Gail çizgi çizgi. Yağları vücudunda kaliteli domuz pastırması gibi görünüyordu. Gözleri bir önceki akşamdan küçük ve kızarıktı. Saçları dikenli bir saman yığını gibi havaya dikilmişti. İrkildim.

'Soğuk, değil mi?' dedi. 'Sırtımı keseler misin tatlım?'

'Ateşi canlandırmam lazım Gail. Üşümene izin veremem.'

Aşağıya uçarcasına inip ateşi canlandırdım, hem de nasıl. Gail'i içerde fırınlayıp bütün evi memnuniyetle ateşe verebilirdim. Bu hiç hoş değil, dedim kendi kendime. Tek suçu senden hoşlanmak ve tek özelliği abartılı ölçülere sahip olmak olan bir kadın neden seni bu kadar dehşete düşürüyor?

Güm, Güm, Güm, Güm, Güm, Güm, Güm. Gail Right merdivenlerden indi. Doğruldum ve acele bir gülümseme fırlattım.

'Selam canım,' dedi beni emici bir pompa sesi çıkararak öpüp. 'Pastırmalı sandviçin var mı?'

Gail çiftçinin bu yıl kestiği domuz Autumn Effie'den kalanları yavaş yavaş tüketirken bir yandan da çalışma saatlerimiz aynı olsun diye bardaki vardiyalarımı değiştireceğini söyledi. 'Hem daha çok ödeyeceğim sana.' Alt dudağındaki yağı ve yağ damlayan kolunu yaladı.

'Değiştirmemeni tercih ederim. Halimden memnunum.'

'Bir şok yaşıyorsun. Benim taktiğimi dene bakalım bir süre.' Kahvaltısının kırıntılarının üstünden bana keskin bir bakış fırlattı. 'Biraz ev arkadaşlığı hoşuna gitmedi mi dün gece? Ellerinin ilişmediği yer kalmadı.'

Kendi elleriyse Effi'yi, sanki hayvanın kaçacak hali kalmış gibi, büyük bir gayretle ağzına tıkıştırıyordu. Eti kendisi kızartıp sandviçini kapatmadan önce de yağa banmıştı ekmeği bir güzel. Tırnakları kısmen kırmızı ojeyle kaplıydı ve bunun da bir kısmı ekmeğin içine gitmişti.

'Bayılıyorum pastırmalı sandviçe,' dedi. 'Bana dokunuşun. O kadar hafif ve hünerliydi ki, piyano çalıyor musun?

'Evet,' dedim yapay çıkan yüksek bir sesle. 'Müsaadenle.'

Kusmadan yetiştim tuvalete. Dizlerinin üstünde, kapak kalkık, baş aşağıda, çanağı doldur lapayla. Boğazımın gerisindeki yangıyı da tükürüp attıktan sonra ağzımı sildim ve suyla çalkaladım. Louise kemoterapi olmuşsa buna her sabah katlanıyor olabilirdi. Ve ben onun yanında değildim. "Unutma, önemli olan da bu, önemli olan da bu,' dedim aynada kendime. 'Elgin'le olduğu sürece bunu yapmak zorunda kalmayacak.'

'Nereden biliyorsun?' diye sordu artık korkmaya başladığım o kulak tırmalayıcı şüphe dolu ses.

Sürünerek oturma odasına dönüp şişedeki viskiden içtim bir yudum. Gail elinde bir cep aynası makyaj yapıyordu. 'Bir zaaf değildir umarım?' dedi göz kaleminin altından gözünü kısıp.

'Kendimi iyi hissetmiyorum.'

'Uyumuyorsun yeterince, problemin o senin. Sabahın altısında duydum seni. Nereye gittin?'

'Birine telefon etmem gerekiyordu.'

Maskarasının çubuğunu indirdi. Yan tarafında çubuk yazıyordu, ama daha çok bir modül gibi görünüyordu.

'Onu unutmalısın.'

'Kendimi unuturum daha iyi.'

'Bugün ne yapalım?'

'Çalışmam lazım.'

Gail bir an dikkatle baktı bana ardından malzemelerini vinil çantanın içine doldurdu. 'Sen benimle ilgilenmiyorsun şekerim, değil mi?'

'Ondan değil, ben...'

'Biliyorum, tek istediği diri ve lezzetli bir şeyler olan şişman yaşlı bir sürtük olduğumu düşünüyorsun. Eh, haklısın. Ama üstüme düşeni yaparım. Sana göz kulak olur, arkadaşlık eder, ihtiyaçlarını karşılarım. Beleşçi değilim, ahlaksız bir kadın da değilim. Eğlenceyi seven, vücudu şişmiş bir kızım. Sana bir şey söyleyeyim mi tatlım? Arzularını, güzelliğini kaybettiğin hızla kaybetmiyorsun. Bu doğanın acımasız bir kanunu. Aynı şekilde

arzu duymaya devam ediyorsun. Ve bu çok zor, ama bende hâlâ bir şeyler var. Masaya boş elle oturmuyorum.'

Kalkıp anahtarlarını aldı. 'Düşün biraz. Beni nerede bulacağını biliyorsun.'

Arabasıyla uzaklaşmasını izledim ve hem depresif hem de mahçup olmuş hissettim kendimi. Yatağa döndüm, direnmekten vazgeçtim ve Louise'i hayal ettim.

Nisan. Mayıs. Bir kanser uzmanı olarak eğitimime devam ettim. Ölümcül Hastalıklar Servisi'nde bana Hastane Gulyabanisi diyorlardı. Umurumda değildi. Hastaları ziyaret ettim. Hikayelerini dinledim, şifa bulanlarla tanıştım ve ölmek üzere olanların yanında oturdum. Bütün kanser hastalarının sağlam, sevgi dolu aileleri olduğunu düşünürdüm. Araştırmaların vurgu yaptığı nokta birlikte mücadele etmek. Neredeyse bir aile hastalığı. Ama aslında pek çok kanser hastası yalnız başına ölüyor.

'Ne istiyorsun?' diye sordu sonunda genç doktorlardan biri.

'Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum.'

Omuz silkti. 'Boşa harcıyorsun vaktini. Çoğu günler hepimizin vaktimizi boşa harcadığını düşünüyorum.'

'Neden bu çaba o zaman? Sen neden uğraşıyorsun?'

'Neden bu çaba? Bu bütün insanlığın sorunu değil mi?'

Arkasını dönüp uzaklaşacakken birden kaygılı bir ifadeyle bana döndü.

'Kanser değilsin, değil mi?'

'Hayır!'

Başını salladı. 'Bazen yeni teşhis konmuş hastalar tedavinin ayrıntılarını bilmek istiyorlar. Doktorlar fazlaca kibirli, oldukça zeki hastalara karşı bile böyleler. Bu yüzden kimi hastalar kendileri keşfetmek istiyorlar.'

'Ne keşfediyorlar?'

'Ne kadar az bilgimiz olduğunu. Yirminci yüzyılın sonunda hangi aletlerle çalışıyoruz? Bıçaklar, testereler, iğneler, kimyasallar. Alternatif tıpla ilgilenecek vaktim yok ama çekiciliğini anlıyorum.'

'Bütün olasılıklara ayıracak vaktin olması gerekmez mi?'

'Seksen saatlik vardiyayla mı?'

Dönüp gitti. Modern Kanser Yönetimi kitabını alıp eve döndüm.

Haziran. Kayıtlara geçmiş en sıcak Hazirandı. Yaz güzelliğine bürünmüş olması gereken yeryüzü susuzluktan zayıf düşmüştü. Goncalar ümit vaat ediyor ancak büyümüyorlardı. Kızgın güneş bir yalandı. O hayat vermesi beklenen güneş günün her insafsız sabahında ölümü getiriyordu beraberinde.

Kiliseye gitmeye karar verdim. Kurtarılmak istediğim ya da haçtan teselli umduğum için değil. Daha çok, diğerlerinin inanışlarındaki huzuru hissetmek için. İlahi söyleyen kalabalığın içindeki herhangi biri olmayı seviyorum, çatının bakımı ya da hasat bayramı için yardım toplama derdi olmayan kapıdaki yabancı olmayı. Eskiden herkes inanırdı ve Britanya Adaları'nın her yerinde binlerce kilisede ibadet edilirdi. Pazar günleri bir kasabadan diğerine duyulan kilise çanlarının sesini özlüyorum. Tanrının iyi haberlere gebe o karmaşık haber ağını. Ve her şeyin merkezinde olan ve her şeyi mümkün kılan kilise olduğu sürece de haberler iyi olurdu. Hayır işlerine ayrılmış abartısız gündemiyle İngiliz Kilisesi'nin tartışmasız ilgi alanı kasaba hayatıydı. Ağır ağır ilerleyen mevsimler, aynı ahengi içinde barındıran Toplu Dua Kitabı. Ayin ve sessizlik. Sert taş ve sert toprak. Bugünlerde, her dört kiliseden birinde bile dolu bir program ya da iki haftada bir Pazar günleri yapılan toplu ayin ve arada bir düzenlenen etkinlikler dışında bir şey bulmak mümkün değil.

Bana çok uzak olmayan kilise bir müze değil hâlâ işlek olan kiliselerden biriydi, ben de bir akşam ayini seçip ayakkabılarımı parlattım. Bunun ardında bir tuzak olduğunu tahmin etmeliydim.

Kral George ve Kraliçe Victoria dönemlerinde onarımdan geçmiş on üçüncü yüzyıla ait bir binaydı. Yerden organik bir biçimde çıkmış gibi görünen sert ve dayanıklı taşlardan yapılmıştı. Sonradan yapılmış değil yerden çıkmış. Mücadelenin rengi ve özü. Onu zorla yontup Tanrı için bir şekle sokma mücadelesinin. Kirli, toprak karası ve cüretkardı. Alçak giriş kapısının sütunla-

rının arasına yerleştirilmiş naylon pankartın üzerinde İSA SENİ SEVİYOR yazısı vardı.

'Zamana ayak uydur,' dedim kendi kendime, hafiften bir huzursuzluk hissederek.

Serin, yerleri taş döşeli binadan içeri yürüdüm, ne kadar yoğun olsa da gaz alevinin ve hiçbir giysinin fayda etmediği kiliselere özgü o serinlikti. Günün sıcağından sonra üzerime Tanrı'nın eli değmiş gibi hissettim. Kapısında bir ağaç olan karanlık dua odalarından birine girip dua kitabını bulmaya çalıştım. Yoktu. O sırada tefler çalmaya başladı. Bas davul büyüklüğünde, kenarlarından festivallerde etrafında dans edilen direklere asılanlar gibi kurdeleler sarkan ve kenarları pitbul tasması gibi vidalarla kaplı ciddi teflerdi bunlar. Bir tanesi koridorda bana doğru ilerleyip kulağımın dibinde aniden çalmaya başladı. 'Tanrıya Şükret' dedi sahibi, beceriksizce kontrol etmeye çalışarak elindeki aleti. 'İçimizdeki yabancı.'

Birden, benim dışımda bütün cemaat İncil'deki metinler için yazılmış bir melodiye eşlik etmeye başladı ve arada da müziğe uygun nidalar attılar. Borulu org bütün ihtişamıyla, üstü kapalı ve toz içinde orada duruyordu, bizim akordeonumuz ve iki de gitarımız vardı. Anında kendimi dışarı atmak istedim ama girişin önünde, sıra yardım toplamaya gelmeden sıvışırsam kabalaşacağa benzeyen, suratından ışıklar saçılan bir çiftçi duruyordu.

'İsa seni alt edecek!" dedi peder. (Güreşçi tanrı?)

'Tanrı sana yapacağını bilir!' (Tecavüzcü tanrı?)

'Tanrı'nın gücü günden güne artıyor.' (Vücut geliştiren Tanrı?)

'Kendini İsa'ya teslim et, faydasını göreceksin.'

Tanrı'nın pek çok görüntüsü olduğunu kabul etmeye hazırım ama eminim Tanrı varsa bir Yapı Kooperatifi değildir.

Bir erkek arkadaşım vardı, Bruno. Kırk yıl süren bir yozlaşma ve Mammon[10] döneminden sonra üstünde bir gardırobun ağırlığını hissettiğinde İsa'yı bulmuştu. İşin doğrusu, bu gardırop yaklaşık dört saat boyunca ciğerlerinin direncini yavaş yavaş tüketmişti. İşi evlerden eski eşya toplamaktı ve çift kapılı, Victo-

[10] İncil'de maddi zenginlikler ve hırs anlamında kullanılan bir sözcük.

ria döneminden kalma bir dolapla başını derde sokmuştu. Fakir insanların içinde yaşayacağı türden bir gardıroptu bu. Sonunda bir itfaiye ekibi tarafından kurtarılmıştı, ama meşeyi üzerinden kaldıranın İsa'nın kendisi olduğuna inanmaktan vazgeçmedi hiç. Bu olaydan hemen sonra birlikte kiliseye gittik ve İsa'nın onu kurtarmak için dolaptan nasıl çıktığını bütün ayrıntılarıyla anlattı. 'Dolaptan dışarı ve kalbinden içeri,' dedi rahip büyük bir heyecanla.

Ondan sonra bir daha hiç görmedim Bruno'yu, her şeyden vazgeçişinin bir simgesi olarak motosikletini bana verdi ve o beni Tanrı'ya götürsün diye dua etti. O da maalesef Brighton yakınlarında bir yerde havaya uçtu.

Dalıp gittiğim bu masum düşten beni çekip çıkaran, ellerimi tutup birer zilmiş gibi birbirine vurmaya çalışan bir çift el oldu. Müziğin ritmine uygun el çırpmam gerektiğini fark ettim ve büyükannemin bir öğüdü daha geldi aklıma. 'Vahşi ormandaysan kurtlarla ulumalısın.' Suratıma McDonalds'ta servis yapanlarınkine benzer yapmacık bir gülüş yerleştirdim ve iyi vakit geçiriyormuşum gibi yaptım. Kötü de vakit geçirmiyordum, aslında vakit geçirmiyordum. Sanki insanlar birer termosmuş gibi, İsa'nın bir boşluğu doldurduğunu söyleyenlere şaşmamak lazım. O güne kadar gördüğüm en anlamsız mekandı burası. Tanrı merhametli olabilir ama bir parça da zevk sahibi olmalı.

Şüphelendiğim gibi, sumo çiftçisi para toplama işinden sorumluydu ve benden de hafif yamulmuş bir yirmi kuruş alır almaz kaçtım oradan. Koyunların, yüzyıllardır yaptıkları gibi, durmaksızın otlandıkları işlenmemiş tarlalara kaçtım. Yusufçukların beslendikleri gölete kaçtım. Kilise gökyüzünün önünde zor seçilen bir düğüme dönüşene kadar kaçtım. Eğer dua etmek için uygun bir yer varsa, o yer burasıydı, sırtım taştan duvara yaslanmış, ayaklarım kat kat toprağın üstünde. Aralıktan beri her gün Louise için dua ediyordum. Kime dua ettiğimi tam olarak bilmiyordum, hatta ne için dua ettiğimi de. Ama birinin ona göz kulak olmasını istiyordum. Onu arada ziyaret etmesini ve rahatlatmasını. Serin rüzgar ve derinden akan su olmasını. Onu korumasını ve işe yarayacağına inansam kazanlarla içi doldurulmuş semender

kaynatırdım. Dua etmeye gelince, o da yoğunlaşmama yardım ediyordu. Louise'i yalnızca kendisi olarak düşünmek, sevgilim olarak değil, ıstırabım olarak değil. Kendimi unutmama yardım ediyordu bu ve benim için büyük bir lütuftu. 'Bir hata yaptın,' dedi ses. Şimdi ses, kulak tırmalayan o sinsi ses değil, güçlü ve yumuşak bir sesti ve açık bir biçimde gittikçe yükseldiğini duyuyordum. Sonunda gerçek bir ses olarak duydum ve artık aklımın hâlâ başımda olduğundan emin değildim. Kimler gaipten ses duyar? Jeanne d'Arc evet ama diğerlerine ne demeli, dünyayı tef gücüyle değiştirmek isteyen içi kararmış ve kaygı verici olanlara.

Uygun olsun olmasın günün her saatinde arayıp üç kere de yazmama rağmen Elgin'e bir aydır ulaşamamıştım. İsviçre'de olduğunu tahmin ediyordum, peki ama ya Louise ölüm döşeğindeyse? Bana söyler miydi? Onu tekrar görmeme izin verir miydi? Kafamı salladım. Bu doğru olmazdı. Şu anda yaşanan her şeyi anlamsız kılardı. Louise ölmüyordu, İsviçre'de güvencedeydi. Üzerinde yeşil bir etekle sağanak yağmurun altında dikiliyordu. Su damlaları saçlarından göğüslerine akıyordu, eteği şeffaftı. Kanının akışını gördüm, kalbinin odacıklarını gördüm, bacaklarının fildişi gibi uzun kemiklerini. Kanı temiz ve yaz gülleri gibi kırmızıydı. Nefis kokular saçıyordu ve açılan bir tomurcuktu. Kuraklık yok. Acı yok. Louise iyiyse ben de iyiyim.

Kabanlarımdan birinin üzerinde Louise'in saçının bir telini buldum bugün. Yaldızlı tel ışığı yansıtıyordu. İşaret parmaklarımın etrafına geçirip esnettim. Bu haliyle neredeyse yaklaşık altmış santimetreydi. Beni sana mecbur eden bağ bu mu?

Yas terapisinde ya da kayıp üzerine yazılmış kitaplarda kimse sana beklemediğin bir anda sevdiğinden bir parça bulduğunda ne yapacağını söylemez. Akıllıca olan evi bir türbeye çevirmemek, yalnızca mutlu ve olumlu şeyler hatırlatanları saklamaktır. Ölümü konu eden kitaplar okuyordum çünkü Louise'den ayrılışım mutlaktı ve ayrılmamın nedenlerinden biri de öleceğini ve bu ikinci kaybın da üstesinden gelmek zorunda kalacağımı biliyor olmamdı, belki de ilk kaybın ıstırabının daha dayanılır olduğunu düşünüyordum. Bunun da üstesinden gelmek istedim.

Hayatım iki parçaya ayrılmış olmasına rağmen hayatı hâlâ istiyordum. İntiharı mutsuzluğa bir çözüm olarak düşünmedim hiç.

Birkaç yıl önce bir arkadaşım bir trafik kazasına kurban gitti. Bisikletiyle on altı tekerlekli dev gibi bir tırın altında ezilip öldü.

Ölümünün şokundan kelimenin kaba anlamıyla kurtulduğumda sokaklarda onu görmeye başladım, her defasında kısa bir an, önümde, sırtı bana dönük, kalabalığın içinde kaybolurken. Bunun çok yaygın olduğunu duydum. Onu hâlâ görüyorum, daha seyrek aralıklarla olsa da ve hâlâ bir an o olduğunu düşünüyorum. Eşyalarımın içinde ona ait bir şeyler buldum birkaç defa. Hep ufak tefek önemsiz şeyler. Bir defasında eski bir defteri açtığımda içinden bir kağıt parçası düştü, tertemizdi, mürekkebinin rengi hâlâ solmamıştı. Beş sene önce İngiliz Kütüphanesi'ndeki koltuğuma bırakmıştı. Saat dörtte beni kahve içmeye davet ediyordu. Yanıma paltomu ve bir avuç dolusu da bozuk para alıp seninle o kalabalık kafede buluşacağım ve bugün orada olacaksın değil mi, değil mi?

'Bir gün bu da geçer ...' Asıl sorun yaratan klişeler. Sevdiğin birini kaybetmek hayatının sonsuza kadar değişmesi demek. Bir gün geçmiyor bu, çünkü 'bu' sevdiğin insan. Acı geçiyor, yeni insanlar giriyor hayatına, ama o boşluk asla dolmuyor. Nasıl dolsun? Kendisi için yas tutacak kadar önem verdiğin bir insanın biricikliğini ölüm nasıl ortadan kaldırsın. Kalbimdeki boşluğun şekli sensin, senden başka kimse dolduramaz onu. Bunu neden isteyeyim hem?

Son zamanlarda çok fazla düşündüm ölümü, ölümün geri dönülmezliğini, havada öylece asılı duran bu tezi. Birimiz hâlâ bitirmemişken işini öteki neden gitti? Hem de aniden? Uzun bir hastalığın sonunda gelen ölüm bile apansız ölüm. O kadar özenle kendini hazırladığın an gelip alt üst etti seni. Silahlı birlikler camdan içeri daldılar ve bedeni alıp götürdüler ve beden gitti. Geçen Çarşamba'dan bir gün önce, bir sene önce bu zaman buradaydın, şimdi yoksun. Neden yoksun? Ölüm bizi küçük bir çocuğun şaşkın mantığına indirgiyor. Dün öyleyse bugün neden değil? Ve neredesin?

Küçük mavi gezegenin kırılgan yaratıkları, etrafları sessiz uzayın ışık yıllarıyla çevrilmiş. Ölüm yeryüzünün gürültüsünden uzakta huzur bulur mu? En çok sevdiği bir gün bile geri dönemeyecek bizler için huzur var mı? Kapıya çevirdim başımı ve seni göreceğimi düşündüm. Biliyorum koridordaki senin sesin ama dışarıya koştuğumda koridor bomboş. Bu durumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Son söz senin.

Karnımdaki çalkantı ve uykudan uyanmanın sersemleştiren ağrısı geçiyor. Bazen seni düşünüyorum ve başım dönüyor. Anılarım beni serseme çeviriyor, şampanya sarhoşluğu. Birlikte yaptığımız her şey. Ve biri çıkıp bedelinin bu olduğunu söyleseydi ödemeyi yine de kabul ederdim. Bu beni şaşırtıyor; acının ve zorlukların aynı zamanda bir gerçeği de gün ışığına çıkarmış olması. Her şeye değdi. Aşk her şeye değer.

Ağustos. Kayda değer bir şey yok. Louise'den ayrıldığımdan beri ilk kez depresyondaydım. Önceki aylar, çaresizliğin getirdiği fırtınalar ve şokun koruyan kalkanı içinde geçmişti. Yarı deli gibiydim, eğer delilik gerçek dünyanın kıyısında olmak demekse. Ağustosta boşlukta ve hasta hissettim kendimi. Ayılmış, yaptığım şeyin farkına varmıştım. Akıl ve beden başa çıkılamayacak kadar acı veren durumlardan kaçıp gizlenmeyi bilir. Yanıklardan mustarip bir insanın acıyı artık hiç hissetmediği bir noktaya gelmesi gibi, duygusal biçareler de acıya gömülmeyi bir süre kendi içlerine dönmeyi mümkün kılacak avantajlı bir konum olarak algılarlar. Bu tür kopuşlar benim için geçerli değildi artık. Kontrol edilemez enerjimi ve de gözyaşlarımı tüketmiştim. Derin uykulara dalıp dinlenmeden uyandım. Kalbim sızladığında ağlayamadım artık. Yalnızca hata yapmış olmanın ağırlığı vardı. Louise'i yüzüstü bırakmıştım ve artık çok geçti.

Nasıl yaşayacağına karar vermeye ne hakkım vardı? Nasıl öleceğine karar vermeye ne hakkım vardı?

'Bir Southern Comfort Dokunuşu'nda Folk ve Kovboy festivali başlamıştı. Aynı zamanda Gail Right'ın doğum günüydü. Tahmin edileceği gibi Aslan burcuydu. Söz konusu o akşam, sı-

cağın cehennem gibi ve gürültünün de desibeller ötesi olduğu o gece, Howlin' Dog House Don'un ayağının dibinde yapıyorduk kutlamayı ve HD2 denmesini istiyordu kendisine. Ceketinin kenarlarından ihtiyaç durumunda bir kafayı kaplayacak kadar saç çıkardı. İhtiyacı da vardı doğrusu, ama Görünmez Peruğunun o işi yaptığını düşünüyordu. Pantolonu bir sansarı boğazlayacak kadar dardı. Şarkı söylemediği anlarda mikrofonu kasığına dayıyordu. Poposunda GİRİLMEZ yazısı vardı.

'Hilebaz. İki nokta üst üstenin daktiloda bile âlâsını gördüm,' dedi Gail ve kendi yaptığı kelime oyununa bir kahkaha patlattı.

HD2 çok popülerdi. Ceketinin üst cebinden kırmızı kağıt peçeteler fırlatıp boğuk sesli bir Elvis gibi alt notaları hırıldayarak söylemesine kadınlar bayılıyorlardı. Erkekler, onun berbat şakalarını umursamaz görünüyorlardı. Kadınlar birer tur daha cin-yeşil limon alıp yerlerine iyice yerleşirken, o da erkeklerin kucaklarına oturup 'Kimmiş bu güzel çocuk?' diye viyaklıyordu,

'Önümüzdeki hafta bir Bekarlığa Veda partisi yapacağım,' dedi Gail. 'Striptiz.'

'Bunun Folk ve Kovboy tarzı olduğunu düşünmüştüm?'

'Öyle. Kafasına bandana takacak.'

'Muz ne olacak? Burdan fazla bir şey görünmüyor.'

'Boyutu umurlarında değil, eğlence peşindeler.'

Sahneye baktım. Howlin' Dog House Don mikrofon ayağını kendinden uzakta bir noktada kavramış, yumuşak bir tonla söylüyordu, 'Bu sen misin gerçek tee een?'

'Hazırlansan iyi olur,' dedi Gail. 'Bu şarkı bitince İsa'nın çarmıhının kalıntılarını ziyaret eden rahibelerden daha hızlı sıraya girecekler.'

Bir bulaşık kabı dolusu Buzlu Dolly Parton hazırlamıştı, bu ayın spesiyali oydu. Bardakları ve kokteyl şemsiyesi yerine geçen minik plastik memeleri dizmeye başladım.

'Çıkışta yemeğe gel,' dedi Gail. 'Bir beklentim yok. Benim işim gece yarısı bitiyor, seninkini de aynı zamanda bitiririm istersen.'

Magic Pete'de, kendimi bir tabak Spagetti karbonara'nın önünde bulmam böyle oldu.

Gail sarhoştu. O kadar sarhoştu ki, takma kirpiği çorbanın içine düşünce garsona bunun bir kırkayak olduğunu söyledi.

'Sana söyleyeceğim bir şey var ufaklık,' dedi, hayvanat bahçesindeki bakıcının bir penguene balık atarken yaptığı gibi üzerime eğilerek. 'İster misin?'

Başka pek bir seçenek yoktu. Magic Pete, bütün gece içki içilen, konforu az, içkisi çok bir gece kulübüydü. Ya Gail'in itirafını dinleyecek ya da müzik kutusuna atmak için 50 kuruş bulacaktım. 50 kuruşum yoktu.

'Bir hata yaptın.'

Çizgi film dünyasında bu, testerenin yerden çıkıp Bugs Bunny'nin sandalyesinin etrafında düzgün bir delik açtığı an. Ne demek istiyordu 'Bir hata yaptım?'

'Eğer bizi kastediyorsan Gail, yapamadım...'

Lafımı kesti. 'Seni ve Louise'i kastediyorum.'

Kelimeleri zorla çıkarıyordu ağzından. Ağzı yumruğuna, dirseği de masaya dayalıydı. Sürekli uzanıp elimi tutmaya çalışıyor, eli yana, buz kovasının içine düşüyordu.

'Onu terk etmemeliydin.'

Onu terk etmek? Bu benim aklımdaki kahramanca davranış gibi gelmiyor pek kulağa. Ben kendimi onun için feda etmemiş miydim? Kendi hayatımı onun hayatı için gözden çıkarmamış mıydım?

'Çocuk değildi o.'

Evet, çocuktu. Benim çocuğum. Benim bebeğim. Korumak istediğim narin şey.

'Ona ne istediğini söylemek için bir şans vermedin. Ayrıldın.'

Ayrılmak zorundaydım. Benim yüzümden ölecekti yoksa. Onun uğruna yarım bir hayat yaşamak benim için daha iyi değil miydi?

'Ne oldu?' dedi Gail kelimeler birbirinin içinde. 'Dilini kedi mi yuttu?'

Kedi değil, şüphe kurdu. Kim olduğumu sanıyorum ben? Sör Launcelot? Louise, Raphael öncesi döneme ait bir güzellik ama bu beni bir ortaçağ şövalyesi yapmıyor. Yine de şiddetli bir biçimde doğru olmak istiyordum.

Magic Pete'den yalpalayarak çıkıp Gail'in arabasına doğru yürüdük. Ben sarhoş değildim, ama Gail'e destek olmaya çalışmak yalpalatan bir işti. Çocukların partisinden arta kalmış jöle gibiydi. Bu benim sandalyede uyumam anlamına geldiği halde benimle eve gelmeye karar verdi. Yol boyunca benim hatalarımdan bahsetti. Keşke niyetlendiğim gibi davranıp hikayemin bir kısmını kendime saklasaymışım diye düşünmeye başladım. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Rampadaki üç tonluk bir kamyondu.

'Tatlım, dayanamadığım bir şey varsa o da hiçbir hedefi olmayan bir kahraman. Böyle insanlar sırf sonradan çözebilmek için problem yaratırlar.'

'Benimle ilgili düşüncen bu mu?'

'Senin çılgın bir budala olduğunu düşünüyorum. Belki de sevmedin onu.'

Bunun üzerine direksiyona o kadar sert bir hareketle asıldım ki Gail'in hediye seti Tammy Wynette koleksiyonu arkaya uçup uyuklayan köpeğinin kafasını uçurdu. Gail bluzuna kustu.

'Senin problemin,' dedi, bir yandan üstünü temizlerken, ' bir romanda yaşıyor olmak istemen.'

'Zirva. Roman okumam ben hiç. Rus romanları dışında.'

'Onlar en berbatları. Savaş ve Barış değil bu, Yorkshire'dayız.'

'Sarhoşsun sen.'

'Doğru, sarhoşum. Elli üçündeyim ve kıçında pırasası bir Galli kadar asiyim. Elli üç. Yaşlı kaltak Gail. Ne hakkı var senin pırıl pırıl zırhlarına müdahale etmeye. Böyle düşünüyorsun değil mi tatlım? Tanrıların bir elçisi gibi görünmüyor olabilirim ama kanatları olan bir tek senin kız değil. Benim de var bir çift burada.' (Hafif şaplak attı koltuk altlarına.) 'Uçtum biraz orda burda ve bir-iki şey öğrendim ve birini karşılıksız vereceğim sana. Sevdiğin kadından kaçmazsın. Hele de bunun onun iyiliği için olduğunu düşünüyorsan hiç yapmazsın böyle bir şey.' Şiddetle hıçkırdı ve eteği yarı sindirilmiş midyeyle kaplandı. Mendilimi verdim. En sonunda, 'gidip onu bulsan iyi olur,' dedi.

'Yapamam.'

'Kim demiş?'

'Ben dedim. Söz verdim. Hatalı bile olsam artık çok geç. Seni çok zor bir durumda nefret ettiğin bir adamla bıraksaydım görmek ister miydin beni?'

'Evet,' dedi Gail ve kendinden geçti.

Ertesi sabah Londra'ya giden trene atladım. Pencereden esen rüzgar uykumu getirdi ve Louise'in sesini suyun altından geliyormuş gibi duyduğum hafif bir uykuya daldım. Suyun altındaydı. Oxford'daydık ve nehirde yüzüyordu, pırıltısı, bedeninin o inci parlaklığı yeşile bulanmıştı. Güneşin kavurduğu çimenlerin üzerine uzanmıştık, kurumaya yüz tutmuş çimenlerin, yanmış toprağın üzerindeki kırılgan çimenlerin, bedenimizde kırmızı izler bırakan dikenli çimenlerin. Gökyüzü masmaviydi, gölgesiz, keskin bakışlı, inanılmaz gülüşüyle mavi gözlü bir oğlan gibi mavi. Savaş-öncesinin göğü. Birinci dünya savaşı öncesinde gökyüzü günlerce böyle olmuştu; uzun İngiliz çayırları, böceklerin vızıltısı, masumiyet ve mavi gökyüzü. Harman savuran çiftçiler, üzerlerinde yarım önlükleri sürahilerle limonata taşıyan kadınlar. Yazlar sıcak, kışlar karlıydı. Hoş bir hikaye.

Şimdi oturmuş kendi güzel anılarımı kurguluyorum. İkimiz birlikteyken hava daha güzel, günler daha uzun olurdu. Yağmur bile ılıktı. Doğru bu, değil mi? Hatırlıyor musun bir kere... Louise'i Oxford bahçesindeki erik ağacının altında bacak bacak üstüne atmış otururken görüyorum. Erikler saçlarının arasında kobra yılanlarının başına benziyor. Nehir suyuyla ıslanmış saçları kururken eriklerin etrafında bukleler oluşturuyor. Bakır rengi saçlarının arkasında yeşil yapraklar bakır rengine dönüşüyor. Verdigris Leydim benim. Louise küflense bile çok güzel olabilecek kadınlardan.

O gün bana, ona karşı hep dürüst olacak mıyım diye sordu ve ben de 'bütün kalbimle' diye yanıtladım. Ona karşı dürüst davranmış mıydım?

Gerçek aşkla bağlı yürekler birleşir
Engel tanımaz; aşk aşk değildir
O ki ahvalle değişir

Aldatıldığında yön değiştirir.
Hayır! Bir deniz feneridir aşk
Fırtınalarla yüzleşip asla sarsılmayan
Serseri gemilerin kuzey yıldızı aşk
Ederi bilinmeyen, lakin yüceliği anlaşılan.

Gençken bu soneye bayılırdım. Serseri geminin[11], daha çok Dylan Thomas'ın Sanatçının Genç Bir Köpek Olarak Portresi'ndeki gibi genç bir köpek olduğunu düşünürdüm.

Ben de ederi bilinmeyen serseri bir gemiyim ama Louise için güvenceli olduğumu düşünmüştüm. Sonra onu denize fırlattım.

'Bana karşı hep dürüst olacak mısın?'

'Bütün kalbimle.'

Elini alıp tişörtümün altına soktum. Mememin ucunu işaret parmağıyla baş parmağının arasına alıp sıktı.

'Ve bütün bedeninle?'

'Canımı yakıyorsun Louise.'

Tutku edepsiz. Parmakları etimde yer yaptı. Ona kalsa beni bir urganla kendine bağlayıp yalnızca birbirimize bağlı hareket edip, yalnızca birbirimizi hissedeceğimiz şekilde yüz yüze uzanmak isterdi. Dokunma ve koku almanın dışında bütün duygulardan mahrum bırakırdı bizi. Kör, sağır ve sessiz bir dünyada tutkumuza sonsuza kadar çare bulmuş olurduk. Sonuna gelmek yeniden başlamak anlamına gelirdi. Yalnızca o, yalnızca ben. Kıskançtı, ama ben de kıskançtım. Aşkta acımasızdı, ben de öyleydim. Birbirimizin saç tellerini saymaya sabrımız vardı, ancak iş soyunmaya geldiğinde son derece sabırsızdık. Birbirimize karşı hiçbir üstünlüğümüz yoktu, aynı yaraları taşıyorduk. Benim ikizimdi ve kaybettim onu. Deri geçirgen değildir ama benim derim Louise'e karşı geçirgendi. Beni sulara gömmüş ve hiç çekilmemişti. Hâlâ onunla mücadele ediyorum, kapılarımı dövüp güvenliğimi en derinden tehdit ediyor. Çıkışta beni bekleyen bir gondolum yok ve

[11] İngilizce'de 'bir çeşit yelkenli gemi' anlamına gelen 'bark' kelimesinin bir anlamı da 'köpek havlaması'. Yazar burada kelimenin iki farklı anlamına gönderme yapmış. (ç.n.)

su hâlâ yükseliyor. Yüzüp kurtul, korkma. Korkuyorum.

Bu bir intikam mı? 'Gitmene asla izin vermeyeceğim.'

Doğrudan daireme gittim. Louise'i orada bulacağımı ummuyordum, ama orada kaldığını gösteren izler vardı, bazı giysiler, kitaplar, sevdiği kahve. Kahveyi koklayınca uzun süredir eve uğramadığını anladım, bayat kokuyordu ve Louise buna asla izin vermezdi.

Kazağını alıp yüzümü içine gömdüm. Belli belirsiz Louise kokusu.

Kendi evimde olmak tuhaf bir biçimde iyi gelmişti bana. Neden insanlar çelişkilerle dolu? Bu hüznün ve ayrılığın gerçekleştiği yerdi, yas tutma yeri, ancak pencereden giren güneş ve gül dolu bahçenin de etkisiyle tekrar bir umut hissettim içimde. Burası aynı zamanda mutlu olduğumuz yerdi ve bu mutluluk duvarlara sinmiş, eşyalara şekil vermişti.

Toz almaya karar verdim. Biteviye sıradan işlerle meşgul olmanın zihni sakinleştirdiğini keşfetmiştim. Mantıklı bir plan yapana kadar endişelenmeyi ve tahminler yürütmeyi bırakmalıydım. Huzura ihtiyacım vardı ve huzur bildiğim bir ruh hali değildi.

İkinci bir görüş almak için gittiği hastaneden Louise'e yollanan mektupları Miss Hewisham'ın üstündeki son tozları temizlerken buldum. Hastanenin görüşüne göre Louise'de hâlâ hastalık belirtileri görülmediğinden herhangi bir tedavi düşünülemezdi. Lenf düğümlerinde bir miktar büyüme olmuştu ancak altı ay boyunca herhangi bir değişiklik görülmemişti. Uzman doktor düzenli kontroller ve normal bir hayat tavsiye ediyordu. Mektuplardan üç tanesi ben ayrıldıktan sonra gelmişti. Aynı zamanda Elgin'in yolladığı, Louise'e durumu üzerinde iki yıldır araştırma yaptığını söyleyip naçizane fikrine göre ('Louise, izninle hatırlatmak isterim ki bu bilinmez alanda karar verebilecek en yetkili kişi benim, Bay Rand değil') tedavi olması gerektiğini belirten son derece etkileyici bir belge vardı. İsviçre'deki kliniğinin adresi mektubun tepesindeydi.

Telefon ettim. Resepsiyonist benimle konuşmak istemedi. Klinikte hasta yoktu. Hayır, Bay Rosenthal'la konuşamazdım.

Resepsiyonistin Inge'ninkilerden biri olduğundan şüphe etmeye başladım.

'Bayan Rosenthal'la görüşebilir miyim?' (nasıl nefret ediyordum bunu söylemekten).

'Bayan Rosenthal burada değil artık.'

'O halde doktorla görüşebilir miyim?'

'*Bay* Rosenthal (gafımın altını çizdi) da burada değil.'

'Gelecek mi?'

Bilemiyordu. Telefonu öfkeyle kapatıp yere oturdum.

Pekâlâ. Başka çarem yoktu. Louise'in annesi.

Louise'in annesi ve büyükannesi Chelsea'de birlikte yaşıyorlardı. Kendilerini Avustralyalı aristokratlardan sayıyorlardı, başka bir deyişle hükümlülerin soyundan geliyorlardı. Bir avlunun etrafındaki evlerden birinde, küçük ve üst katından Buckingham Sarayı'nın bayrak direği görünen bir evde yaşıyorlardı. Büyükanne bütün gününü üst katta geçiriyor, Kraliçe'nin sarayda olup olmadığı zamanları not ediyordu. Nadiren, üzerine yemek dökmek için ara veriyordu bu işe. Ellerinin kontrolü gayet iyiydi aslında ama dökmek hoşuna gidiyordu. Böylece kızına iş çıkarmış oluyordu. Louise büyükannesine oldukça düşkündü. Dickens'tan esinlenip ona Yaşlı Bezelye diyordu, büyükanne en çok bezelyeleri saçıyordu etrafa. Louise'in Elgin'den ayrılmasıyla ilgili yaptığı tek yorum 'Paraya el koy,' olmuştu.

Anne daha zor bir insandı ve oldukça aristokratik bir tavırla herkes ne der diye kaygılanıyordu. Diafonla orada olduğumu haber verdiğimde içeriye girmeme izin vermedi.

'Louise'in nerede olduğunu bilmiyorum ve ayrıca bu seni ilgilendirmez.'

'Bayan Fox, lütfen kapıyı açın, lütfen.'

Bir sessizlik oldu. Bir İngiliz'in evi onun kalesi, ama Avustralyalıların avlulu evleri o kadar da zor bir hedef değil. Kapıyı iki elimle yumruklayıp avazım çıktığı kadar bağırarak Bayan Fox'a seslendim. Anında kuaförden çıkmış iki baş kutularından fırlayan Punch ve Judy[12] gibi karşı pencerede beliriverdiler. Giriş

[12] Geleneksel İngiliz kukla karakterleri (ç.n.)

kapısı sonuna kadar açıldı. Bayan Fox değil Yaşlı Bezelye'nin ta kendisiydi kapıdaki.

'Kanguru avında mı sanıyorsun kendini?'

'Louise'i arıyorum.'

'O kapıdan içeri gireyim deme,' Bayan Fox çıktı içerden.

'Kitty, bu askeri içeri almazsak komşular ya evi böcek bastığını ya da icra memurlarının geldiğini düşünecekler.' Bezelye beni şüpheyle süzdü. 'Haşere İlaçlama Dairesi'nden gelen şeylere benziyorsun.'

'Anne, İngiltere'de Haşere İlaçlama Dairesi yok.'

'Yok mu? O pis kokular da ondan olmalı.'

'Lütfen Bayan Fox, çok vaktinizi almayacağım.'

Bayan Fox isteksizce geri çekildi ve ben de paspasın üstüne bir adım attım.

Kapıyla aramda bir santimlik bir mesafe kaldığında Bayan Fox kapıyı kapatıp tekrar önüme dikildi. Plastik mektup kutusunu bel kemiğimin ortasında hissedebiliyordum.

'Anlat derdini çabuk.'

'Louise'i arıyorum. Onu en son ne zaman gördünüz?'

'Oy oy,' dedi Bezelye bastonunu yere vurarak. 'Matilda Vals'i[13] yapma bana. Ne umurunda senin? Onu terk edip gittin, yok ol şimdi.'

Bayan Fox 'İyi ki kızımla hiçbir bağlantın kalmadı. Onun evliliğini yıktın sen,' dedi.

'Benim o konuda söyleyecek bir şeyim yok,' dedi büyükanne.

'Anne, susar mısın biraz? Elgin harika bir adam.'

'Ne zamandan beri? Hep onun küçük bir sıçan olduğunu söylerdin.'

'Küçük bir sıçan demedim. Oldukça küçük ve ne yazık ki bir şeye benziyor dedim, eeee, bir şey...'

'Sıçan!' diye bağırdı Bezelye bastonunu başımın hemen yanında kapıya vurarak. Bir sirkte bıçak fırlatıcı olmalıydı diye düşündüm.

'Çok geç,' dedi bayan Fox. 'Seni bir daha asla görmek istemediğini söyledi.'

---

[13] Avustralya'da çok popüler geleneksel bir kahramanlık şarkısı. (ç.n.)

'Yol ortasında kalmış bir kurbağadan daha zor anlar yaşadı,' dedi Bezelye.

'Anne, git otur, bak yoruluyorsun,' dedi Bayan Fox kendisi merdivenin tırabzanına yaslanıp destek alarak. 'Ben ilgilenirim bununla.'

'Brisbane'in bu tarafındaki en hoş şey ve gördüğü muameleye bak. Biliyor musun, Louise benim gençlik halimin tam bir kopyası. Oldukça endamlıydım o zamanlar.'

Bezelye'nin endamlı halini hayal etmek zordu. Bir çocuğun çizdiği kardan adam figürü gibiydi, birbirinin üstüne konmuş iki yuvarlak. İlk kez saçlarına dikkat ettim: Yılankavi, uzayıp giden kıvrımları vardı, sımsıkı saç bandından kaçıp kurtulmuş, yaşayan hareket eden bir şeydi, tıpkı Louise'inki gibi. Louise bana Bezelye'nin Batı Avustralya'nın tartışmasız Güzellik Kraliçesi olduğunu söylemişti. 1920'lerde inşa edecekleri yeni Avustralya'nın haritasını önüne serip 'Tatlı sevgilim sen benim olduğunda bunların hepsi senin' diyen bankerlerden, madencilerden ve iş adamlarından yüzün üstünde evlenme teklifi almıştı. Bezelye bir çiftçiyle evlenip altı çocuk getirmişti dünyaya. En yakın komşusu arabayla bir günlük mesafedeydi. Birden gözümde canlandırdım, yerlere değen bir elbise, eller belde, ufuk çizgisinde yok olan çamurlu yol. Mesafeleri ölçen tek şey göğün yüzeyi ve göğün renkleri. Bayan Helen Louise, kurak topraktaki kızgın çalılık.

'Ne bakıyorsun asker?'

Silkindim birden. 'Bayan Fox, Louise'in nereye gittigini biliyor musunuz?'

'Londra'da olmadığın biliyorum, o kadar. Yurt dışında olabilir.'

'Doktordan iyi para kopardı. Onu plastik fabrikasındaki tespihböceği gibi çulsuz bıraktı. Heh heh heh.'

'Anne, susmayacak mısın?' Bayan Fox bana döndü, 'Bence artık gitsen iyi olur. Sana yardımcı olamam.'

Bayan Fox kapıyı açarken komşuları kapılarını kapattılar.

'Ben ne dedim?' dedi Bezelye. 'Adımız kötüye çıktı.'

İğrenmiş gibi bir ifadeyle arkasını döndü ve koridorda bastonuyla güçlükle yürüyüp gitti.

'Biliyorsun değil mi, Elgin bu sene onur listesine girecekti? Louise 'in yüzünden olmadı.'

'Gülünç olmayın,' dedim. 'Bunun mutlu bir evlilikle ilgisi yok.'

'Neden giremedi peki?' Kapıyı çarptı ve koridorda ağladığını duydum. Önemli olanla, mükemmel olanla bağlantısı koptuğu için mi yoksa kızı için mi ağlıyordu?

Akşam. Çiftler terleyen sokaklarda elele. Üst katlardaki bir pencereden yayılan, gidecek uzun bir yolu olan bir reggae grubunun sesi. Restoranlar açık hava tarzında ayak diretiyorlardı, ancak pis bir sokakta otobüslerin gelip geçtiği yolun yani başındaki hasır sandalye pek de Venedik havası yaratmıyordu. Pizzaların ve dışı palmiye kaplı sürahilerin arasında uçuşan çöpleri gözledim. Becerikli bir garson papyon kravatını kasiyerin aynasında düzeltti, kasiyerin poposuna bir şaplak attı, kırmızı dilinin üstüne de bir nane şekeri yerleştirip kasıla kasıla yürüyerek yaşları tutmadığı halde Campari ve soda içen bir grup kızın oturduğu masaya yöneldi. 'Hanımefendiler yiyecek bir şey alırlar mıydı?'

Nereye gittiğine bakmadan gelen ilk otobüse atladım. Ne fark edecekti sanki, Louise'e daha yakın olmadıktan sonra. Şehir irin topluyor. Otobüs şoförü otobüs hareket halindeyken kapıları açmıyordu. İçeride burger ve patates kızartması kokusu vardı. Kolsuz naylon bir elbise giymiş şişman bir kadın bacakları açık oturmuş ayakkabısını yelpaze niyetine kullanıyordu. Makyajı yüzünün pisliğine karışmıştı.

'AÇ ŞU KAPILARI DANGALAK,' diye bağırdı kadın.

'Siktir git,' dedi şoför kafasını çevirmeden. 'Uyarıyı okuyamıyor musun? Okuman yok mu?'

Uyarı OTOBÜS SEYİR HALİNDEYKEN ŞOFÖRÜN DİKKATİNİ DAĞITMAYIN diyordu. O sırada hareketsiz trafiğin ortasında bekliyorduk.

Gerginlik tırmanınca önümde oturan adam cep telefonundan medet umdu. Bütün cep telefonu kullananlar gibi, söyleyecek acil bir şeyi yoktu, yalnızca o anda söylemek istemişti. Hepimize şöyle bir baktı ona bakıp bakmadığımızı anlamak için. So-

nunda, 'İyi geceler Kev, dostum,' deyince ona son derece nazik bir biçimde telefonunu bir sterlin karşılığında bir dakikalığına ödünç alabilir miyim diye sordum. Erkeksiliğinin pek önemli bir parçası olan telefonundan ayrılmak konusunda pek istekli görünmedi ama numarayı benim için tuşlayıp telefonu kulağıma tutmaya razı oldu. Telefon birkaç kere çalıp açılmayınca, 'Bu kadar o zaman,' dedi, paramı cebine indirdi ve hazinesini boynundan sarkan buldok zincirine geçirdi. Louise'in evinde kimse cevaplamamıştı. Kendim gitmeye karar verdim.

Sonuna yaklaşan günün nefes alınmaz sıcağında beni taşıyacak bir taksi buldum ve tam biz meydanın köşesini dönmüştük ki Elgin'in BMW'si kaldırıma yaklaştı. Arabadan çıktı ve diğer kapıyı da bir kadın için açtı. Bayağı bir iş kadını tipiydi, ağır makyajı ve fırtınalarla yüzleşip asla sarsılmayan türden saç stili ile. Elinde küçük bir seyahat çantası, Elgin'de de bir valiz vardı ve gülüşüyorlardı. Elgin onu öpüp bir yandan anahtarlarını bulmaya çalıştı.

'İniyor musun, inmiyor musun?' diye sordu taksi şoförü.

Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Kapının eşiğine geldiğimde derin nefes alıp vererek zili çaldım. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

Seksi manita açtı kapıyı. Suratıma kocaman bir gülücük yerleştirip etrafından dolanarak geniş koridora yürüdüm. Elgin'in sırtı bana dönüktü.

'Canım...' diye başladı kadın.

'Merhaba Elgin.'

Hızla döndü. İnsanların gerçek hayatta bunu yaptığı aklımın ucundan geçmezdi, yalnızca saçma sapan cinayet filmlerinde olur sanırdım. Elgin Fred Astaire tarzı bir hareketle seksi manitayla benim arama gelip dikildi. Neden bilmiyorum.

'Sen git çay yap, canım, hadi,' dedi ve kadın gitti.

'Bu kadar itaatkar olması için para mı ödüyorsun, yoksa aşk mı?'

'Buraya bir daha asla gelmemeni söylemiştim.'

'Bana aslında başka bir sürü şey söyledin ve hiçbirine aldırmamam gerekirdi. Louise nerede?'

Kısacık bir an Elgin gerçekten şaşırmış göründü. Bilmem gerektiğini düşünüyordu. Koridora şöyle bir baktım. Bacakları kıvrımlı yeni bir masa vardı, akçaağaç gövdesi pirinç işlemeli şeritleriyle korkunç görünen bir şeydi. Hiçbir şeyin üstünde fiyat göremeyeceğiniz bir mağazadan gelmesine şaşmamak gerekirdi ama her şeyiyle fiyatını belli ediyordu. İç mekan tasarımcılarının Arap müşterileri için seçtiği türden bir masaydı. Onun yanında kalorifer vardı. Louise bir süredir buraya uğramamıştı.

'Seni geçireyim,' dedi Elgin.

Onu kravatından tutup duvara yapıştırdım. Hiç boks dersi almamıştım, o yüzden tamamen içgüdülerimle kavga ettim ve nefes borusunu ses borusuna tıktım. İşe yaramış göründü. Maalesef konuşamıyordu. 'Bana neler olduğunu anlatacak mısın, söyle?' Kravatı biraz daha sık ve gözlerinin dışarı fırlayışını seyret.

Seksi manita elinde iki çay fincanıyla merdivenlerden tökezleyerek geri çıktı. İki fincan. Ne kadar kaba. Abartılı rol yapan bir oyuncu gibi birden donup kaldı ve ardından çığlığı bastı, 'BIRAK NİŞANLIMIN YAKASINI.' Öyle bir şok geçirdim ki, bıraktım. Elgin mideme bir yumruk indirdi ve beni duvara fırlattı. Bir balina gibi sesler çıkararak yere yuvarlandım. Elgin kaval kemiklerime tekmeler attı ama bunun acısını sonradan hissetim. Tek görebildiğim onun parlayan ayakkabıları ve kadının rugan burnu açıklarıydı. Kustum. Vermeer tablosunda bir figüran gibi siyah beyaz karo mermer döşemenin üstüne öylece çökmüşken, Elgin yarı boğazlanmış birinden beklenecek bir kibirle, 'Evet, Louise ve ben boşandık,' dedi. Hâlâ yumurtalı domatesli sandviç parçaları çıkarıyordum öksürerek ama yine de yaşlı bir ayyaş zarafetiyle ayağa kalktım, elimle ağzımı silip üstü benek benek bir halde Elgin'in ceketinin arkasına sildim.

'Aman Tanrım, iğrençsin,' dedi seksi manita. 'Aman Tanrım.'

'Sana bir uyku masalı anlatmamı ister misin?' dedim. 'Elgin ve karısı Louise hakkında? Ha, bir de benim?'

'Canım, gidip arabadan polisi arar mısın?' Elgin kapıyı açtı ve seksi manita dışarı fırladı. Perişan halime rağmen şaşırdım birden. 'Neden arabadan arıyor, yoksa gösteriş mi yapıyorsun?'

'Kendi güvenliği için arabadan arıyor.'

'Duymaması gereken bir şey söyleyeceğin için değil?'

Elgin suratında bir acıma ifadesiyle gülümsedi, gülümseme konusunda pek beceriksizdi, daha çok ağzı yüzünün üzerinde hareket ediyormuş gibiydi. 'Bence gitmelisin artık.'

Yolun ilerisindeki arabaya baktım. Seksi manitanın bir elinde telefon, dizlerinin üstünde de kullanma kılavuzu vardı.

'Bence birkaç dakikamız daha var, Elgin. Louise nerede?'

'Bilmiyorum ve umurumda da değil.'

'Noel'de böyle söylemiyordun.'

'Geçen yıl Louise'in aklını başına getirebileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım.'

'Bunun onur listesiyle bir alakası yok, değil mi?'

Tepki göstermesini beklemiyordum, ama solgun yanakları palyaço kırmızısına dönüştü. Beni sert bir hareketle merdivenlerden aşağı itti. 'Yeter bu kadar, defol git buradan.' Birden zihnim açıldı ve kısacık bir Samson anı için gücüm geri geldi. Ondan daha alçakta bir basamakta duruyordum, haset ettiği şeyin de altında. Bir sabah mutfakta bize meydan okuduğunu hatırladım. Suçlu durumuna düşmemizi, sessizce çıkıp gitmemizi, aldığımız zevki yetişkin adabının yok etmesini istemişti. Oysa Louise onu terk etti. Bencilliğin uç noktası; bir kadının kendini her şeyin üstünde tutması.

Bir tay coşkunluğuydu benimki. Louise'in kaçışı beni zevkten deliye çevirmişti. Onun eşyalarını toplayıp, kapıyı çekip, Elgin'i sonsuza dek terk ettiğini düşündüm. Özgürdü. Tarlaların üstünde kanatlarının altına rüzgarı almış uçan sen misin? Sana neden güvenmedim. Elgin'den daha mı iyiyim ben. İkimizi de aptal yerine koydun ve kaçıp gittin. Kapana kısılan sen değilsin. Biziz.

Bir tay coşkunluğu. Elgin'e ağzının payını ver. Duygularımın taşma noktası bu, bir minnettarlık pınarı olup Louise'in üzerine değil ama yakan bir nehir olup burada Elgin'in üzerine akacağım.

Elleriyle abartılı semafor hareketleri yaparak seksi manitaya doğru yöneldi, elinde pahalı bir arabanın anahtarları, aptal bir kukla gibi.

'Elgin, sen bir doktorsun değil mi? O zaman bir doktorun bir insanın kalbinin büyüklüğünü o insanın yumruğunun büyüklüğünden anladığını da bilirsin. Benimki bu kadar.'

Kötücül bir yakarışla birleştirdiğim yumruklarımı çenesinin altındaki mihraba yerleştirdiğim anda Elgin'in tamamen hayrete düşmüş ifadesini gördüm. Darbe. Baş geriye düşük, iğrenç bir çatırtı, kıyma makinesi gibi. Elgin cenin pozisyonunda ayaklarımın dibinde kanıyor. Yalağın başındaki bir domuz gibi sesler çıkarıyor. Ölü değil. Neden değil? Louise'in ölmesi o kadar kolaysa Elgin'in aynı şeyi yapması neden o kadar zor?

Öfkem çıkıp gitmişti. Girişten bir yastık alıp başını daha rahat bir pozisyona getirdim. Ezilmiş suratını yastığa yerleştirmeye çalışırken bir diş düştü. Altın. Gözlüklerini girişteki masanın üzerine bırakıp yavaş yavaş arabaya doğru yürüdüm. Seksi manita arabanın yarı içinde yarı dışındaydı, ağzı bir kelebek gibi titriyordu. 'Tanrım. Tanrım, oh Tanrım, Tanrım.' Sanki bu sayıklamalar kaderin üstesinden gelemediği şeyin üstesinden gelirmiş gibi.

Telefon, bileğine geçirdiği kordonun ucunda beyhude sallanıyordu. Operatörün cızırtılı sesini duyabiliyordum. 'Yangın Polis Ambulans. Hangi servise ihtiyacınız var? Yangın Polis Ambulans. Hangi...' Telefonu usulca aldım. 'Ambulans. 52 Nightingale Square, NW3.'

Eve döndüğümde hava kararmıştı. Sağ bileğim kötü bir biçimde şişmişti ve topallayarak yürüyebiliyordum. Torbalarla buzu aksayan bacaklarıma bantladım. Tek istediğim uykuydu ve tozlu, değiştirilmemiş çarşafların üstünde uyudum. Yirmi saat uyuduktan sonra bir taksiye atlayıp hastaneye gittim ve bir o kadar vakti de Hariciye Servisi'nde geçirdim. Bileğimdeki kemiklerden biri kırılmıştı.

Dirseğime kadar alçılı kolumla oturup kanser tedavisi yapan bütün hastanelerin bir listesini çıkardım. Hiçbiri Louise Rosenthal ya da Louise Fox ismini daha önce duymamıştı. Hiçbir yerde tedavi görmüyordu. O dönem Louis'e danışmanlık yapmadığı dışında bir şey söylemeyi reddeden danışmanıyla konuştum. Tanıdığım arkadaşları onu aniden kayıplara karıştığı Mayıs ayından beri görmemişlerdi. Boşanma avukatını denedim, herhangi bir bağlantı adresi yoktu onda da. Bayağı bir zorlandıktan sonra davayla ilgilenirken kullandığı adresi vermeye ikna ettim onu.

'Bunun etik bir davranış olmadığını biliyorsun?'
'Benim kim olduğumu biliyorsun?'
'Biliyorum. O yüzden istisnai davranıyorum.'
Dosyalarının hışırtısında kayboldu. Dudaklarım kupkuruydu.
'İşte burda: 41a Dragon Street NW1.'
Benim evimin adresiydi bu.

Ekimin başına kadar altı hafta Londra'da kaldım. Elgin'e verdiğim zarardan dolayı aleyhimde yapılacak bütün suçlamaları kabul etmeye karar verdim. Hiçbir suçlama yapılmadı. Yürüyerek gittiğimde evi kapatılmış buldum. Kendisiyle ilgili nedenlerle Elgin bundan sonra benimle herhangi bir bağlantı kurmayı reddetmişti. Benden öç alıp, hatta hapse attırabilecekken ne gibi bir nedeni olabilirdi? İçimdeki delilik beni dehşete düşürüyor, vahşi bir tarafım oldu hep, şakaklarımın atmasıyla başlayıp yavaştan, farkına varıp kontrol edemediğim bir çılgınlığa dönüşen. Kontrol edebilirim onu. Louise'le karşılaşana kadar kontrol etmiştim. Louise, içimdeki ışıkla birlikte karanlığımı da deşti. Bilerek aldığın bir riskti bu. Elgin'den özür dileyemezdim çünkü pişman değildim. Pişman değildim ama utanç duyuyordum. Bu tuhaf mı geliyor kulağa?

Gece, gecenin en karanlık vakti, ay alçakta ve güneş doğmamışken henüz, Louise'in ölmek için yalnız başına uzaklara gittiğinden emin, uyandım. Ellerim titredi. Diğer gerçeğimi tercih ediyordum; Louise bir yerlerde güvence içinde, beni ve Elgin'i unutuyor. Belki de başka birisiyle. Rüyanın uyanmaya çalıştığım kısmı burasıydı. Yine de bu, onun ölümünü düşünmenin acısından daha iyiydi. Dengem, olduğu kadarıyla, Louise'in mutluluğuna bağlıydı. Bu hikayeye ihtiyacım vardı. Onu kendime her gün anlatıyor ve her gece göğsümde uyutuyordum. Benim tek avuntumdu. Louise için farklı evler kurdum, bahçelerine çiçekler ektim. Güneşli bir ülkedeydi. İtalya'da deniz kıyısında midye yiyordu. Şekli göle yansıyan beyaz bir villası vardı. İnce perdeli kiralık bir odada hasta ve yalnız değildi. İyiydi. Louise iyiydi.

Kan kanserine yakalanmış bir vücut tipik olarak bir gerileme dönemi yaşar ve sonra hızla çöker. Bu gerileme ışın tedavisi veya

kemoterapinin sonucu olabilir ya da kendiliğinden gerçekleşir ve neden olduğu kesin bilinmez. Hiçbir doktor hastalığın ilerlemeye devam edip etmeyeceğini veya bu dönemin ne kadar süreceğini tam olarak öngöremez. Bu bütün kanser türleri için geçerli bir durumdur. Vücut kendi kendiyle dans eder.

Kök hücrelerinin bölünmesi durur ya da bölünme hızı önemli bir ölçüde yavaşlar, tümörün büyümesi durur. Hasta artık acı hissetmiyor olabilir. Eğer gerileme hastalığın başlangıç döneminde, tedavinin toksik etkisi vücudu henüz harap etmemişken gerçekleşirse hasta kendini iyi hissedebilir. Ne yazık ki saç dökülmesi, derinin renk değiştirmesi, sürekli kabızlık, ateş ve nörolojik bozukluklar ömrü birkaç ay uzatmak için ödenen hayli olası faturalardır. Ya da birkaç yıl. Oynanan kumar budur.

Problem yayılmadır. Kanserin kendine özgü bir özelliği vardır; ilk çıktığı yerden uzak dokulara seyahat edebilir. Genelde hastayı öldüren yayılmadır ve doktorların anlayamadığı da yayılmanın biyolojisidir. Bunu anlamaya şartlanmamışlardır. Doktorlara göre vücut birbirinden izole edilebilir, gerektiğinde de tedavi edilen bir dizi parçadan oluşmuştur ve vücudun bir hastalık durumunda bir bütün olarak hareket ediyor olması üzücü bir fenomendir. Holistik tıp yalnızca ruhani hekimler ve aklını yitirmişler içindir, değil mi? Boş ver. İlaç arabasını dolaştır, savaş alanını bombala, tümörün kendisi için ışın tedavisini dene. İşe yaramadı mı? Çıkar penseleri, testereleri, bıçakları ve iğneleri. Dalak futbol topu kadar mı olmuş? Umutsuz hastalıklar için umutsuz önlemler. Özellikle de metastaz için çünkü genelde yayılma hasta daha doktora gitmeden gerçekleşir. Bunu sana söylemek hoşlarına gitmez fakat kanser yayılmaya başlamışsa, gözle görülür problemi, ciğeri, göğsü, deriyi, bağırsağı, kanı tedavi etmek hastalığın seyrini değiştirmez.

Bugün mezarlığa gittim ve mezarların arasında ölenleri düşünerek dolaştım. Daha eski mezar taşlarındaki kafatası ve çapraz kemiklerin tedirgin edici neşeli görüntüsüyle içime bir ağırlık çöktü. Bütün insan sıcaklığından yoksun sırıtan bu kafalar neden bu kadar hoşnut görünüyorlardı? O kafataslarının sırıtıyor olması elinde siyah çiçekler ve yas içinde üzgün yüzlerle buraya

gelen bizler için mide bulandırıcı. Matem yeri burası, sessizliğin ve pişmanlığın mekanı. Bizim için yağmurdan korunmak için giyilen paltolar, gri gökyüzü ve bir araya dizilmiş gri mezar taşları kasvet verici. Hepimizin sonu burası, ama gel bakmayalım o tarafa. Bedenlerimiz hâlâ sağlam ve keskin rüzgara karşı dimdik ayaktayken, yoğun çamuru ya da kökleri gelip bizi bulacak azimli sarmaşığı düşünmeyelim.

Uzun paltoları ve beyaz atkılarıyla altı taşıyıcı ölüyü mezara taşıdı. Bu aşamada mezar demek onu yüceltmek aslında. Bir bahçede olsa kuşkonmaz ekmek için açılmış bir çukur olabilirdi. Gübreyle doldurup üstünü ek. İyimserliğe gebe bir delik. Ancak buradaki bir kuşkonmaz deliği değil, ölü bir insanın sonsuz dinlenme yeri.

Tabutu inceleyelim. Ahşaptan yapılmamış, tamamı meşe. Kulpları gerçek pirinçten, vernikli çelik değil. Tabutun astarı saf ipekten, içi deniz süngeri kaplı. Saf ipek zarif bir şekilde çürür. Ölünün etrafında hoş tırtıklar oluşturur. Akrilik astarlar, ucuz ve yaygın olanlar, çözünmez. Bir naylon çorabın içinde gömülmekle aynı şeydir bu.

Kendi İşini Kendin Yap tarzı rağbet görmedi şimdiye kadar. Kendi tabutunu yapmanın meşum bir tarafı var. Tekne seti, ev kurma seti, bahçe eşyası seti alabilirsin ama tabut yapma seti alamazsın. Delikleri açılmış ve yerleri doğru ayarlanmış olduğu sürece ben büyük bir problem göremiyorum bunda. Sevgiliye yapılacak çok dokunaklı bir jest olmaz mıydı bu?

Bugün buradaki cenaze çiçeklerle dolu. Pastel rengi zambaklar, beyaz güller ve salkım söğüt dalları. Hep böyle güzel başlayıp yerini ilgisizliğe ve süt şişesinin içinde plastik lalelere bırakır. Bunun alternatifi de mezar taşına yaslanmış yağmura yaşa dayanıklı bir taklit Wedgewood porseleni vazo ve yanında da onu alaşağı edecek yaban kokulu Woolworth spreyidir.

Kaçırdığım bir nokta mı var diye düşünüyorum. Belki de benzerler birbirini çağırıyor ve çiçekler o yüzden ölü. Belki de oraya kondukları zaman da ölüler. Belki insanlar mezarlıktaki her şeyin ölü olması gerektiğini düşünüyor. Bunun belli bir mantığı var. Belki de mekanı taptaze yaz güzelliği ve sonbaharın görkemiyle

kirletmek kabaca bir davranış. Ben kendi mezarım için krem rengi mermer mezar taşının önünde karamuk dikenini tercih ederdim.

Deliğe dönüş, hepimizin sonu bu. İsteğe göre değişiklik yapmak mümkün olsa da, standart olan bir seksen iki uzunluk, bir seksen iki derinlik ve yetmiş santim genişlik. Delik kusursuz bir dengeleyici, çünkü içine giren zenginlik ne olursa olsun, zengin ve fakir sonunda aynı evi paylaşır. Çamurdan gökyüzü. Meslekten olanların deyişiyle 'Gelibolu'nun ta kendisi'.

Delik açmak zor iş. İnsanların bu işi takdir etmediğini duydum. Çağdışı, zaman alan bir iş ve yağmur kar demeden yapılması gerekiyor. Islak çamur botlarının içine sızarken sen kazmaya devam et. Nefes almak için yaslan yanına ve iliklerine kadar ıslan. On dokuzuncu yüzyılda mezar kazıcılar sık sık nem yüzünden ölürdü. Kendi mezarını kazmanın o zamanlar mecazi bir anlamı yoktu.

Yas tutan için, delik korkunç bir yer. Kaybetmenin baş döndüren uçurumu. Bu sevdiğin insanın yanında geçireceğin son zaman ve onu terk etmek zorundasın, kurtçukların işlerini görmeye başlayacakları karanlık bir çukurda.

Pek çok insan için kapağın vidalandığı an bir ömür sürer, daha merhametli anları tamamen gölgede bırakır. Cenaze levazımatçılarının deyişiyle 'göçmeden önce vücut yıkanmalı, dezenfekte edilmeli, boşaltılmalı, tıpalanmalı ve makyajlanmalıdır.' Bu işler çok da uzak olmayan bir geçmişe kadar hep evlerde yapılırdı ama o zamanlar bunlar iş değil sevgi eylemleriydi.

Sen olsan ne yapardın? Ölü bedeni başkalarının ellerine mi teslim ederdin? Hastalıkta ve sağlıkta yanında uzanmış bedeni. Ölü veya değil, kollarının hâlâ deli gibi istediği bedeni. Onun her bir kasını yakından bildin, uykuda kıpırdayan göz kapaklarının tek şahidi oldun. Başkalarının ellerine teslim edilen, üzerinde senin isminin yazılı olan beden.

Sevdiğin bilinmedik bir ülkeye gitti. Çağırıyorsun ama duymuyor sevdiğin. Tarlalarda ve vadilerde ona sesleniyorsun ama cevap vermiyor sevdiğin. Gökyüzü kapanmış ve sessiz, hiç kimse

yok orada. Toprak sert ve kuru. Bu geri getirmeyecek sevdiğini. Belki de sizi ayıran yalnızca ince bir perde. Sevdiğin tepelerde seni bekliyor. Sabırlı ol ve çevik adımlarla bedenini bir parşömen rulosu gibi salarak git ona.

Mezarlığın özel bölümüne doğru yürüyüp cenazeden uzaklaştım. Burası doğal haline bırakılmıştı. Melekler ve açık bırakılmış İnciller sarmaşıklarla kuşatılmıştı. Çalılıklar canlıydı. Mezar taşlarının birinden ötekine sıçrayan sincapların ve ağaca tünemiş şakıyan karatavuğun fanilikle ilgilendiği yoktu. Kurtçuklar, fıstık ve güneş ışığı onlara yetiyordu.

'John'un sevgili karısı.' 'Andrew ve Kate'in tek kızları.' 'Burada bilgece olmasa da çok derinden sevmiş bir insan yatıyor.' Kül küle, toz toza.

Çoban püskülü ağaçlarının altında iki adam ritmik bir kararlılıkla bir mezar kazıyorlardı. Ben geçerken bir tanesi hafifçe kasketine dokundu ve bana ait olmayan bir iyi niyet jestinin üstüne konmuş bir düzenbaz gibi hissettim kendimi. Sona ermek üzere olan günde küreğin çınlama sesi ve adamların alçak sesle konuşmaları keyif veriyordu bana. Banyo yapıp yemek yemek için evlerine gideceklerdi. Burada bile hayat döngüsünün bu kadar rahatlatıcı olması ne kadar tuhaf.

Saatime baktım. Birazdan kapanma saati. Gitmeliyim, korkudan değil saygıdan. Sıra sıra huş ağaçlarının arkasında batan güneş yola uzun gölgeler düşürmüştü. Boyun eğmez taşların üstüne vuran ışık kalın harfleri yaldızlarla kaplayıp, meleklerin borularında yansıyordu. Toprak ışığın altında hayat doluydu. İlkbaharın toprak sarısı değil ama koyu güz kızıllığı. Kan mevsimi. Koruda avlanmalar başlamıştı bile.

Adımlarımı hızlandırdım. Bir yandan tam tersi, kalmak istiyordum. Ölüler geceleri ne yapar? Rüzgara karşı sırıtıp dişlerinin arasından ıslık çalarak dışarı mı çıkarlar? Soğuktan onlara ne? Ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışıp, bekçi ağır zinciri ve kilidi şakırdatırken kapıya ulaştım. Beni dışarı mı yoksa onları içeri mi kilitliyordu? Kafasında kurduğu bir şey varmış gibi göz kırptı ve önünde kırk beş santimlik bir el feneri sarkan pantolonunun ağını sıvazladı. 'Benden hiçbir şey kaçmaz,' dedi.

Yolun karşı tarafındaki kafeye koştum, Avrupa modeli ama fiyatları daha yüksek, açılış saatleriyse daha kısa şık bir yerdi. Sen Elgin'den ayrılmadan önce burada buluşurduk. Seksten sonra gelirdik buraya. Sevişmelerimizin ardından aç olurdun hep. Aslında beni yemek istediğini söylerdin, bunun ardından bir tosta razı olman nezaketindendi. Pardon, Croque Monsieur, mönüdeki adıyla.

Sık sık gittiğimiz yerlerden özenle uzak duruyordum –yoğun kederle başa çıkma kitaplarında önerilen bu– bugüne kadar. Bugüne kadar seni bulmayı ummuştum ya da en azından nasıl olduğunu öğrenmeyi. Rüyaları yüzünden felakete uğrayan Cassandra olacağımı düşünmezdim hiç. Felakete uğradım. Şüphe kurdu uzun zaman önce gelip yerleşti içime. Neye güvenmem gerektiğini ya da neyin doğru olduğunu bilmiyorum artık. İçime düşen kurt bana ölümü hatırlatan bir avuntu veriyor. Seni yiyecek kurtlar önce beni yiyorlar. Çürümeye yüz tutmuş dokularına gömülmüş o pervasız başı hissetmeyeceksin. Kemiğe ulaşana kadar kas telini, kası, kıkırdağı oyuna getiren o kör inattan haberin olmayacak. Kemiğin kendisi de boyun eğene kadar. Bir sokak köpeğinin kemirebileceği haldeyim, o kadar tükendim.

Mezarlığın kapısı buraya, bu kafeye çıkarıyor. Hâlâ yaşayan bir boğazdan yakıcı kahveyi boşaltmanın bilinçaltından gelen rahatlatıcı bir yanı var. Bırak cinler ve kanlı-kemikler, ham-kafalar ve gulyabaniler musallat olsunlar bize olabilirlerse. Işık ve sıcaklık ve duman ve güven burada. Mazoşistliğimden, alışkanlıktan, umut ettiğim için bu kafeye gelip kendimi denemeye karar verdim. Beni rahatlatacağını düşünmüştüm, ancak tanıdık şeylerin ne kadar az avuntu olduğunu anladım. Değerli olan o kadar çok şey değişmişken bazı şeyler ne cüretle aynı kalırlar? Sen onu giyinmek için orada yokken kazağın neden anlamsız bir biçimde kokunu taşıyor, şeklini içinde saklıyor? Bir şeylerin bana seni hatırlatmasını değil, seni istiyorum. Londra'dan ayrılıp bir süreliğine o kiralık tuhaf kulübeye dönmeyi düşünüyorum. Neden olmasın. Yeni bir başlangıç yapmak, işe yarayan o klişelerden biri değil mi bu?

Ekim. Neden kalayım? Kalabalık bir yerde yalnız olmaktan daha kötü bir şey yok. Şehir her zaman kalabalık. Kafeye girip

bir elma brendisi ve espresso söylediğimden beri kapı on bir kere açıldı ve içeriye bir kızla veya bir oğlanla buluşmak için bir kız veya oğlan girip elma brendisi ve espresso söyledi. Pirinç kaplama ve cam barın arkasında duran uzun önlüklü çalışanlar şakalaşıyorlar. Müzik açık, soul parçalar çalınıyor, herkes bir şeylerle meşgul, mutlu ya da, görünüşe bakılırsa, bile bile mutsuz. Şurada oturan ikilinin erkeği dalgın, kadın tedirgin. İşler yolunda gitmiyor ama en azından konuşuyorlar. Bu kafedeki tek yalnız insanım ve eskiden yalnız kalmaya bayılırdım. Çok geçmeden birisinin o ağır kapıyı ittirerek içeri girip beni arayacağını bilme lüksümün olduğu zamanlardaydı bu. O zamanları hatırlıyorum, bir içki alıp kitabımı okumak için buluşmalara bir saat erken geldiğimi. Buluşma saatinde kapı açıldığında ve ayağa kalkıp seni öpme ve soğuk ellerini ovuşturma vakti geldiğinde neredeyse üzüntü hissederdim. Yalnız olma tercihi, sıcak tutan bir paltoyla karda yürümenin zevkine benziyordu. Karda çıplak yürümeyi kim ister?

Hesabı ödeyip ayrıldım. Burada sokakta, kararlı uzun adımlarla yürüyüp bir yere yetiştiğim izlenimi uyandırabilirim. Evde ışıklardan biri açık ve sen kararlaştırdığımız gibi kendi anahtarınla orada olacaksın. Acele etmek zorunda değilim, gecenin ve yüzüme vuran soğuğun keyfini çıkarıyorum. Yaz bitti, soğuklar varsın gelsin. Bugün alış verişi ben yaptım ve sen yemeği pişireceğini söyledin. Evi arayacağım ve şarap getireceğim. Orada olacağını bilmek içimi rahatlatan bir güven duygusu veriyor. Beni bekliyorsun. Değişmeyen şeyler var. Özgürlük var. Uçurtma olup birbirimizin iplerine tutunabiliriz. Rüzgar hoyrat eser diye korkmamıza neden yok.

İşte evimin önüne geldim. Işıklar kapalı. Odalar soğuk. Geri dönmeyeceksin. Yine de, kapının girişinde, yere oturup, sana üzerinde adresim olan bir mektup yazacağım ve sabah giderken burada bırakacağım. Eğer eline geçerse lütfen cevap yaz, seninle kafede buluşurum ve sen de orada olursun değil mi. Değil mi?

Şehirlerarası treninin uğultusunun ardından, yük taşıyan vagonların ağır ağır salınışı. Şimdilerde İngiliz Demiryolları bana 'Siz, Müşterimiz' diye hitap ediyor, oysa ben saygın, eski moda

'Yolcu'yu tercih ediyorum. 'Benimle aynı yolu paylaşan yolculara şöyle bir baktım' demenin 'Trendeki diğer müşterilere şöyle bir baktım' demekten daha romantik ve cesaret veren bir tarafı yok mu? Müşteriler peynir, banyo lifi, prezervatif satın alırlar. Yolcular bunların hepsini valizlerinde taşıyor olabilirler fakat onları ilginç kılan ne aldıklarını düşünmek değildir. Aynı yolu paylaşan insan bir macera olabilir. Bir başka müşteriyle ise tek ortak yanım cüzdanım.

Ana istasyona geldiğimde gürleyen mikrofonları ve 'Gecikmeli' sefer tablosunu koşarak geçtim. Kolilerin olduğu ambarın arkasından eskiden bu istasyondaki tek hat olan kısa bir hat geçiyordu. Yıllar önce binalar şarap rengiydi, bekleme odasında gerçek bir şömine vardı ve içerde günlük gazetelerin birer kopyası olurdu. İstasyon şefine saati sorduğunuzda devasa altın bir Hunter'i yeleğinin cebinden çıkarıp Delfi'de bir Yunan edasıyla bakardı saate. Sorunun cevabı, değişmeyen bir gerçek gibi sunulurdu, her ne kadar o anda artık geçmiş zaman olsa da. Bütün bunlar olduğunda ben çok küçüktüm, babam gözlerinin içine bakarken, ben de İstasyon Şefi'nin göbeğinin altına saklanacak kadar küçük. Kimsenin benden doğruyu söylememi beklemeyeceği kadar küçük.

Şimdi o kısa hat ölüme mahkûm edilmiş ve bir ihtimal gelecek sene yok edilecek. Bir bekleme odası, fırtınadan ve sağanak yağıştan kaçmak için bir yer yok. Modern istasyon platformu bu.

Tıslayarak yaklaşan tren dumanlar çıkararak sarsılıp durdu. Kir içindeydi, dört vagonu vardı ve görünürde bir bekçi ya da kondüktör yoktu. Ön camdan görünen katlanmış The Sun gazetesi dışında sürücüden de bir eser yoktu. İçerde, sıcak fren kokusuyla yoğun yağ kokusu, paspaslanmamış koridorlara yayılıp bildik bir tren nahoşluğu etkisi yaratıyordu. Hiç yabancılık çekmedim ve beni çok uzaklara götüren tozlu camların arkasından geçip giden manzarayı seyretmek üzere yerleştim yerime.

Boşlukta bütün ışınlar aynı hızla hareket ederler. Havanın, suyun veya canın içinde yol alırken yavaşlarlar. Farklı enerji ışınlarının yavaşlama oranı farklıdır. Eğer Tolstoy bunu bilseydi, Anna Karenina'nin başlangıcındaki o korkunç yanlışın farkına

varır mıydı? 'Bütün mutlu aileler birbirlerine benzerler; her mutsuz ailenin mutsuzluğu o aileye özgüdür.' Durum aslında bunun tam tersi. Mutluluk bir özgünlüktür. Istırap bir genelleme. İnsanlar genelde neden mutlu olduklarını çok iyi bilirler. Mutsuzluklarının nedeninin ise çok ender farkındadırlar.

Bir boşluktur ıstırap. Acı çeken insanın mekanı havasız bir alan, boğucu ölü bir ortamdır. Istırap üstüste dizilmiş kiralık evler gibidir, tavuk çiftliklerindeki kafesler gibi, kendi bokunun üzerine oturur kendi pisliğinde uyursun. Istırap, dönüşü olmayan, durulması imkansız bir yoldur. Arkadakiler iteklerler yol boyunca, öndekiler ayağını kaydırır. Deli gibi bir hızla ilerlersin günlerin içi çoktan boşaltılmış olsa da. Bir başladığında o kadar hızla gerçekleşir ki her şey, gerçek dünyanın seni yavaşlatacak bir dingili, tutunacağın hiçbir şey yoktur. Istırap hayatta sana destek olan şeyleri çekip alır elinden, serbest düşüşe bırakır seni. Cehennem ne ise senin için, Istırabın içinde milyonlarcasını bulursun onun. Burası herkesin kabuslarının gerçekleştiği şehirdir.

Trenin kompartımanında, kalın camın arkasına gizlenmiş, sorumluluktan rahatça uzaklaşmış hissettim kendimi. Kaçtığımın farkındayım ancak kalbim artık içinde hayat barındıramayan kısır bir alan. Gerçeklerle yüzleşmek, kendime çeki düzen vermek, toparlanmaya çalışmak istemiyorum. Kalbimin havadan yoksun, kupkuru mezarında oksijensiz yaşamayı öğreniyorum. Belki de Mazoşist nedenlerle zamanla hoşuma gidecek bu. Kararlar verebilmek için fazla battım dibe ve bu sersemletici bir özgürlük duygusu yaratıyor insanda. Ayda yürüyüp yerçekimini hissetmemek gibi. Üniformalarının içinde dokunmayı zorlaştıran hantal uzay giysileri ve konuşmayı engelleyecek kadar ağır başlıklarıyla sıraya dizilmiş ölü ruhlar var. Milyonlar ıstırap çekerek umutsuzca hareket ediyorlar zamanın içinde. Yalnızca sürekli duyulan tiktaklar var Istırabın içinde, saatler yok.

Trenin kalkışı gecikti ve içinde akşam gazetelerinin hışırtısı ve motorun yorgun sallantısından başka bir şey olmayan bir tünelin içinde oturuyoruz. Bu hareketsiz ıssız sahneyi hiçbir şey bozamaz. Lekeli döşemenin üzerine ayağımı uzattım. İki sıra ötedeki koltukta oturan adam horlayarak uyuyor. Ne dışarı çı-

kabilir ne de yolumuza devam edebiliriz. Ne fark eder? Bu aşırı sıcak, havası ağır ortamda neden rahatlamayayım? ACİL DURUMLARDA CAMI KIRINIZ. Bu acil bir durum ama kolumu camı kıracak kadar yükseğe kaldıramam. Alarmı çalıştıracak gücüm yok. Kararlı bir biçimde ve güvenle ayağa kalkmak, camdan dışarı atlamak ve kollarımdaki cam kırıklarını temizleyip, 'O döndü, bu bugün,' demek istiyorum. Yaptığım şeyi kabul etmek ve artık dert etmemek istiyorum. Dert etmemem mümkün değil çünkü Louise hâlâ ipin öteki ucunda olabilir.

Kasabanın küçük istasyonu doğrudan daracık bir yola ve başaklarla kaplı tarlalara açılıyor. Bir biletçisi olmadı bu istasyonun hiç, yalnızca 40 mumluk bir ampulü ve 'BU TARAFTAN' diyen bir tabelası var. Öylesine ehemmiyetsiz bir yol gösterme bile içimde minnet duyguları uyandırıyor.

Patika, üzerinde yürüdükçe tiz bir sesle gıcırdayan yanık kömür parçacıklarıyla kaplı. Ayakkabıların üzerinde kömür lekeleri ve beyaz kül benekleri bırakıyor bu, ama yine de yağmurlu bir gecede çamura bulanmaktan daha iyi. Yağmur yağmıyor bu akşam. Gökyüzü açık ve sert, bir tane bile bulut yok, yalnızca yıldızlar ve sırt üstü salınan sarhoş bir ay. İnsan elinden çıkma şeylerden uzakta toprağın yalnızca koyunlar için olduğu geniş kırlara açılan çitlerin hemen yanında bir sıra dişbudak ağacı var. Deri gibi kalın otları gözden uzak bir yerlerde gürültülü bir biçimde çiğneyen koyunların sesini duyuyorum. Yolun sağ tarafında kalmaya çalış, yanda bir çukur var.

Gecenin o saatinde elimde bir fener bile olmadan neredeyse on kilometre yürümek yerine bir taksi tutmayı tercih edebilirdim. Beni pub'dan ve telefondan uzağa, yanık kömür parçacıklarıyla kaplı yola yönlendiren, yüzüme bir tokat gibi çarpan soğuk ve ciğerlerimde hissettiğim şoktu. Çantamı sırtıma atıp tepenin siluetine doğru ilerledim. Yukarıya ve ileriye. Dört buçuk kilometre yukarıya, dört buçuk aşağıya. Bütün gece yürüdük bir defasında, Louise ve ben, karanlığın içinden bir tünelden çıkar gibi çıkarak. Sabaha yürüdük, sabah bizi bekliyordu ve dümdüz bir arazinin üzerinde yükselmiş güneş mükemmeldi. Arkaya baktığımda, ka-

ranlığı bıraktığımız yerde gördüğümü sandım. Arkamızdan gelebileceğini düşünmemiştim.

Toynakları çamurla süslenmiş bir sığır sürüsünün içinden güçlükle geçerek ilerledim. Kendi ayaklarım tamamen çamura gömülüydü. Akıntıyı hesaba katmamıştım, tepenin hafif eğimi dolup taşan pınarlara su yolu olmuştu. Kurak yaz boyunca kuru toprağa düşen yağmur su kanallarına erişememiş, sadece onları besleyen pınarlara ulaşabilmişti. Şiddetli yağmurlarla köpüren pınarların yolculuğu sürülerin uzun çalılara ulaşmak için içine daldığı sığ su birikintilerinde son buluyordu. Bu sularda yansıyan ay çamurla kaplı ama tamamen su altında kalmamış bir patikayı aydınlattığı için şanslıydım. Şehir ayakkabılarım ve ince çoraplarım fazla direnemedi. Uzun paltom çok geçmeden sıçrayan çamurla kaplandı. İnekler, hayvanların kırlık yerlerdeki insanlara fırlattığı şüphe dolu bakışlarını bana saklamışlardı. Ne kadar gülünç bir halimiz var, hiçbir biçimde doğanın bir parçası değiliz. Her yere burnumuzu sokup değişmez avcı av dengesini altüst eden varlıklarız. Hayvanlar bizimle yüz yüze gelene kadar neyin ne olduğunu biliyorlar. Neyse, bu akşam son gülen inekler oldu. Sakin sakin geviş getirmeleri, tepenin yamacına karşı durmuş koyu renkli, huzur içindeki vücutları onlara çarparak telaş içinde ilerlemeye çalışan ağır çantalı bu figürle dalga geçiyordu. Şuna bak! Getirin butları. Bir vejetaryen olarak öç almayı aklımdan bile geçirmem. Bir ineği öldürebilir misin? Bu bazen kendi kendime oynadığım bir oyun. Neyi öldürebilirim? Ördeğe kadar gelip sonra gölün üstünde bir tanesini şaşkın şaşkın vakvaklarken, kıçı havada suya dalarken, sarı perdeli ayakları kahverengi suyu yararken görüyorum. Çıkarıp sudan kopar boynunu? Onları tüfekle avladığım oldu ve aradaki mesafeden dolayı bu daha kolay. Öldürmek istemediğim şeyi yiyemem. Ucuz ve samimiyetten uzak bir tavır gibi görünüyor bu. Siz ineklerin benden korkması için hiçbir neden yok. İnekler kafalarını hep birlikte kaldırırlar. Heladaki erkekler gibi, inekler ve koyunlar da her şeyi birbirleriyle uyum içinde yaparlar. Bunu her zaman rahatsız edici bulmuşumdur. Bön bön bakmanın, otlanmanın ve işemenin ortak yanı nedir?

Çişimi yapmak için bir çalılığın arkasına yürüdüm. Gecenin ortasında, dağın başında insanın neden hâlâ bir çalılık aradığı da hayatın başka bir muamması.

Tepenin başında, toprağın kuru olduğu yerde rüzgarın uğultusu ve manzara. Kasabanın ışıkları savaş koordinatlarını, evlerin oluşturduğu bir gizli kurulu ve karanlığın örttüğü köy yollarını çağrıştırıyordu. Yumurtalı tereli sandviçimi bitirmek için oturdum. Yanımdan bir tavşan geçti ve kuyruğunu hızla bir deliğe sokmadan önce bana şüphe dolu bakışlarla baktı.

Ana yolların olduğu yerlerde ışık şeritler halindeydi. Daha uzaktaki sanayi sitesinin parıltısı göz alıcıydı. Gökyüzünde, içi uykulu insanlarla dolu, kırmızı ve yeşil iniş ışıklarını yakmış bir uçak vardı. Yumuşak kasaba ışıklarından ötede ve uzakta, pencereden yol gösteren bir fener gibi yüksekte tek bir ışık vardı. Rotayı aydınlatan bir kara feneri. Keşke benim evim olsaydı bu diye düşündüm. Tepeye tırmandığım için gittiğim yeri görebiliyordum. Benim yolum eve giden uzun patikaya ulaşmadan önce karanlık çalıların arasından aşağı doğru dik bir yokuştan geçiyordu.

Seni özlüyorum Louise. Ne aşkın susuzluğunu giderecek kadar su var, ne de onu boğacak kadar büyük bir sel. Nedir aşkı öldüren o zaman? Tek bir şey: İhmal. Gözümün önündeyken seni görmemek. Küçük şeylerde seni bulmamak. Senin için yolu açıp, senin için sofrayı kurmamak. Seni tutkudan değil alışkanlıktan istemek, çiçekçinin önünden düşünmeden geçip gitmek. Bulaşıkları yıkamamak, yatağı yapmamak, sabahları seni görmezden gelip geceleri senden faydalanmak. Senin yanağını okşarken bir başkasını arzulamak. İsmini duymadan söylemek, onun ben çağırayım diye var olduğunu düşünmek.

Elgin'e gitmeyeceğini söylediğinde neden duymadım seni? Neden görmedim yüzündeki ciddi ifadeyi? Doğru olanı yaptığımı düşündüm ve doğru nedenlerim olduğunu. Zamanla çok basit sorularla yüz yüze geldim. Kahramanlığımın ve fedakarlıklarımın gerçek nedeni neydi? Senin inatçılığın mı, yoksa benimki mi?

Londra'dan ayrılmadan önce bir arkadaşım, 'En azından Louise'le ilişkiniz başarısız olmadı. Sizinki kusursuz aşk hikayesiydi,' dedi.

Öyle miydi? Kusursuzluğun bedeli bu mu? Opera tarzı kahramanlıklar ve trajik bir son? Zarar veren bir sona ne dersin? Operaların sonu öyledir genelde. Mutlu sonlar ödün vererek gerçekleşir. Tercih edilen o mu?

Louise, gözlerindeki yıldızlar, benim takım yıldızlarım. Seni sürekli takip ediyordum fakat bir an başımı aşağıya cevirdim. Beni evimden uçurup, çatıların üstüne, aklın ve doğru davranışların çok uzağına götürdün. Ödün vermeksizin. Sana güvenmeliydim ama korktum.

Tepeyi tırmanarak ilerledim ve kimi akıl yürütüp kimi de sezgilerimi kullanarak çalılık araziyi aşıp dar yola ulaştım. Çok yavaş ilerliyordum, çantamı en son hendeğin üzerinden fırlatıp karşı tarafa atladığımda bir buçuk saat geçmişti. Ay şimdi yükselmişti ve yolun üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Sessizlik, ağaçların arasından birden çıkıveren tilkinin dışında. Sessizlik, erken öten baykuş dışında. Sessizlik çakıllara sürten ayaklarımın sesi dışında.

Kulübenin yaklaşık bir kilometre uzağına geldiğimde ışıkların açık olduğunu fark ettim. Gail Right döneceğimi biliyordu, onu bardan aramıştım. Ben yokken kediye göz kulak olmuştu ve ateşi yakıp benim için yiyecek bir şeyler bırakacağına söz vermişti. Yemeği ve ateşi istiyordum ama Gail Right'ı değil. Büyüklüğü, varlığı çok fazlaydı ve ben her geçen gün daha da azalıyordum. Yürümekten yorgun düşmüştüm. Bedenimde hoş bir uyuşma vardı. Yatağımda olmak, bir süre her şeyi unutmak istiyordum. Gail'e karşı kesin tavır takınmaya kararlıydım.

Ay ışığında zemin buzlu görünüyordu. Ayakkabılarımın altında toprak gümüş gibiydi. Nehrin ağaçların arasından kalın bir çizgi halinde aktığı yerde, suyun hemen üstünde bir sis bulutu asılıydı. Su gürleyerek ve şiddetle, çok derinden akıp gidiyordu. Eğilip biraz su çarptım yüzüme, soğuk damlaların atkımdan akıp göğsümü ıslattığını hissettim. Silkindim ve kollarımın altından boğazıma inen bir çekiç gibi soğuk havayı ciğerlerime çektim. Çok üşüyordum şimdi ve başımın üstünde metalden yıldızlar asılıydı.

Kulübeye girdim, kapı kilitli değildi ve Gail Right sandalyede oturmuş uyukluyordu. Ateş büyüleyiciydi ve masanın üzerinde taze çiçekler vardı. Taze çiçekler ve bir masa örtüsü. Eski pencerede yeni perdeler. İçim ezildi. Gail besbelli buraya taşınıyor.

Uyandı ve aynada yüzüne baktı, sonra beni hafifçe öpüp atkımı çözdü.

'Sırılsıklam olmuşsun.'

'Nehirde mola verdim.'

'Umarım niyetin her şeyi bitirmek değildi.'

Kafamı salladım ve üstüme büyük görünen paltomu çıkardım.

'Otur tatlım. Çay hazır.'

Bel vermiş koltuğa oturdum. En iyi son bu mu? En iyi olmasa da kaçınılmaz olan?

Gail üstünden cinin lambası gibi buharlar çıkan bir demlikle geldi. Demlik yeniydi, rafta çürümeye yüz tutmuş eski çatlak şey değil. Yaşlılara yeni demlik.

'Onu bulamadım Gail.'

Hafifçe dokundu omzuma. 'Nerede aradın?'

'Aranabilecek her yerde. Gitmiş.'

'İnsanlar yok olmaz öyle birden.'

'Tabii ki olurlar. Havadan çıkıp geldi ve şimdi oraya geri döndü. Her neredeyse benim gidebileceğim bir yerde değil.'

'Eğer gidebilseydin?'

'Giderdim. Ölümden sonra hayat olduğuna inansaydım eğer, hemen bu gece atardım kendimi alabalık dolu nehre.'

'Yapma öyle bir şey,' dedi Gail. 'Ben yüzme bilmem.'

'Ölmüş müdür sence?'

'Sence?'

'Onu bulamadım. Ona yakınlaşamadım bile. Sanki Louise hiç var olmamış, bir kitap karakteriymiş gibi. Ben mi icad ettim onu?'

'Hayır, ama denedin,' dedi Gail. 'Ancak senin icadın olmak için var olmadı o.'

Hayatın, öylesine zengin ve devasa, bir deve yükü macera diye tanımlanan hayatın küçülüp bozuk para kadar bir dünyaya dönüşmesi sence tuhaf değil mi? Bir yanda bir insan, öte yanda

bir hikaye. Sevdiğin bir insan ve olup bitenler. Bunlar, ceplerini karıştırdığında tek bulabildiklerin. En kayda değer şey başka bir insanın yüzü. Onun yüzünden başka neyin izi kalır ellerinde?'

'Onu hâlâ seviyorsun o zaman?'

'Bütün kalbimle.'

'Ne yapacaksın?'

'Ne yapabilirim? Louise bir defasında, Asıl sorun yaratan, klişeler, demişti. Ne söylememi istiyorsun? Üstesinden geleceğimi mi? Doğru olan da bu, değil mi? Zaman harika bir uyuşturucu.'

'Üzgünüm,' dedi Gail.

'Ben de. Ona doğruyu söyleyebilmek isterdim.'

Mutfak kapısında Louise'in yüzü. Daha solgun, daha zayıf, ancak saçları hâlâ aslan yelesi gibi ve hâlâ kan rengi. Elimi uzatıp parmaklarına dokundum, parmaklarımı alıp ağzına götürdü. Dudağının altındaki yara izi içimi yaktı. İyice deli mi oldum? Sıcaklığını hissediyorum.

Hikayenin başladığı yer burası, bu sefil görünüşlü oda. Duvarlar yıkılıyor. Pencereler birer teleskoba dönüştü. Bu odada ay ve yıldızlar olduklarından daha büyükler. Güneş şöminenin üzerinde asılı. Elimi uzatıp dünyanın köşelerine uzanıyorum. Bütün dünya bu odanın içine sığdırılmış. Kapının öte yanında, ırmağın olduğu yerde, yolların olduğu yerde biz olacağız. Giderken dünyayı yanımıza alıp güneşi koluna takabiliriz. Acele et, geç oluyor. Bu mutlu son mu bilmiyorum ama işte burada, bu uçsuz bucaksız tarlalarda özgürüz.

Jeanette Winterson, "Bütün kitaplarım deneyseldir; biçimlerle oynar, geleneksel anlatı çizgilerini takip etmeyi reddeder ve okuyucuyucu bir oyuncu olarak dahil eder," diyor. *Bedende Yazılı* da tam böyle bir roman. İlk bakışta basit bir aşk hikayesi; aşık olmak, yitirmek, kavuşulan sevgili... Ancak anlatıcı ve ana karakterin ismi yok, cinsiyeti belirsiz, yaşı bilinmiyor. Winterson buna rağmen arzulardan ölümcül bir hastalığa, tutkudan ayrılığa kadar insani durumların resmini çizmeyi, gerçekliği şüphe götürmeyen bir aşk hikayesi anlatmayı, okuru bu aşk hikayesinin içine çekmeyi ve öyküyü okur için kişisel kılmayı beceriyor.

Winterson'ın her romanı benlik duygumuzu oluşturan arzular ve sınırlarla ilgili; korku, sınıf, ten rengi ya da beklentiler gibi aşmaya çalışmamız gereken sınırlar. *Bedende Yazılı*, aşkın insanı hem parçalayan hem de iyileştirip bütünleştiren gücünden, ölümcül bir hastalığın insanın benliğini nasıl yeniden oluşturduğuna kadar uzanıyor. Oyuna katılan okur için de arzular, hastalık, beden ve ilişkiler içinde çıkılan bir kendini keşfetme yolculuğu vaadediyor.

ISBN-13: 978-975-570-612-2
9 789755 706122

14 TL

www.selyayincilik.com